CRONICILE DIN NARNIA

C.S. LEWIS

Jilțul de argint

C.S. Lewis

Cronicile din NARNIA

Jilţul de argint

CLIVE STAPLES LEWIS (1898–1963), critic, teolog, autor de science fiction şi literatură pentru copii.

Născut la Belfast, a fost din anii copilăriei un cititor pasionat care s-a exersat de timpuriu în arta scrisului. Moartea mamei sale, cînd el avea doar zece ani, a însemnat sfîrşitul unei copilării fericite şi ocrotite şi totodată întîlnirea cu o nouă lume, cea a şcolilor şi internatelor de băieţi. Adolescentul şi-a găsit refugiul în mitologie şi în muzică, şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu, dar a continuat să scrie. A repurtat cîteva succese şcolare, iar mai tîrziu a publicat un volum de poezii şi a început să studieze limbi clasice şi filosofia la Oxford. În încheierea studiilor, s-a dedicat literaturii engleze, iar din 1925 a fost primit la Magdalen College, remarcîndu-se ca un excelent orator şi dascăl. În această perioadă, casa lui a devenit locul de întîlnire a unui grup de scriitori, printre care se număra şi J.R.R. Tolkien. În 1954 s-a mutat la Cambridge, unde a devenit primul titular al Catedrei de literatură engleză medie şi renascentistă.

Între 1929 şi 1931, C.S. Lewis s-a reconvertit la creştinism, iar această importantă experienţă a devenit o sursă şi o constantă a întregii sale opere, începînd cu prelegerile şi cu lucrările sale de specialitate şi pînă la trilogia SF *(Out of the Silent Planet; Perelandre; That Hideous Strength)* sau ciclul de povestiri fantastice pentru copii *CRONICILE DIN NARNIA*.

C.S. Lewis

CRONICILE DIN NARNIA®

Jilţul de argint

Pentru Nicholas Hardie

Cuprins

1. În spatele sălii de gimnastică / 11
2. Jill primeşte o misiune / 28
3. Regele pleacă pe mare / 42
4. Sfatul bufniţelor / 57
5. Puddleglum / 72
6. Prin cruntele pustietăţi ale nordului / 87
7. Colina cu şanţuri ciudate / 103
8. Casa Harfang / 118
9. Cum au descoperit ceva ce merita ştiut / 133
10. Călătorii fără soare / 147
11. În castelul întunecat / 163
12. Împărăteasa Adîncurilor / 177
13. Tărîmul Adîncurilor fără de Împărătească / 191
14. Străfundurile lumii / 205
15. Dispariţia lui Jill / 220
16. Răul făcut e acum îndreptat / 234

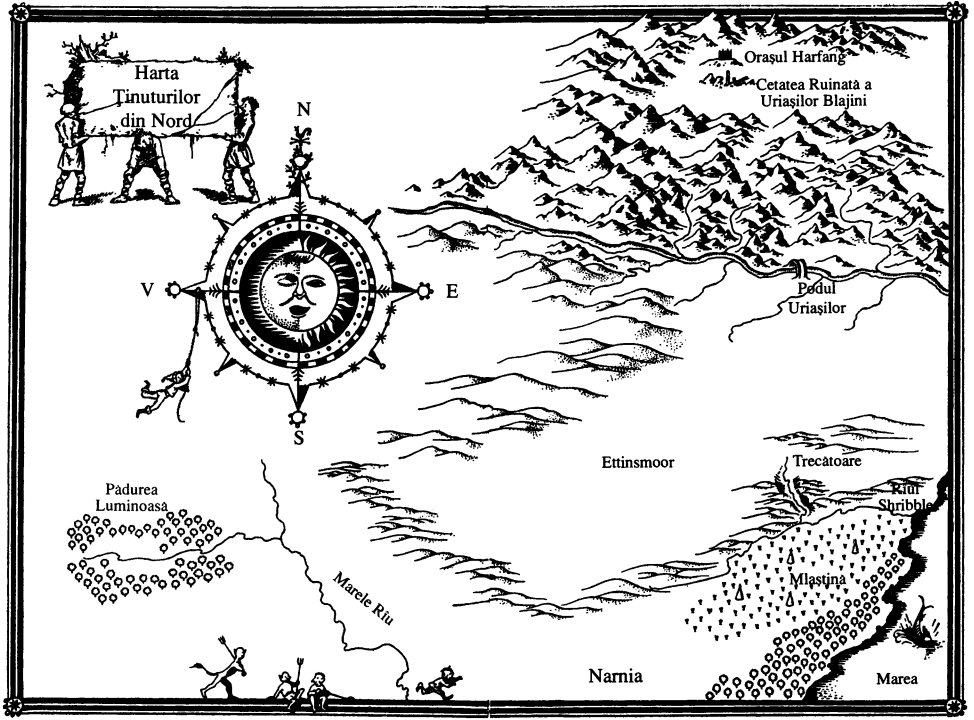
Harta
Tinuturilor
din Nord
N
V
E
S
Orașul Harfang
Cetatea Ruinată a
Uriașilor Blajini
Pasul
Uriașilor
Ettinsmoor
Trecătoare
Râul
Shribble
Pădurea
Luminoasa
Marele Râu
Mlaștină
Narnia
Marea

1

În spatele sălii de gimnastică

Era o zi mohorîtă de toamnă şi Jill Pole plîngea în spatele sălii de gimnastică.

Plîngea fiindcă o terorizaseră Ăia. Cum cartea aceasta nu va fi o poveste despre şcoală, voi spune cît mai puţin posibil despre şcoala lui Jill, subiectul nefiind deloc plăcut. Era o Şcoală Experimentală, o şcoală de băieţi şi fete, ceea ce pe vremuri se numea o şcoală „mixtă"; nu chiar atît de mixtă totuşi, socoteau unii, pe cît de „mixate" şi învălmăşite erau ideile din capul celor care o conduceau. Oamenii aceştia erau de părere că băieţii şi fetele trebuiau lăsaţi să facă ce voiau. Or, din păcate, ceea ce le plăcea cel mai mult celor zece-cincisprezece băieţi şi fete din

clasele mari era să-i terorizeze pe ceilalţi. Continuau să se petreacă tot felul de lucruri, lucruri de-a dreptul oribile, care la o şcoală obişnuită ar fi fost date în vileag şi oprite în jumătate de trimestru; ei bine, nu şi la şcoala asta. Sau, chiar dacă se întîmpla totuşi aşa, cei care le săvîrşiseră nu erau exmatriculaţi şi nici pedepsiţi. Directoarea zicea că elevii aceştia erau nişte cazuri psihologice interesante, aşa că îi chema la ea şi stătea de vorbă cu ei ore în şir. Iar dacă te pricepeai cum s-o iei pe directoare şi ce să-i spui, te pomeneai că ai ajuns şi elev preferat, cînd, de fapt, altceva ar fi fost de aşteptat.

Acesta era motivul pentru care în acea zi mohorîtă de toamnă, Jill Pole plîngea pe cărăruia abruptă de lîngă tufişurile din spatele sălii de gimnastică. Şi, pe cînd tot plîngea ea aşa, necăjită, de după colţul clădirii a apărut fluierînd un băiat, cu mîinile în buzunare. Puţin a lipsit să nu se ciocnească de ea.

– De ce nu caşti ochii pe unde mergi? zise Jill Pole.

– *Bine, bine,* spuse băiatul, dar nu-ncepe acum – şi pe urmă, văzînd cum arăta la faţă: Hei, Pole, ce-ai păţit?

Jill doar se strîmba; aşa cum te strîmbi cînd încerci să spui ceva, dar ştii că dacă vorbeşti te pui iar pe plîns.

– Tot Ăia, presupun – ca de obicei, zise băiatul, furios, vîrîndu-şi şi mai adînc mîinile în buzunare.

Jill încuviință din cap. Nu era nevoie să spună nimic, chiar dacă ar fi fost în stare. Știau prea bine amîndoi.

– Uite ce e, începu băiatul, n-are nici un rost ca noi toți...

Era bine intenționat, însă vorbea *efectiv* ca un om care se pregătește să-i tragă un perdaf cuiva. Lui Jill i-a sărit țandăra numaidecît (ceea ce ți se poate întîmpla foarte ușor cînd cineva te-a întrerupt din plîns).

– Oh, pleacă de-aici și vezi-ți de treaba ta, i-o retează ea. De ce-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, mă rog? Faci pe deșteptul și-ți închipui că poți să ne spui nouă ce-ar trebui să facem! Păi, după mintea ta, probabil ar trebui să ne gudurăm tot timpul pe lîngă Ăia, să le intrăm pe sub piele și să facem sluj în fața lor, așa ca tine.

– Oh, Doamne! exclamă băiatul, așezîndu-se pe iarbă lîngă tufișuri, dar ridicîndu-se numaidecît, întrucît iarba era udă leoarcă. Din păcate, îl chema Eustace Scrubb[1], însă nu era rău la suflet.

– Pole! zise el. Crezi că e drept? M-ai văzut tu pe mine făcînd așa ceva în trimestrul ăsta? Uiți că i-am ținut piept lui Carter în povestea cu iepurele? Și că am păstrat secretul despre Spivvins – chiar și în caznele torturii? Uiți că...

– N-n-nu știu și nu-mi pasă, îngăimă Jill, printre suspine.

[1] *Scrubby* (engl.) – rău, rautăcios (n.tr.)

Scrubb observă că Jill nu-şi revenise şi, cu mult bun-simţ, se gîndi să-i ofere o bomboană de mentă. Şi îşi luă şi el una. În scurt timp, Jill începu să vadă lucrurile ceva mai limpede.

– Îmi pare rău, Scrubb, zise ea, imediat. N-am fost corectă cu tine. N-ai făcut toate chestiile alea trimestrul ăsta.

– Păi, şterge cu buretele ultimul trimestru, dacă poţi, îi zise Eustace. Eram altfel pe atunci. Eram – ei, drăcia dracului – o lichea, asta eram!

– La drept vorbind, cam aşa e, să ştii, îi spuse Jill.

– Înseamnă că ai remarcat că m-am schimbat? o întrebă Eustace.

– Şi nu numai eu, să ştii, îi confirmă Jill. Toată lumea spune asta. Pînă şi *Ăia* au observat. Eleanor Blakiston a auzit-o pe Adela Pennyfather vorbind despre asta în vestiar, ieri. Zicea: „Nu ştiu cine-a pus mîna pe puştiulică ăla, Scrubb. Nu se mai lasă deloc mînuit trimestrul ăsta. Va trebui să ne ocupăm de *el* imediat".

Eustace se cutremură de groază. Toată lumea de la Şcoala Experimentală ştia cum era „să se ocupe" *Ăia* de tine.

Amîndoi copiii tăcură cîteva clipe. De pe frunzele de leandru picurau stropi mici.

– De ce erai altfel trimestrul trecut? îl întrebă acum Jill.

– Am păţit în vacanţă o sumedenie de lucruri ciudate, îi răspunse Eustace, misterios.

– Ce fel de lucruri ? se interesă Jill.

Eustace nu spuse nimic o bună bucată de timp. După care zise:

– Uite ce e, Pole, amîndoi urîm locul ăsta mai mult decît orice pe lume. Am sau n-am dreptate ?

– Păi, cum să n-ai dreptate! îi răspunse Jill.

– Atunci, cred efectiv că pot avea încredere în tine.

– Ei, nu mai spune, bravo ție! i-o trînti Jill.

– Da, dar e vorba de un secret efectiv nemaipomenit. Măi Pole, tu chiar crezi că niște lucruri sînt întocmai cum spun eu ? Mă refer la niște lucruri pe care alții, aici, le-ar lua în derîdere.

– N-am fost pusă în asemenea situații, însă cred că da, îi răspunse Jill.

– M-ai putea crede dacă ți-aș spune că, în vacanță, am fost în altă lume – alta decît lumea asta a noastră?

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Bun, atunci hai să nu ne mai batem capul cu chestia asta cu lumile. Cum ar fi dacă ți-aș povesti că am fost într-un loc unde animalele pot vorbi și unde există – ăăă – vrăji și balauri – și – în fine, toate chestiile alea de care auzi în basme?

Scrubb se simțea tare stînjenit spunînd toate astea, motiv pentru care se făcuse roșu la față.

– Și cum ai ajuns acolo? îl descusu Jill.

Se simțea și ea ciudat de sfioasă.

– Singura cale de a ajunge acolo este prin Vrajă, o lămuri Eustace, aproape în șoaptă. M-am dus cu doi

veri de-ai mei. Am fost, pur şi simplu, luaţi pe sus, fulgerător. Ei mai fuseseră acolo, înainte.

Acum, fiindcă vorbeau în şoaptă, lui Jill îi venea parcă mai uşor să creadă ce auzea. Apoi, dintr-odată, o copleşi o bănuială oribilă şi spuse (cu atîta înverşunare, încît pe moment parcă era o tigroaică):

– Dacă aflu că ţi-ai bătut joc de mine, nu mai vorbesc cu tine niciodată, pricepi, absolut niciodată.

– Nu mi-am bătut joc de tine, jur, încercă s-o liniştească Eustace. Jur pe – pe tot.

(Pe vremea cînd eram eu elev, se zicea „Jur pe Biblie". Numai că la Şcoala Experimentală nu se punea mare preţ pe Biblii.)

– Bine, făcu Jill. Te cred.

– Şi n-ai să spui nimănui?

– Drept cine mă iei, mă rog?

Erau foarte emoţionaţi şi entuziaşti spunînd asta. Dar după aceea, cînd se uită în jurul ei şi văzu cerul mohorît de toamnă, şi cînd auzi cum de pe frunze picura apa ţîrîind, şi cînd se gîndi la atmosfera iremediabil dezolantă de la Şcoala Experimentală (trimestrul avea treisprezece săptămîni, şi nu trecuseră decît două), Jill zise:

– Dar, la urma urmei, la ce bun? Tot nu sîntem acolo: sîntem aici. Şi e mai mult decît clar că nu putem ajunge *acolo*. Sau putem?

– Asta m-am tot întrebat şi eu, îi răspunse Eustace. Cînd ne-am întors din Locul acela, Cineva a spus că fraţii Pevensie (ăştia-s verii mei) nu vor mai putea

niciodată să se întoarcă acolo. Asta fiindcă fuseseră deja de trei ori, înțelegi? Probabil că asta le-a fost porția. Însă despre mine n-a spus așa ceva. Păi, e limpede că mi-ar fi spus și mie, doar dacă n-o fi vrut să-mi dea de înțeles că mă pot întoarce acolo, nu-i așa? Și mă tot frămînt și mă întreb, oare nu putem, oare n-am putea...?

– Să facem ceva ca să se întîmple așa, asta voiai să spui?

Eustace încuviință din cap.

– Vrei să spui că am putea desena un cerc pe pămînt, în care să scriem tot felul de litere stranii – și să ne postăm în interior – și să îngînăm farmece și vrăji?

– Ei bine, zise Eustace, după ce reflectase profund. Cam la asta mă gîndeam și eu, deși n-am făcut-o niciodată. Dar acum, cînd se pune concret problema, am impresia că treburile astea cu cercuri și ce mai spuneai tu sînt niște aiureli. Nu cred că lui i-ar plăcea. Ar părea că într-un fel ne închipuim că l-am putea determina să facă un anumit lucru. Așa că, pe cuvînt, cred că nu ne rămîne decît să-l rugăm.

– Cine-i persoana asta despre care tot vorbești?

– În Locul acela i se spunea Aslan, îi răspunse Eustace.

– Ce nume ciudat!

– Nici pe jumătate atît de ciudat ca el, rosti Eustace, foarte grav. Dar hai să începem! Nu văd ce rău ar fi dacă doar îl rugăm. Hai să stăm în picioare unul

lîngă celălalt, aşa. Şi întindem mîinile în faţă, cu palmele în jos: cum făceau pe insula lui Ramandu...

– Pe insula *cui?*

– Îţi povestesc despre asta altă dată. Şi s-ar putea să-i placă să stăm cu faţa spre răsărit. Ia să vedem, în ce parte o fi estul?

– Habar n-am, zise Jill.

– Extraordinar! Fetele astea nu ştiu niciodată care sînt punctele cardinale, remarcă Eustace.

– Hai că nici tu nu le ştii, i-o trînti Jill, indignată.

– Ba le ştiu, dacă faci bine şi nu mă mai întrerupi atîta. Gata, acum ştiu. Încoace e estul, înspre leandri. Bun, acum repetă după mine, da?

– Ce să repet? îl întrebă Jill.

– Repeţi ce spun eu, desigur, îi răspunse Eustace. Haide...

Şi începu:

– Aslan, Aslan, Aslan!

– Aslan, Aslan, Aslan, repetă Jill.

– Te rog, lasă-ne să intrăm în...

În acel moment, din cealaltă parte a sălii de gimnastică, un glas strigă: „Pole? Da. Ştiu eu unde e. Boceşte în spatele sălii de gimnastică. S-o aduc de-acolo?"

Jill şi Eustace se uitară unul la celălalt, se vîrîră sub leandri şi începură să urce panta abruptă şi gloduroasă, printre tufişuri şi copaci, cu o viteză care le făcea mare cinste. (Datorită metodelor ciudate de predare de la Şcoala Experimentală, nu învăţai prea

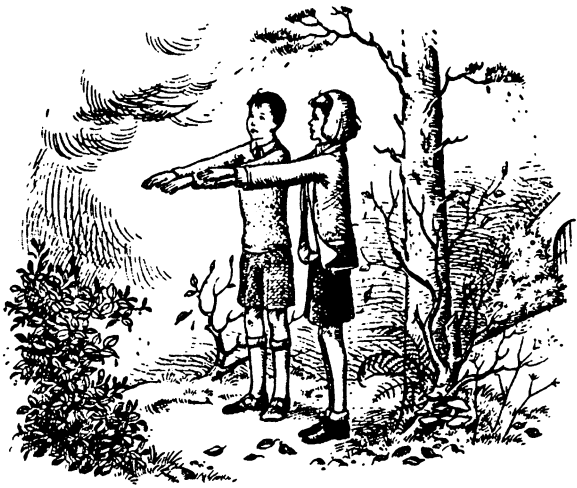

multă franceză, matematică, latină sau alte chestii din astea; dar învățai foarte multe despre cum s-o ștergi repede și tiptil, cînd te caută Ăia.)

După ce urcară pieptiș așa cam un minut, se opriră să asculte, iar după zgomotele pe care le auzeau își dădură seama că erau urmăriți.

– Măcar de-ar fi poarta deschisă! zise Scrubb în timp ce-și vedeau de drum, iar Jill încuviință din cap. Căci, sus, în vîrful dîmbului cu tufișuri și copaci, se afla un zid de piatră înalt, iar în acel zid era o poartă, pe care ieșeai pe o landă plină cu bălării. Poarta aceasta era aproape întotdeauna încuiată. Însă unora li se mai întîmplase, să o găsească și deschisă; dar asta poate doar o singură dată. Dar vă puteți, cred, imagina că, știind chiar că nu fusese așa decît o singură dată,

lumea tot spera şi încerca poarta, să vadă dacă era descuiată; căci, dacă se întîmpla să nu fie încuiată, aveai posibilitatea s-o ştergi din şcoală fără să fii văzut.

Jill şi Eustace, amîndoi foarte încinşi şi murdari de la cît merseseră coşcoviţi pe sub leandri, ajunseră, gîfîind, sus la zid. Iar acolo era poarta, închisă ca de obicei.

– Sînt convins că încerc degeaba, zise Eustace, cu mîna pe clanţă; şi pe urmă: O-o-o, extraordinar!

Căci, apăsînd pe clanţă, uşa se deschise.

Cu cîteva clipe înainte, amîndoi avuseseră de gînd să treacă pe poartă cît ai zice peşte, de s-ar fi întîmplat ca poarta să nu fie încuiată. Însă, cînd poarta se deschise, încremeniră amîndoi, teribil de şocaţi. Ceea

ce vedeau acum era cu totul altceva decît ceea ce se aşteptaseră să vadă.

Se aşteptaseră să vadă panta cenuşie şi plină de ierburi şi tufişuri urcînd tot mai sus, spre cerul de toamnă mohorît. În schimb, dădură cu ochii de razele strălucitoare ale soarelui. Se revărsau pe poartă, aşa cum lumina unei zile de iunie se revarsă într-un garaj cînd deschizi uşa. Picăturile de rouă de pe iarbă sclipeau ca nişte mărgele sub strălucirea soarelui şi se vedea chiar cît de murdară şi de mînjită de lacrimi era Jill. Iar lumina soarelui venea din ceea ce părea limpede a fi o altă lume – atît cît puteau vedea ei din ea. Vedeau iarbă moale, mai moale şi mai strălucitoare decît văzuse Jill vreodată, şi cer albastru, şi, ţîşnind încolo şi încoace, nişte chestii atît de strălucitoare, încît ar fi putut fi giuvaere sau fluturi uriaşi.

Deşi tînjise după aşa ceva, Jill era speriată. Se uită la Scrubb şi văzu că şi el era speriat.

– Haide, Pole, zise el, gîfîind.

– Nu ne putem întoarce? E bine ce facem? întrebă Jill.

În acel moment, un glas ticălos şi răutăcios strigă din spate piţigăiat:

– Stai aşa, Pole. Toată lumea ştie unde eşti. Coboară numaidecît.

Era vocea lui Edith Jackle, care, deşi nu făcea parte din grupul Ălora, era din categoria lingăilor şi a pîrîtorilor care se băgau pe sub pielea lor.

– Repede! zise Scrubb. Vino aici. Să ne ţinem de mînă, nu care cumva să fim despărţiţi.

Şi, pînă ca Jill să se dezmeticească, o înhăţă de mînă şi o trase spre poartă, afară, lăsînd în urmă terenul şcolii, lăsînd în urmă Anglia, lăsînd în urmă toată lumea noastră şi păşind în Locul acela.

Sunetul vocii lui Edith Jackle încetă, aşa cum se opreşte radioul cînd apeşi pe buton. Instantaneu, din toate părţile se auzi un alt sunet. Venea de la chestiile alea strălucitoare de deasupra capului, care se dovediră acum a fi păsări. Făceau mare gălăgie, însă zgomotul era mai degrabă ca o muzică – o muzică destul de ciudată, pe care iniţial nu o poţi pricepe – nesemănînd deloc cu ciripitul păsărilor din lumea noastră. Şi totuşi, în ciuda cîntului aceluia, în jurul lor domnea o imensă linişte de fond. Liniştea aceasta, combinată cu prospeţimea aerului, o făcu pe Jill să creadă că se aflau, pesemne, în vîrful unui munte foarte înalt.

Scrubb o ţinea în continuare de mînă şi mergeau înainte, holbîndu-se în toate direcţiile. Jill văzu că peste tot creşteau nişte copaci uriaşi, ca un fel de cedri, dar mai mari. Dar, cum nu creşteau unul lîngă altul şi ţinînd seama de faptul că la poalele lor nu era nici un fel de vegetaţie, puteai vedea la mare distanţă prin pădure, în stînga şi în dreapta. Şi, cît vedea Jill cu ochii, era peste tot la fel – iarbă moale şi joasă, păsări care zburau de colo-colo, cu pene galbene, sau albastre ca libelulele, ori în nuanţele

curcubeului, umbre albăstrii și pustietate. Nici o adiere de vînt nu tulbura aerul rece și strălucitor. Era o pădure tare pustie.

Drept în față, nu mai erau arbori: doar cerul albastru. Continuară să meargă drept înainte, fără să

vorbească, pînă ce Jill îl auzi pe Scrubb spunînd: „Ai grijă!“ şi se smuci singură înapoi. Erau chiar pe marginea unei stînci.

Jill se număra printre norocoşii care nu au rău de înălţime. N-o deranja nicidecum să stea pe buza unei prăpăstii. O cam deranja însă că Scrubb o trăgea înapoi – „de parcă aş fi copil mic“, zicea ea –, aşa că îşi smulse mîna din mîna lui. Cînd văzu cît de alb se făcuse la faţă, simţi că îl dispreţuieşte.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea. Şi, ca să-i arate că ei nu-i era frică, se postă chiar pe marginea stîncii; de fapt, niţel cam prea în margine, pînă şi după gustul ei. Pe urmă, privi în jos.

În clipa aceea, îşi dădu seama că lui Scrubb i se puteau totuşi găsi ceva scuze pentru faptul că se făcuse alb ca varul, căci nici o stîncă din lumea noastră nu s-ar fi putut compara cu asta. Închipuiţi-vă că vă aflaţi în vîrful celei mai înalte stînci pe care aţi văzut-o vreodată. Şi mai închipuiţi-vă că priviţi în jos, pînă în fundul prăpastiei. Şi pe urmă închipuiţi-vă că prăpastia asta continuă şi mai adînc, încă pe atît, de zece ori încă pe atît, de douăzeci de ori încă pe atît. Iar după ce aţi privit în jos pe toată distanţa asta, închipuiţi-vă nişte chestiuţe albe pe care, la prima vedere, le-ai putea confunda cu nişte oi, dar care îţi dai seama numaidecît că sînt nişte nori – nu mici rotocoale de ceaţă, ci nişte nori albi, enormi şi pufoşi, mai curînd ca nişte munţi. Şi, în cele din urmă, printre norii aceia, zăreşti în sfîrşit fundul adevărat, atît de departe, încît

nu-ți poți da seama dacă e ca un șes sau ca o pădure, dacă e uscat sau apă: mult mai departe sub acei nori, decît e distanța de la ei, în sus, pînă la tine.

Jill se holba în jos. Pe urmă, se gîndi că în fond nu strica să facă totuși un pas înapoi; însă nu prea avea chef, de teamă că Scrubb ar putea crede cine știe ce despre ea. După aceea, se decise brusc că nici nu-i păsa de ce credea el, fiind gata să se tragă înapoi de la muchia aceea oribilă de stîncă și să nu mai rîdă în viața ei de cei care au rău de înălțime. Dar, cînd încercă să se miște, constată că nu putea. Parcă avea

nişte pietroaie în loc de picioare. Totul îi plutea în faţa ochilor.

– Ce faci, Pole? Vino înapoi – nu fi tîmpită! strigă Scrubb. Însă vocea lui venea parcă de foarte departe. Simţi cum Scrubb o înhaţă zdravăn. Numai că acum Jill nu mai avea nici un control asupra braţelor şi a picioarelor ei. A urmat un moment de încleştare la marginea stîncii. Jill era prea înspăimîntată şi prea ameţită ca să-şi mai dea seama ce face, însă de două lucruri şi-a amintit pînă la capătul zilelor (îi reveneau adesea în vis). Primul era faptul că s-a smuls din încleştarea lui Scrubb şi, pe urmă, că în acelaşi moment Scrubb, cu un urlet de groază, şi-a pierdut echilibrul şi-a zburat drept în prăpastie.

Noroc că Jill n-a avut răgazul să se gîndească la ce făcuse. Un animal uriaş, colorat strălucitor, se năpustise la marginea stîncii. Stătea lungit pe jos, aplecat peste buza prăpastiei, şi (aici e partea ciudată) sufla. Nu răgea şi nici nu sforăia pe nări, ci pur şi simplu sufla cu botul larg deschis; şi sufla aerul afară încontinuu, aşa cum aspiratorul absoarbe tot timpul. Jill stătea lungită atît de aproape de făptura aceea, încît simţea cum răsuflarea vibra constant în toate mădularele animalului. Şi stătea aşa nemişcată, fiindcă nu se putea ridica. Simţea că leşină: şi, într-adevăr, tare mult ar fi vrut să leşine cu adevărat, numai că leşinurile nu vin aşa, cînd vrem noi. În cele din urmă a văzut, departe de tot, dedesubt, o fărîmă mititică şi neagră plutind prin aer, la distanţă de stîncă şi

oarecum în sus. Pe măsură ce se ridica, se îndepărta tot mai mult. Cînd a ajuns aproape la același nivel cu vîrful stîncii, era atît de departe încît nici nu se mai zărea. Era limpede că se îndepărta de ei cu mare viteză. Lui Jill i-a trecut prin cap că făptura de lîngă ea împingea fărîma aceea tot mai departe, suflînd spre ea.

S-a întors și s-a uitat la făptura aceea. Era un leu.

2

Jill primeşte o misiune

Fără să întoarcă privirea spre Jill, Leul se ridică în picioare şi mai suflă o dată. După care, ca şi cum ar fi fost mulţumit de treaba făcută, se răsuci în loc şi porni înapoi spre pădure, cu paşi mari şi rari.

„Cred că am visat, nu se poate altfel, sigur cred că am visat, îşi zicea Jill. Am să mă trezesc numaidecît."

Numai că nu visase şi, de aceea, nici n-a avut de ce să se trezească.

„Ce rău îmi pare că am venit în locul ăsta îngrozitor, îşi zise Jill. Nu cred că Scrubb ştia mai multe decît mine despre cum e pe-aici. Sau, dacă ştia, n-ar fi trebuit să mă aducă aici fără să mă prevină despre

ce e vorba, ca să știu și eu la ce să mă aștept. Ce vină am eu că el a căzut de pe stîncă?! Dacă m-ar fi lăsat în pace, am fi fost amîndoi în regulă."

Pe urmă, își aminti iarăși de urletul pe care îl scosese Eustace cînd căzuse și izbucni în lacrimi.

Plînsul nu strică în felul lui, atîta timp cît te ține. Însă, mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie să te oprești și, după aceea, tot n-ai scăpat: mai ai să te hotărăști ce vei face. Cînd Jill încetă cu plînsul, constată că îi era groaznic de sete. Stătuse lungită cu fața în jos, iar acum se așeză în capul oaselor. Păsările nu mai cîntau și în jur domnea o liniște desăvîrșită, cu excepția unui mic sunet persistent, care părea să vină de la mare distanță. Ascultă cu atenție și ajunse la concluzia că era vorba de zgomotul caracteristic unei ape curgătoare.

Jill se ridică în picioare și privi în jurul ei cu multă precauție. Nici urmă de Leu; numai că erau atîția copaci, încît n-ar fi fost exclus ca animalul să fie foarte aproape, iar ea să nu-l poată vedea. De unde știa ea, în fond, că nu era vorba de mai mulți lei? Însă, cum setea o chinuia din ce în ce mai rău, își luă inima în dinți și porni să caute apa curgătoare. Mergea pe vîrful degetelor, furișîndu-se cu prudență din copac în copac și oprindu-se să tragă cu ochiul de jur împrejur, la fiecare pas.

În pădure era atît de liniște, încît nici nu i-a fost greu să-și dea seama de unde venea zgomotul. Acesta se auzea din ce în ce mai clar și, mai repede decît se

aştepta, fetiţa ajunse într-o poiană şi văzu pîrîul, strălucitor ca sticla, care curgea peste iarbă, la o aruncătură de băţ. Dar, deşi văzînd apa i se făcuse de zece ori mai sete decît îi era înainte, nu se năpusti să bea. Rămase acolo, ca împietrită, cu gura larg deschisă. Şi avea toate motivele: exact lîngă pîrîu stătea lungit Leul.

Stătea lungit pe jos, cu capul ridicat şi cu cele două labe din faţă întinse înainte, ca leii din Trafalgar

Square. Îşi dădu seama numaidecît că o văzuse, căci cîteva clipe se uitase drept în ochii ei, întorcînd apoi privirea – ca şi cum ar fi cunoscut-o foarte bine, neavînd o părere prea grozavă despre ea.

„Dacă o rup la fugă, se ia imediat după mine, se gîndea Jill. Iar dacă merg înainte, îi cad drept în bot."

Oricum, chiar dacă ar fi încercat, tot nu s-ar fi putut clinti din loc şi nici n-ar fi izbutit să-şi dezlipească ochii de pe leu. Cît a durat, efectiv, ţintuirea în loc nu ştia exact; parcă ceasuri în şir, după părerea ei. Şi setea o chinuia acum atît de cumplit, încît Jill simţea că nici nu-i mai păsa dacă o mînca Leul, numai să ştie că apuca întîi să ia şi ea o gură de apă.

– Bea, dacă ţi-e sete.

Erau primele cuvinte pe care le auzea, de cînd Scrubb vorbise cu ea pe marginea stîncii. O secundă, se holbă încolo şi încoace, întrebîndu-se cine vorbise. Pe urmă, vocea se auzi din nou:

– Dacă ţi-e sete, vino şi bea.

Şi fireşte că şi-a amintit ce îi spusese Scrubb despre animalele vorbitoare din acea altă lume şi şi-a dat seama că leul era cel care vorbea. Oricum, de data asta văzuse cum mişcase din buze, iar glasul lui nu era glas de om. Era mai profund, mai sălbatic şi mai puternic; un fel de voce grea, ca de aur. Nu însemna că era mai puţin speriată decît înainte, însă spaima de acum era cu totul altfel.

– Nu ţi-e sete? o întrebă Leul.

– Ba *mor* de sete, zise Jill.

– Atunci, bea, o îndemnă Leul.

– Se poate – nu s-ar putea cumva –, v-ar deranja să vă daţi la o parte, pînă beau şi eu un pic?

Leul îi răspunse doar printr-o privire şi un mîrîit foarte gros. Şi, privind lung la trupul acela masiv care nici gînd n-avea să se urnească din loc, Jill îşi dădu

seama că aceeaşi rugăminte ar fi putut la fel de bine să o adreseze muntelui din faţă, care, la fel ca Leul, nici nu s-ar fi clintit.

Clipocitul delicios al pîrîului o scotea din minţi.

– Promiţi că n-ai să... n-ai să-mi faci nimic, dacă mă apropii? îl întrebă Jill.

– Eu nu promit nimic, a zis Leul.

Lui Jill îi era atît de sete acum, încît, fără să bage de seamă, făcuse un pas înainte.

– Dar *mănînci* fete? îl descusu ea.

– Am înghiţit cu totul fete şi băieţi, femei şi bărbaţi, regi şi împăraţi, cetăţi şi regate, zise Leul.

Nu spusese asta ca şi cum s-ar fi făli şi nici ca şi cum i-ar fi părut rău sau ar fi fost furios. O spusese pur şi simplu.

– N-am curajul să vin să beau, spuse Jill.

– Atunci, ai să mori de sete, îi zise Leul.

– Oh, Doamne! exclamă Jill şi se mai apropie cu un pas. Mai bine mă duc să caut alt pîrîu.

– Nu mai există alt pîrîu, spuse Leul.

Lui Jill nu-i trecu prin minte să pună cumva la îndoială spusele Leului – nimeni n-ar fi putut face asta dacă i-ar fi văzut chipul sever şi serios – şi, brusc, se trezi că se hotărîse. În viaţa ei nu făcuse ceva mai periculos, dar se duse pînă la pîrîu, îngenunche şi luă apă cu mîna făcută căuş. Era cea mai rece şi cea mai proaspătă apă pe care o băuse vreodată. Nu era nevoie să bei prea multă, căci îţi astîmpăra setea numaidecît. Înainte de a-şi muia buzele în apa aceea, avusese de

gînd să plece ca din puşcă de lîngă Leu, în clipa în care termina de băut. Acum, înțelese că lucrul acesta ar fi într-adevăr cel mai primejdios. Se ridică în picioare şi rămase aşa, cu buzele încă ude.

– Vino încoace, îi zise Leul.

Aşa că n-a avut încotro. Ajunsese acum aproape între labele lui din față, uitîndu-se drept la chipul lui. Numai că n-a putut suporta prea mult privirea lui fixă şi a trebuit să coboare ochii.

– Copil de om, zise Leul. Unde e Băiatul?

– A căzut de pe stîncă, spuse Jill, adăugînd: domnule. Nu ştia cum să-i spună altfel şi i se părea o obrăznicie să nu-i spună în nici un fel.

– Cum de s-a întîmplat aşa ceva, Copil de om?

– A încercat să mă împiedice pe mine să cad, domnule.

– Şi de ce stăteai atît de aproape de margine, Copil de om?

– Făceam pe grozava, domnule.

– Foarte bun răspunsul, Copil de om. Să nu mai faci aşa. Şi acum (pentru prima oară chipul Leului nu mai părea atît de sever) află că Băiatul e teafăr. L-am suflat pînă în Narnia. Însă, fiindcă ai făcut ce-ai făcut, misiunea ta va fi mai grea.

– Vă rog, domnule, ce misiune?

– Misiunea pentru care v-am chemat, pe tine şi pe el, aici, afară din lumea voastră.

Jill era tare nedumerită. „Pesemne că mă confundă cu altcineva", se gîndea ea. Nu îndrăznea să-i spună

asta Leului, deşi simţea că lucrurile se puteau încurca îngrozitor dacă n-o făcea.

– Spune cu glas tare ce gîndeşti, Copil de om, îi zise Leul.

– Mă întrebam – adică – n-ar fi vreo confuzie la mijloc? Fiindcă să ştiţi că pe mine şi pe Scrubb nu ne-a chemat nimeni. Scrubb a zis că trebuia să strigăm – să strigăm pe Cineva – cu un nume pe care nu-l cunoşteam – şi că poate acel Cineva ne dădea drumul înăuntru. Şi aşa am făcut, după care am găsit poarta descuiată.

– Nu m-aţi fi strigat dacă nu v-aş fi strigat eu pe voi, spuse Leul.

– Atunci, dumneavoastră sînteţi acel Cineva, domnule? întrebă Jill.

– Da. Şi acum vei afla care e misiunea ta. Departe de aici, pe tărîmul Narniei, trăieşte un rege bătrîn, care e trist fiindcă nu are nici un urmaş de acelaşi sînge cu el, căruia să-i lase moştenire tronul. Nu are nici un moştenitor, pentru că unicul său fiu a fost furat cu mulţi ani în urmă şi nimeni în Narnia nu ştie unde a fost dus prinţul sau măcar dacă mai e în viaţă. Dar e în viaţă. Îţi poruncesc să-l cauţi pe acest prinţ pierdut, şi ori îl găseşti şi îl aduci înapoi acasă la tatăl lui, străduindu-te din răsputeri să dai de el, ori te întorci în lumea ta.

– Cum, vă rog? zise Jill.

– Am să-ţi spun, Copilă, făcu Leul. Iată semnele prin care te voi călăuzi în căutarea ta. Primul: de

îndată ce va păși în Narnia, Băiatul Eustace se va întîlni cu un prieten drag de odinioară. Trebuie să îl salute numaidecît; dacă o va face, veți avea amîndoi ajutor bun. Al doilea: trebuie să pleci din Narnia spre nord, pînă ajungi la cetatea ruinată a vechilor uriași. Al treilea: vei găsi ceva scris pe o piatră în acea cetate ruinată și va trebui să faci precum scrie acolo. Al patrulea: îl vei recunoaște pe Prințul pierdut, dacă îl vei găsi, după faptul că va fi prima persoană întîlnită în călătoriile tale care îți va cere să faci ceva în numele meu, în numele lui Aslan.

Cum i se păru că Leul terminase, Jill se gîndi că nu strica să spună și ea ceva. Așa că zise:

– Vă mulțumesc frumos. Am să văd.

– Copilă, zise Aslan, cu glas ceva mai blînd, poate nu vezi chiar atît de bine. Dar nu trebuie să uiți primul pas. Repetă-mi, în ordine, cele patru semne.

Jill încercă, însă nu izbuti prea bine. Așa că Leul o corectă și o puse să le repete iarăși și iarăși, pînă ce Jill ajunse să le spună perfect. A avut multă răbdare cu ea, așa că, după ce au terminat, Jill și-a luat inima în dinți și l-a întrebat:

– Vă rog, cum pot să ajung în Narnia?

– Pe răsuflarea mea, îi zise Leul. Te voi sufla pînă în vestul lumii, cum l-am suflat și pe Eustace.

– Am să-l prind la timp ca să-i pot spune primul semn? Dar presupun că nu contează. Dacă vede un vechi prieten, cum să nu se ducă să discute cu el?!

– N-ai timp de pierdut, îi spuse. De aceea trebuie să te trimit numaidecît. Vino. Mergi în faţa mea pînă la marginea stîncii.

Jill ştia prea bine că, dacă nu mai era timp de pierdut, era doar din vina ei. „Dacă nu m-aş fi dat aşa în spectacol, eu şi Scrubb am fi mers împreună. Şi ar fi auzit şi el toate instrucţiunile", se gîndea ea. Aşa că a făcut cum i s-a spus. I se părea foarte alarmant să meargă înapoi spre marginea stîncii, mai ales că Leul nu păşea lîngă ea, ci în spatele ei, nefăcînd nici un zgomot cu labele moi.

Însă cu mult înainte de a se apropia de buza prăpastiei, glasul din spatele ei spuse:

– Stai pe loc. În cîteva clipe, voi sufla. Dar mai ales nu uita, nu uita, nu uita semnele. Repetă-ţi-le cînd te scoli dimineaţa şi cînd te culci seara, dar şi cînd te trezeşti noaptea din somn. Şi, oricît de stranii ar fi lucrurile care ţi s-ar putea întîmpla, nu te lăsa abătută din calea ta şi urmează semnele. În al doilea rînd, vreau să te previn. Aici, pe munte, am vorbit cu tine clar: nu voi face adesea la fel şi în Narnia. Aici, pe munte, aerul e curat şi limpede, şi aşa e şi mintea ta; pe măsură ce vei cădea în Narnia, aerul se va îngroşa. Fii cu mare băgare de seamă să nu-ţi zăpăcească mintea. Iar semnele pe care le-ai învăţat aici nu vor semăna deloc cu ceea ce crezi tu că ar trebui să semene, atunci cînd le vei întîlni acolo. De aceea, e foarte important să le ştii pe de rost şi să nu dai nici un fel de atenţie aparenţelor. Ţine minte semnele şi crede

în ele! Nimic altceva nu contează. Şi acum, Fiică a Evei, drum bun...

Spre sfîrşitul spuselor lui, vocea îi devenise tot mai slabă, iar acum se stinse cu totul. Jill privi în spate. Spre uimirea ei, văzu stînca la peste o sută de metri în urmă, iar pe Leu îl zări pe marginea prăpastiei, ca o pată aurie şi strălucitoare. Îşi încleştase dinţii şi pumnii, aşteptîndu-se ca respiraţia Leului să fie ca un suflu cumplit de puternic; însă răsuflarea lui fusese efectiv atît de lină, încît Jill nici nu-şi dăduse seama cînd părăsise pămîntul. Şi acum, pe o distanţă de mii şi mii de metri dedesubt, în jurul ei, nu era decît aer.

Pentru o fracţiune de secundă doar, se simţi speriată. Pe de o parte, lumea de sub ea era atît de departe, încît i se părea că n-avea nimic de-a face cu ea. Pe de altă parte, era foarte confortabil să plutească aşa, pe răsuflarea Leului. Descoperi că putea sta întinsă pe spate sau pe burtă, că se putea răsuci cum poftea, exact ca în apă (dacă ai învăţat să faci pluta bine). Şi, întrucît se mişca în ritmul răsuflării, nu era deloc vînt, iar aerul părea delicios de cald. Nu era nicidecum ca în avion, unde e mult zgomot şi simţi toate vibraţiile. Dacă Jill ar fi fost vreodată cu balonul, poate i s-ar fi părut că seamănă cu ceea ce i se întîmpla acum; doar că de astă dată era mult mai bine.

Cînd întoarse capul acum, evaluă pentru prima oară adevărata mărime a muntelui de pe care plecase. Se întreba cum de un munte atît de uriaş nu era

acoperit de zăpadă şi gheaţă – „însă presupun că totul e altfel în lumea asta", se gîndi Jill. Pe urmă privi sub ea; dar, fiind atît de sus, nu-şi putu da seama dacă plutea peste uscat sau peste mare şi nici cu ce viteză se deplasa.

„Ei, fir-ar să fie! Semnele! zise Jill, brusc. Ce-ar fi să le mai repet?! Preţ de o secundă, o cuprinse panica, însă constată repede că încă le putea spune corect. Bun, deci asta e în regulă, zise ea şi se lungi pe aer ca pe o sofa, oftînd mulţumită. Păi, e limpede că am dormit, îşi zise Jill după cîteva ceasuri. Auzi, să dormi în aer!!! Mă întreb dacă a mai făcut careva aşa ceva. Eu nu cred. Oh, la naiba – probabil că Scrubb! În aceeaşi călătorie, cu ceva înaintea mea. Ia hai să vedem cam cum e acolo, jos."

Văzu un fel de cîmpie enormă, de un albastru foarte închis. Dealuri nu se zăreau, însă nişte chestii albe destul de măricele se mişcau încet peste ea. „Ăştia or fi norii, se gîndi ea. Dar mult mai mari decît cei pe care îi vedeam de pe stîncă. Presupun că sînt mai mari fiindcă sînt mai aproape. Înseamnă că tot mai cobor. Să-l ia naiba de soare!"

Soarele, care la începutul călătoriei fusese deasupra capului, acum îi intra drept în ochi. De unde se putea deduce că şi el cobora, dar înaintea ei. Scrubb avea dreptate cînd spunea că Jill (nu ştiu cum e cu fetele în general) nu prea avea habar de punctele cardinale. Altminteri, ar fi ştiut că, atunci cînd soarele începe să-ţi intre în ochi înseamnă că mergi spre vest.

Privind fix spre cîmpia albastră de dedesubt, remarcă numaidecît că ici și colo existau niște punctișoare de o culoare mai ștearsă, dar totodată mai strălucitoare. „E marea! se gîndi Jill. Cred că alea sînt niște insule." Și chiar asta erau. Se prea poate s-o fi cuprins invidia, dacă ar fi știut că unele dintre ele erau insule pe care Scrubb le văzuse de pe puntea unei corăbii, ba că și debarcase pe ele; numai că ea nu știa toate astea. Pe urmă, ceva mai tîrziu, începu să observe mici încrețituri pe acea oglindă netedă și albastră: încrețiturile acelea mărunte erau pesemne niște imense valuri de ocean, dacă te-ai fi nimerit în vîltoarea lor. Și acum, de-a lungul orizontului, era o linie groasă și întunecată, care se îngroșa și se întuneca atît de repede, încît o vedeai cum creștea tot mai mult. Asta a fost prima dovadă privitoare la viteza imensă cu care călătorea. Și știa că linia aceea care se îngroșa era probabil uscatul.

Brusc, din stînga (căci vîntul bătea dinspre sud), s-a năpustit spre ea un nor mare și alb, de data asta la același nivel cu ea. Și, pînă să se dezmeticească, s-a trezit drept în mijlocul acelei materii reci, umede și cețoase. A simțit că i se taie răsuflarea, însă n-a stat acolo decît cîteva clipe. A ieșit clipind din ochi sub lumina soarelui și a constatat că avea hainele ude. (Era îmbrăcată cu un sacou și un tricou gros de bumbac; purta șort, ciorapi lungi și niște șosete drăguțe, căci în Anglia fusese o zi tare noroioasă.) Cînd a ieșit din nor, era mai jos decît atunci cînd

intrase; şi, de cum a ieşit, a remarcat ceva la care ar fi trebuit să se fi aşteptat, presupun; totuşi constatarea a surprins-o şi a şocat-o. Zgomotele. Pînă atunci călătorise într-o linişte desăvîrşită. Acum, pentru prima oară, a auzit vuietul valurilor şi ţipătul pescăruşilor. Şi tot acum a simţit mirosul mării. Nu mai încăpea nici o îndoială în privinţa vitezei cu care se deplasa. A văzut cum se ciocnesc două valuri, împroşcînd spumă; însă într-o clipită imaginea aceasta rămase la vreo sută de metri în urmă. Uscatul se apropia cu o viteză ameţitoare. Vedea nişte munţi undeva departe şi alţi munţi ceva mai aproape, în stînga. Vedea golfuri şi promontorii, păduri şi cîmpuri, plaje acoperite de nisip. Zgomotul valurilor care se spărgeau la mal se înteţea cu fiecare secundă, înăbuşind celelalte zgomote ale mării.

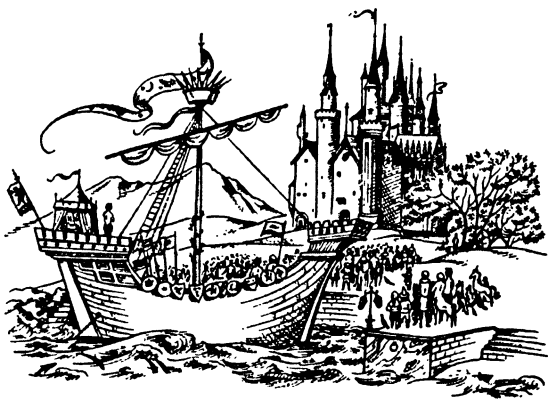

Brusc, fîșia de pămînt se desfăcea drept în fața ei. Ajunsese la gura unui rîu. Se afla foarte jos acum, la nici un metru deasupra apei. Creasta unui val i se izbi de degetul mare de la picior, stropind-o cu spumă și udînd-o aproape pînă la talie. Acum pierdea viteză. În loc să fie purtată în susul rîului, aluneca spre malul din stînga ei. Erau atîtea lucruri de văzut, încît nici nu le putea cuprinde pe toate; o pajiște verde și netedă, o corabie cu un colorit atît de strălucitor, încît părea o bijuterie imensă, turnuri și creneluri, flamuri fluturînd în aer, o mulțime de oameni, veșminte viu colorate, armuri, aur, săbii, muzică. Însă toate acestea i se învălmășeau în fața ochilor. Primul lucru pe care îl văzu clar era că aterizase și stătea în picioare într-o pădure deasă aproape de rîu, iar acolo, la cîțiva metri de ea, se afla Scrubb.

Se gîndi în primul rînd că băiatul arăta tare murdar, neîngrijit și în general absolut banal. Iar apoi, își zise în sinea ei: „Ce udă sînt și eu!"

3

Regele pleacă pe mare

Ceea ce-l făcea pe Scrubb să pară atît de murdar şi de sordid (la fel ca pe Jill, dacă s-ar fi putut vedea) era splendoarea lucrurilor care îl înconjurau. Dar, hai mai bine să vi le descriu!

Printr-o despicătură a munţilor pe care Jill îi zărise în depărtare, cînd se apropia de uscat, lumina asfinţitului se revărsa peste o pajişte lină. Iar pe pajiştea aceea, se înălţa un castel cu multe turnuri şi foişoare, ale cărui sfîrleze de vînt sclipeau în lumină; cel mai frumos castel pe care Jill îl văzuse vreodată. Ceva mai aproape, se afla un chei din marmură albă, la care era amarată corabia: o corabie semeaţă, cu teugă zveltă şi cu pupa înaltă, aurie şi roşie, cu un steag măreţ în

vîrful catargului și nenumărate flamuri fluturînd pe punți, cu un șir de scuturi strălucitoare ca argintul, de-a lungul parapetelor. Estacada fusese așternută spre Jill, iar la baza ei, pregătindu-se să urce la bord, stătea un bătrîn nins de ani. Purta o mantie roșie somptuoasă, deschisă în față, sub care se zărea o cămașă de zale din argint. Pe cap avea un cerculeț subțire de aur. Barba, albă ca zăpada, îi ajungea aproape pînă la brîu. Se ținea destul de drept, rezemîndu-se cu o mînă de umărul unui domn îmbrăcat foarte luxos, care părea ceva mai tînăr decît el: se vedea însă că era tare bătrîn și șubred. Îți lăsa impresia că orice adiere de vînt îl putea sufla ca pe o frunză uscată. Avea ochii umezi.

Imediat în fața Regelui – care se răsucise să le vorbească oamenilor înainte de a urca la bordul corabiei – se afla un scăunel pe roți și, înhămat la el, un măgăruș: nu mai mare decît un cîine mare de vînătoare. Pe acest scaun stătea un piticuț gras. Era îmbrăcat la fel de elegant și luxos ca Regele, însă, din cauza grăsimii și a faptului că stătea ghemuit printre perne, efectul era exact diferit: parcă era un morman fără formă făcut din blană, mătase și catifea. Era la fel de bătrîn ca Regele, însă mai sănătos și mai voinic, cu niște ochi foarte ageri. Cum nu purta nimic pe cap și, pe deasupra, mai era și chel, țeasta lui mare strălucea în lumina amurgului, ca o minge de biliard gigantică.

Ceva mai în spate, în semicerc, stăteau curtenii, după cum își dădu seama Jill imediat. Merita să-i

priveşti, fie numai şi pentru veşmintele şi armurile pe care le purtau. După cum erau postaţi, semănau mai degrabă cu o brazdă de flori decît cu un grup de persoane. Însă ce-a făcut-o pe Jill să rămînă de-a dreptul cu gura căscată şi să se holbeze au fost oamenii de acolo. Chiar dacă „oameni" nu constituie cuvîntul potrivit. Căci, dintre fiinţele acelea, doar una din cinci era omenească. Restul erau făpturi pe care nu le vezi niciodată în lumea noastră. Fauni, satiri, centauri: Jill îi ştia după nume, fiindcă îi văzuse în poze. Pitici, de asemenea. Mai erau şi o mulţime de animale, pe care le ştia deopotrivă; urşi, bursuci, cîrtiţe, leoparzi, şoareci şi păsări felurite. Dar cît de diferite erau de animalele cu acelaşi nume din Anglia! Unele erau mult mai mari – şoarecii, bunăoară, stăteau pe picioarele din spate şi aveau o înălţime de peste jumătate de metru. Dar, lăsînd la o parte asta, toate făpturile arătau altfel. Se vedea după expresia de pe chipurile lor că puteau vorbi şi gîndi exact ca tine.

„Ei drăcie! se gîndi Jill. Prin urmare, e adevărat." În clipa următoare, adăugă: „Oare or fi prietenoşi?" Căci tocmai remarcase la marginea mulţimii vreo doi uriaşi şi nişte fiinţe pe care nu ştia cum să le denumească.

În clipa aceea, îi reveniră năvalnic în minte Aslan şi semnele. De o jumătate de oră, uitase cu totul de ele.

– Scrubb! şopti ea, înhăţîndu-l de braţ. Scrubb, repede! Vezi pe cineva cunoscut?

– *Iar* ai apărut? zise Scrubb, urîcios (căci avea toate motivele să fie așa). Ia taci mai bine din gură. Vreau să ascult.

– Nu fi prost, spuse Jill. N-avem timp de pierdut. Vezi vreun vechi prieten pe-aici? Fiindcă trebuie să te duci și să vorbești numaidecît cu el.

– Ce tot îndrugi acolo? zise Scrubb.

– Aslan, Leul, zice că așa trebuie să faci, insistă Jill cu disperare. M-am văzut eu cu el.

– Oh, zău?! Și ce-a spus?

– A zis că prima persoană pe care ai s-o vezi în Narnia va fi un vechi prieten și că trebuie să vorbești cu el imediat.

– Păi, n-am mai văzut în viața mea pe nimeni de-aici; și, oricum, nici nu știu dacă asta e Narnia.

– Parcă ziceai c-ai mai fost în Narnia, spuse Jill.

– Ba n-ai înțeles tu bine, n-am mai fost.

– Asta-i bună! Nu mi-ai povestit tu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, tacă-ți fleanca și hai să auzim ce spun ăia!

Regele vorbea cu piticul, însă Jill nu auzea ce spunea. Și, din cîte își putea da ea seama, Piticul nu răspundea nimic, încuviințînd și mișcînd doar din cap. Pe urmă, Regele a ridicat glasul și s-a adresat întregii curți: însă avea o voce spartă, de om în vîrstă, așa că Jill nu prea înțelegea nimic din discursul lui – mai ales avînd în vedere că se referea la oameni și la locuri de care ea nu auzise niciodată. Cînd a isprăvit cu discursul, Regele s-a aplecat și l-a sărutat pe Pitic

pe amîndoi obrajii, s-a îndreptat de şale, a ridicat mîna dreaptă, în semn de binecuvîntare, şi a pornit, agale, cu paşi şovăielnici, pe estacadă, urcînd la bordul corabiei. Curtenii păreau nespus de impresionaţi de plecarea lui. Peste tot se vedeau batiste şi de pretutindeni se auzeau suspine şi plînsete. Estacada a fost ridicată, de pe pupa au răsunat goarnele şi corabia a plecat de la chei. (Era remorcată de o barcă cu vîsle, pe care Jill însă nu o vedea.)

– Ei bine – zise Scrubb, însă nu apucă să mai continue, căci în clipa aceea un obiect mare şi alb – Jill crezu o secundă că era un zmeu – apăru plutind prin aer şi ateriză la picioarele lui. Era o bufniţă albă, însă atît de mare, încît, în picioare fiind, era ca un pitic voinic.

A clipit şi a mijit ochii de parcă nu ar fi văzut la distanţă, a aplecat capul într-o parte şi a zis cu un glas moale, dar şuierător:

– Bu-huhu, bu-huhu! Voi cine mai sînteţi?

– Pe mine mă cheamă Scrubb, iar ea e Pole, zise Eustace. Vrei, te rog, să ne spui unde ne aflăm?

– Pe tărîmul Narniei, la castelul Regelui din Cair Paravel.

– Cel care tocmai a plecat cu corabia era Regele?

– Exact, exact, spuse Bufniţa cu tristeţe, scuturîndu-şi capul mare. Dar voi cine sînteţi? E ceva magic cu voi. V-am văzut cînd aţi venit: *zburaţi*. Toată lumea era atît de preocupată de plecarea

Regelui, încît nimeni n-a observat. În afară de mine. Din întîmplare, eu v-am văzut: zburaţi.

– Am fost trimişi aici de Aslan, zise Eustace, coborînd vocea.

– Bu-huhu, bu-huhu! făcu Bufniţa, înfoindu-şi penele. E cam prea mult pentru mine, cînd nici nu s-a înserat încă. Nu mă simt în apele mele decît după ce apune soarele.

– Am fost trimişi să-l găsim pe Prinţul pierdut, interveni Jill, care aşteptase cu nerăbdare să intre şi ea în vorbă.

– Asta o aud prima oară, spuse Eustace. Care Prinţ?

– Aţi face mai bine să veniţi să vorbiţi numaidecît cu Lordul Regent, zise Bufniţa. E cel de acolo, din trăsurica trasă de măgar: Piticul Bunilă. Pasărea se

întoarse şi o luă înainte, călăuzindu-i: Huhu! Buhuhu! Ce mai huhu! Nu pot încă gîndi limpede. E prea devreme.

– Cum îl cheamă pe Rege? întrebă Eustace.

– Caspian al X-lea, zise Bufniţa. Şi Jill se întrebă de ce Scrubb se oprise brusc şi se făcuse livid la faţă. Parcă nu i se păruse niciodată atît de distrus. Dar nu mai apucă să-l întrebe ce păţise, căci ajunseseră la pitic, care luase în mînă hăţurile magarului şi se pregătea să se întoarcă la castel. Curtenii se împrăştiaseră, pornind toţi în aceeaşi direcţie, unii singuri, alţii cîte doi, ba unii în grupuri mici, ca lumea care pleacă de la un meci sau de la o cursă de cai.

– Bu-huhu! Hm! Lordule Regent, zise Bufniţa, aplecîndu-se un pic, cu ciocul lîngă urechea Piticului.

– Ei?! Ce s-a întîmplat? făcu Piticul.

– Doi străini, stăpîne, zise Bufniţa.

– Străini! Ce vrei să spui? se miră Piticul. Eu văd doi pui de om groaznic de murdari. Ce vor?

– Pe mine mă cheamă Jill, zise fata, vîrîndu-se în faţă. Ardea de nerăbdare să explice cît de importantă era treaba pentru care veniseră.

– Numele fetei e Jill, spuse Bufniţa, cît putea ea de tare.

– Ce-i chestia asta? făcu Piticul. Toate fetele au fost măcelărite! Nu cred o iotă din toată povestea asta. Ce fete? Cine le-a măcelărit?

– Doar o fată, stăpîne, îl lămuri Bufniţa. O cheamă Jill.

– Hai, vorbește, vorbește odată, spuse Piticul. Termină cu bîzîitul și pălăvrăgeala asta la urechea mea. Cine a fost măcelărit?

– N-a fost nimeni măcelărit, zbieră Bufnița.

– Cine?

– NIMENI.

– Bine, bine. Nu-i nevoie să țipi așa. Nu-s chiar atît de surd, să știi. Ce te-a apucat să vii aici să-mi spui că n-a fost nimeni măcelărit? Și de ce să fi fost măcelărit careva?

– Mai bine spune-i că eu sînt Eustace, zise Scrubb.

– Băiatul e Eustace, stăpîne, zbieră Bufnița cît o ținea pliscul.

– Ostaș? zise Piticul, enervat. Păi, o fi. Și, ce, ăsta-i motiv să-l aduci în fața justiției? Hei?

– Nu ostaș, spuse Bufnița. EUSTACE.

– Ostatic, da? Habar n-am ce tot îndrugi acolo. Uite ce e, Jupîne Pană-Luminată; cînd eu eram Pitic tînăr, în țara asta existau păsări și lighioane *vorbitoare*, care chiar puteau vorbi. Nu tu bălmăjeli, nu tu bolboroseli sau șușoteli din astea. Niciodată, domnul meu. Urnus, cornetul, te rog...

Un mic Faun, care stătuse tăcut lîngă Pitic, îi întinse un cornet acustic din argint. Semăna cu o serpentină de alambic, așa că tubul se încolăcea exact pe după ceafa Piticului. În timp ce își monta cornetul, Bufnița, Pană-Luminată, le spuse brusc copiilor în șoaptă:

– M-am mai limpezit niţel la cap. Să nu spuneţi nimic despre Prinţul pierdut. Am să vă explic mai tîrziu. Nu e bine, nu e bine, bu-huhu! Ce mai huhu!

– Bun, zise Piticul, dacă ai într-adevăr de spus ceva *logic şi inteligent,* Jupîne Pană-Luminată, fă bine şi spune. Trage adînc aer în piept şi nu care cumva să vorbeşti prea repede.

Cu ajutorul copiilor şi în ciuda unui acces de tuse care îl zgîlţîi pe Pitic, Pană-Luminată îl lămuri că străinii fuseseră trimişi de Aslan, pentru a vizita curtea Narniei. Piticul ridică iute privirea spre ei, cu o nouă expresie în ochi.

– I-a trimis Leul însuşi, chiar aşa? făcu el. Şi din – mmm – din celălalt Loc – de dincolo de capătul lumii, da?

– Da, stăpîne, răcni Eustace în cornet.

– Un Fiu al lui Adam şi o Fiică a Evei, ai? zise Piticul.

Însă cei de la Şcoala Experimentală nu auziseră de Adam şi Eva, aşa că Jill şi Eustace nu-i putură răspunde la această întrebare. Se părea însă că Piticul nici nu băgase de seamă.

– Ei bine, dragii mei, spuse el, luîndu-i de mînă şi înclinînd uşor capul. Cu dragă inimă, vă urez bun venit. Dacă mărinimosul Rege, bietul meu Stăpîn, nu s-ar fi îmbarcat chiar acum spre cele Şapte Insule, s-ar fi bucurat şi el nespus de venirea voastră. Şi-ar fi adus aminte de tinereţe, măcar o clipă – fie şi numai o clipă. Ei, acum e vremea să cinăm.

Mîine-dimineață, în plenul sfatului, îmi veți povesti cu ce treburi ați venit. Jupîne Pană-Luminată, îngrijește-te ca oaspeților noștri să li se pună la dispoziție, cu toată cinstea cuvenită, dormitoare, haine potrivite și toate celelalte de trebuință. Și – Pană-Luminată – vreau să-ți spun ceva doar ție, la ureche...

Așa că Piticul își lipi gura de capul Bufniței, intenționînd, negreșit, să-i vorbească în șoaptă: dar, ca toți surzii, nu știa să-și controleze volumul vocii, așa că amîndoi copiii auziră perfect: „Ai grijă să se spele cum trebuie".

Acestea fiind zise, Piticul își înghionti măgarul și porni spre castel, într-un fel de trap clătinat (micul animal era foarte gras), în timp ce Faunul, Bufnița și copiii veneau în urmă, ceva mai încet. Soarele apusese și afară se mai răcorise.

Traversară pajiștea, trecură apoi printr-o livadă pînă spre Poarta de nord a cetății Cair Paravel, care era deschisă. Înăuntru, curtea era acoperită de iarbă. Ferestrele somptuoasei săli din dreapta lor și cele ale unui grup destul de încîlcit de clădiri, aflate drept în față, erau deja luminate. Bufnița îi conduse înăuntru, unde se ivi o persoană tare încîntătoare, pentru a se ocupa de Jill. Nu era cu mult mai înaltă decît Jill, fiind însă cu mult mai suplă și evident deja la maturitate, grațioasă ca o salcie, cu părul mătăsos și parcă mițos. O conduse pe Jill într-o încăpere rotundă, într-unul dintre foișoare, unde se afla o

cădiţă îngropată în pardoseală; în vatra turtită ardea un foc cu lemne mirosind dulceag, iar din tavanul boltit atîrna o lampă cu un lanţ de argint. Fereastra dădea spre vest, priveliştea dezvăluind ochiului ciudatul tărîm al Narniei; Jill văzu urmele roşietice ale apusului de soare care mai străluceau încă în spatele munţilor îndepărtaţi. Peisajul acesta o făcea să tînjească după alte aventuri, dîndu-i certitudinea că acum era doar la începutul lor.

După ce a făcut baie, s-a pieptănat şi şi-a pus hainele care fuseseră pregătite special pentru ea – genul de veşminte plăcute pe piele, care arată frumos, miros frumos şi fac zgomote plăcute cînd te mişti – şi ar fi vrut să se ducă să contemple din nou minunata priveliştе de afară, numai că a auzit un bubuit în uşă, aşa că a renunţat.

– Intră, zise Jill. Şi înăuntru îşi făcu apariţia Scrubb, îmbăiat şi îmbrăcat superb cu haine narniene. Numai că, după mutra lui, n-ai fi zis că era prea vesel.

– Oh, în sfîrşit am dat de tine, zise el, înfuriat, azvîrlindu-se pe un scaun. Nici nu ştii de cînd te caut.

– Ei bine, iată că m-ai găsit, spuse Jill. Zi şi tu, Scrubb, nu-i aşa că totul e nemaipomenit?!

Uitase pe moment de semne şi de Prinţul pierdut.

– Aha, vasăzică, asta e părerea ta? spuse Scrubb; şi, după o pauză, adăugă: Regret din tot sufletul că am venit.

– Ei na, de ce naiba?

– Nu pot să suport, zise Scrubb. Să-l văd pe Rege – pe Caspian – ajuns un moşneag, care abia se ţine pe picioare. E – e înspăimîntător.

– Dar de ce, cu ce te afectează asta pe tine?

– Oh, nu înţelegi nimic. Sigur, dacă mă gîndesc bine, nici n-ai avea cum. Nu ţi-am spus că în lumea asta timpul curge altfel decît la noi?

– Cum adică?

– Timpul pe care îl petreci aici nu consumă nimic din timpul nostru. Pricepi cum vine asta? Oricît de mult timp vom sta aici, ne vom întoarce la Şcoala Experimentală exact în momentul acela, cînd am plecat...

– N-ar fi prea distractiv...

– Oh, tacă-ţi fleanca! Nu mă mai tot întrerupe! Şi, cînd te întorci în Anglia – în lumea noastră –, nu-ţi dai seama cum curge timpul aici. Cine ştie cîţi ani trec în Narnia într-un an de-al nostru, de-acasă. Fraţii Pevensie mi-au explicat toate astea, dar, ca un prost ce sînt, n-am ţinut minte. Se pare că au trecut cam şaptezeci de ani – ani narnieni – de cînd am fost ultima oară aici. Acum pricepi? M-am întors şi l-am găsit pe Caspian moş, bătrîn.

– Prin urmare, Regele *era* vechiul tău prieten! zise Jill.

Îi venise în minte un gînd oribil.

– Păi, cam aşa cred şi eu, fir-ar să fie de treabă, zise Scrubb, amărît. Dacă ai şti ce prieteni buni am fost! Data trecută era doar cu cîţiva ani mai mare decît mine. Şi să-l vezi acum om bătrîn cu barba albă, şi

să-ţi aduci aminte cum era Caspian în dimineaţa cînd am capturat Insulele Părăsite sau cînd ne-am luptat cu Şarpele de mare – nu, e cumplit, crede-mă. Parcă n-ar fi fost atît de rău nici dacă aflam că a murit.

– Oh, taci din gură, îi zise Jill, nervoasă. E cu mult mai rău decît crezi tu. Am feştelit-o cu primul Semn.

Fireşte că Scrubb n-a priceput nimic. Aşa că Jill i-a povestit despre conversaţia ei cu Aslan, despre cele patru semne şi despre misiunea ce le fusese încredinţată – să-l găsească pe Prinţul pierdut.

– Aşa că ai priceput, încheie ea, ai văzut un vechi prieten, exact cum spunea Aslan, şi ar fi trebuit să te duci numaidecît să vorbeşti cu el. Dar, n-ai făcut asta, şi totul e acum aiurea de la bun început.

– Dar de unde era eu să ştiu? zise Scrubb.

– Dacă măcar m-ai fi ascultat un pic, cînd am încercat să-ţi spun, totul ar fi fost în regulă, îl mustră Jill.

– Da, şi dacă nu te-ai fi prostit pe marginea stîncii, cînd a fost cît pe-aci să mă *omori* – da, da –, ai auzit bine, să mă omori, şi am să tot repet asta pînă o să-ţi iasă peri albi, să te saturi – am fi venit aici împreună şi am fi ştiut amîndoi ce trebuie făcut.

– Presupun că *el* a fost prima persoană pe care ai văzut-o, nu? întrebă Jill. Probabil că ai ajuns aici cu multe ore înaintea mea. Eşti sigur că n-ai văzut pe altcineva înainte?

– Am ajuns aici doar cu un minut înaintea ta, îi răspunse Scrubb. Pesemne că pe tine te-a suflat

mai repede decît pe mine. Ca să recupereze timpul pierdut: timpul pierdut de *tine.*

– Eşti o brută, Scrubb, zise Jill. Hei! Asta ce-o mai fi?

Era clopotul castelului care suna de cină, aşa că din fericire s-a pus capăt ciorăvăielii ce risca din clipă în clipă să se transforme într-un scandal de toată frumuseţea. De data asta, amîndoi au avut poftă de mîncare.

Cina în măreaţa sală a castelului a fost cel mai minunat lucru pe care îl văzuseră ei vreodată; căci, deşi Eustace mai fusese în lumea aceasta, îşi petrecuse toată vizita pe mare şi nu ştia nimic de splendoarea şi de curtenia narnienilor la ei acasă. Flamurile fluturau de pe acoperiş şi fiecare fel de mîncare era vestit cu goarne şi timpane. S-au servit supe – doar gîndindu-te la ele, îţi lăsa gura apă –, peşti delicioşi, vînat, păun, coţofene, îngheţate, jeleuri, fructe, nuci, precum şi tot felul de vinuri şi de răcoritoare din fructe. Pînă şi Eustace a ovaţionat încîntat, recunoscînd că era „trăsnet". Şi, după ce s-a terminat cu mîncarea şi cu băutul, un poet orb a venit să cînte vechea baladă a Prinţului Cor, în care se pomeneşte de Aravis şi de calul Bree, numită *Calul şi Băiatul;* în ea e vorba despre o întîmplare petrecută în Narnia, Calormen şi ţinuturile dintre ele, în Epoca de Aur, cînd Peter era Marele Rege din Cair Paravel. (N-am timp să v-o spun acum, deşi ar merita auzită.)

Cînd îşi tîrau picioarele sus spre dormitoare, căscînd de le trosneau fălcile, Jill spuse:

– Pun pariu că o să dormim bine la noapte.

Avuseseră o zi plină. Ceea ce dovedeşte cît de puţin ştim despre ceea ce o să ni se întîmple în continuare.

4

Sfatul bufniţelor

Ce ciudat e! cu cît ţi-e mai somn, cu atît îţi ia mai mult timp să te bagi în pat; mai ales dacă ai norocul ca în cameră să ardă un foc bun. Jill avea senzaţia că nu putea nici măcar să înceapă să se dezbrace dacă mai întîi nu stătea un pic jos, în faţa focului. Şi, de îndată ce s-a aşezat, n-a mai avut chef să se ridice. Îşi spusese deja de cinci ori „Trebuie să mă culc", cînd a tresărit auzind o bătaie în geam.

S-a ridicat în picioare, a tras perdeaua şi la început n-a văzut nimic, decît bezna cea mai adîncă. Pe urmă a sărit din loc şi s-a tras înapoi, căci ceva foarte mare se năpustise în fereastră bătînd tare în geam. Îi trecu

prin cap un gînd tare neplăcut: „Dacă prin ţara asta au fluturi uriaşi? Pfui!“ Dar, mai apoi, chestia aceea a apărut din nou şi, de data asta, a fost aproape sigură că a văzut un cioc şi că tocmai ciocul acela bătuse în geam. „E o pasăre uriaşă, se gîndi Jill. O fi vreun vultur?“ Nu prea avea ea chef de vizite, fie ele şi din partea unui vultur, însă a deschis fereastra şi s-a uitat afară. Numaidecît, fîlfîind zgomotos din aripi, creatura a aterizat pe pervaz, umplînd toată fereastra, aşa că Jill a trebuit să se tragă înapoi ca să-i facă loc. Era Bufniţa.

– Ssst, ssst! Bu-huhu, bu-huhu, zise Bufniţa. Nu face gălăgie. Ia spune, chiar vreţi într-adevăr să faceţi ce trebuie să faceţi?

– Te referi la Prinţul pierdut? zise Jill. Da, aşa trebuie.

Căci acum îşi aminti de vocea şi de chipul Leului, pe care aproape le uitase în timpul ospăţului şi al recitării din sală.

– Bun! făcu Bufniţa. Atunci, n-avem vreme de pierdut. Trebuie să plecaţi numaidecît de aici. Mă duc eu să-l scol şi pe celălalt om. Pe urmă, vin să te iau şi pe tine. N-ar strica să-ţi schimbi hainele de gală şi să pui ceva cu care să poţi merge la drum. Mă întorc cît ai zice peşte, Bu-huhu!

Şi, fără să aştepte vreun răspuns, a luat-o din loc.

Dacă Jill ar fi fost mai învăţată cu aventurile, ar fi putut eventual pune la îndoială cuvintele Bufniţei, însă aşa nici nu i-a trecut prin minte s-o facă; şi, ademenită de ideea palpitantă a unei evadări în miez

de noapte, a uitat și de somn. Și-a pus la loc tricoul și șortul – avea la centură un cuțit de cercetaș, care s-ar fi putut să-i fie de folos – și a mai adăugat cîteva dintre lucrurile lăsate de fata cu păr mătăsos. Și-a ales o pelerină scurtă, care îi venea pînă la genunchi și avea și glugă („la fix, dacă plouă", se gîndea ea), cîteva batiste și un pieptăn. Pe urmă s-a așezat, pregătită să aștepte.

Începuse să-i fie iarăși somn, cînd Bufnița își făcu apariția.

– Sîntem gata, zise pasărea.

– N-ar strica să-mi arăți drumul, spuse Jill. Nu știu încă toate culoarele de aici.

– Bu-huhu! făcu Bufnița. N-o să mergi prin castel. E o idee sortită eșecului. Vei călători pe mine și vom zbura.

– Oh! exclamă Jill, rămînînd cu gura căscată, căci ideea asta nu-i prea surîdea. N-o să fiu prea grea pentru tine?

– Bu-huhu, bu-huhu! Termină cu prostiile. Pe celălalt l-am și cărat. Gata. Dar mai întîi, o să stingem lampa.

De îndată ce lumina se stinse, fîșia de noapte ce se vedea pe fereastră nu mai păru atît de întunecoasă, ci mai degrabă cenușie. Bufnița se postă în picioare pe pervazul ferestrei, cu spatele la cameră, și desfăcu aripile. Jill trebui să se cocoațe pe trupul scurt și gras al păsării, vîrîndu-și genunchii sub aripi și ținîndu-se bine. Penele erau nespus de calde și de moi, însă Jill

n-avea de ce se prinde cu mîinile. „Mă întreb cum o fi călătorit *Scrubb*", se gîndi Jill. Şi, exact cînd se gîndea la asta, cu un plonjon oribil părăsiră pervazul; aripile îi foşneau pe la urechi, iar aerul nopţii, destul de rece şi de umed, îi flutura pe faţă.

Era mult mai luminos decît se aşteptase şi, deşi cerul era întunecat, o fîşie argintie şi lăptoasă se zărea din locul unde luna se ascunsese în spatele norilor. Cîmpurile de dedesubt erau cenuşii, iar copacii negri. Bătea vîntul – susurînd şi înfoind vegetaţia, ceea ce însemna că în curînd avea să plouă.

Bufniţa se roti în loc, astfel încît acum castelul se afla în faţa lor. La foarte puţine ferestre se vedea lumină. Zburau drept peste castel, către nord, traversînd rîul; aerul se făcu mai rece, iar lui Jill i se păru că întrezăreşte imaginea Bufniţei oglindită în apa de dedesubt. Curînd însă, ajunseră pe malul nordic al rîului, zburînd peste un ţinut împădurit.

Bufnița înhață ceva cu pliscul.

– Oh, nu mai face așa, te rog, zise Jill. Nu te mai smuci așa. Era cît pe-aci să cad.

– Iartă-mă, spuse Bufnița. Tocmai am înfulecat un liliac. Nici nu știi ce bine te întremează la drum scurt un liliac mic și grăsuț. Vrei să-ți prind și ție unul?

– Nu, mulțumesc, zise Jill, cutremurîndu-se toată.

Pasărea zbura acum ceva mai jos, iar un obiect mare și negru se profila sinistru în față, venind spre ei. Jill n-avu vreme decît să vadă că era un turn – un turn parțial ruinat, plin de iederă, i se păru ei –, că se și trezi ghemuită toată pentru a evita arcada unei ferestre, cînd Bufnița se strecură înăuntru cu ea în spinare, prin deschizătura plină de pînze de păianjen și de iederă, nimerind de la aerul proaspăt al nopții cenușii într-un loc întunecos, sus de tot în turn. Mirosea a aer închis și, în clipa în care se dădu jos din

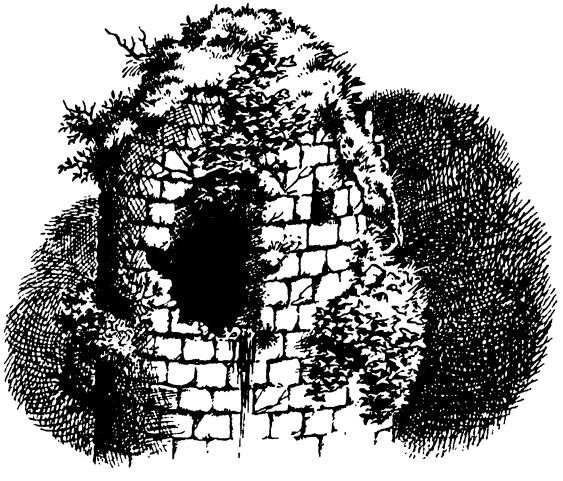

spinarea Bufniţei, Jill pricepu (aşa cum ni se întîmplă adesea) că acolo era mare înghesuială. Iar cînd din toate direcţiile se auziră glasuri făcînd „Bu-huhu! Bu-huhu!", înţelese că înăuntru era plin de bufniţe. Răsuflă uşurată cînd o astfel de voce spuse:

– Tu eşti, Pole?

– Tu eşti, Scrubb? făcu Jill.

– Bun, zise Pană-Luminată. Cred că acum sîntem toţi. Hai să ţinem un sfat al bufniţelor.

– Bu-huhu, bu-huhu. Bravo ţie. Exact asta trebuie să facem, ziseră cîteva glasuri.

– Doar o clipă, se auzi vocea lui Scrubb. Aş vrea mai întîi să spun ceva.

– Haide, haide, haide, făcură bufniţele; iar Jill adăugă: Dă-i drumul.

– Presupun că voi toţi, băieţilor – adică, bufniţelor –, zise Scrubb, presupun aşadar că ştiţi cu toţii că, în tinereţe, Regele Caspian al X-lea a călătorit cu corabia în Capătul de Răsărit al Lumii. Ei bine, am fost cu el în această călătorie pe mare: cu el şi cu Pişpirici, Şoarecele, şi cu Lordul Drinian, cu ei toţi. Ştiu că pare greu de crezut, însă în lumea noastră oamenii nu îmbătrînesc la fel de repede ca în lumea voastră. Iată, aşadar, ce vreau să spun: eu sînt omul Regelui; aşa că, dacă întîmplarea face ca acest sfat al bufniţelor să fie un complot împotriva Regelui, eu nu vreau să am de-a face cu el.

– Bu-huhu, bu-huhu, şi noi sîntem toate bufniţele Regelui, ziseră bufniţele.

– Atunci despre ce-i vorba? întrebă Scrubb.

– Vă lămurim numaidecît, făcu Pană-Luminată. Dacă Lordul Regent, Piticul Bunilă, află că vreți să-l căutați pe Prințul pierdut, n-o să vă lase să mai plecați. O să vă țină încuiați și ferecați.

– Mii de tunete! exclamă Scrubb. Doar nu vrei să spui că Bunilă e un trădător? Pe vremuri, cînd eram pe mare, am auzit o mulțime de lucruri despre el. Caspian – adică, Regele – avea o încredere oarbă în el.

– Oh, nu, se auzi un glas. Bunilă nu e trădător. Însă peste treizeci de apărători ai cauzei (cavaleri, centauri, uriași buni și tot soiul de alți viteji) s-au pornit la vremea lor în căutarea Prințului pierdut, fără ca vreunul dintre ei să se mai întoarcă vreodată. Așa că, în cele din urmă, Regele a zis că nu vrea ca narnienii lui curajoși să piară căutîndu-i fiul. Prin urmare, acum nu mai are voie nimeni să-l caute.

– *Pe noi* nu se poate să nu ne lase, zise Scrubb. Cînd o să afle cine am fost și cine m-a trimis.

– Cine ne-a trimis pe amîndoi, se băgă și Jill în vorbă.

– Da, spuse Pană-Luminată, cred că e foarte probabil ca așa să fie. Numai că Regele e plecat. Iar Bunilă va respecta legea. Leal cum altul nu mai întîlnești, e însă surd ca o babă și foarte țîfnos. Nu-l veți putea convinge nici în ruptul capului că a venit momentul să se facă o excepție de la regulă.

– Te-ai putea aștepta ca măcar *pe noi* să ne bage în seamă, întrucît sîntem bufnițe și toată lumea știe cît

de inteligente sînt bufniţele, completă cineva. Numai că a îmbătrînit atît de mult, încît ar fi în stare să zică: „Măi bobocule. Te ştiu de cînd erai ou. Nu mă învăţa tu *pe mine* ce să fac, domn'e. Cap sec ce eşti!"

Bufniţa aceasta imita destul de bine vocea lui Bunilă, aşa că de jur împrejur răsunau rîsete de bufniţe. Copiii începură să-şi dea seama că atitudinea narnienilor faţă de Bunilă semăna cu atitudinea elevilor la şcoală faţă de vreun profesor scorţos, de care tuturor le era un pic frică, de care toată lumea îşi bătea joc, dar pe care îl plăceau cam toţi.

– Şi cît timp va fi Regele plecat? se interesă Scrubb.

– Ce bine ar fi dacă am şti! zise Pană-Luminată. S-a zvonit în ultima vreme că Aslan a fost văzut pe insule – parcă în Terebinthia, cred. Iar Regele a spus că va face o ultimă încercare, înainte de a muri, de a se vedea faţă în faţă cu Aslan, pentru a-i cere sfatul referitor la cine va fi Rege după el. Teamă ne e însă că, dacă nu se va întîlni cu Aslan în Terebinthia, se va duce în continuare spre răsărit, în Cele Şapte Insule şi în Insulele Părăsite, iar de acolo şi mai departe, tot mai departe. Nu pomeneşte niciodată de asta, însă ştim cu toţii că n-a uitat călătoria aceea pe mare, pînă la Capătul Lumii. Am convingerea că în adîncul inimii lui ar vrea să meargă din nou acolo.

– Înseamnă că n-are nici un sens să-l mai aşteptăm, nu-i aşa? zise Jill.

– Nu, nici un sens, răspunse Bufnița. Oh, ce mai huhu! Ce păcat că nu l-ați recunoscut și nu ați vorbit cu el numaidecît! Ar fi aranjat totul – probabil v-ar fi dat o armată cu care să porniți în căutarea Prințului.

Jill tăcea mîlc, sperînd din tot sufletul că Scrubb avea să se poarte cavalerește, nedivulgînd bufnițelor de ce se întîmplase așa. Așa a și fost sau, în fine, cam așa. Adică, Scrubb a bombănit doar în barbă: „Păi, *nu eu* am fost de vină", înainte de a spune cu voce tare:

– Foarte bine. Va trebui să ne descurcăm altfel. Însă mai vreau să aflu ceva. Dacă acest sfat al bufnițelor, cum îi spuneți voi, e treabă cinstită și nu vizează nimic rău, de ce naiba e nevoie să fie ținut așa în secret – să ne întîlnim într-o ruină în crucea nopții, și așa mai departe?!

– Bu-huhu! Bu-huhu! zbierară cîteva bufnițe. Și unde să ne întîlnim, mă rog? Cînd altcîndva să te întîlnești, dacă nu noaptea?

– Vedeți voi, le explică Pană-Luminată, majoritatea viețuitoarelor din Narnia au niște obiceiuri tare nefirești. Fac tot felul de lucruri ziua, sub razele arzătoare ale soarelui (pfui!), cînd toată lumea ar trebui să doarmă. Și, drept urmare, noaptea sînt atît de oarbe și de tîmpite, încît nu poți scoate o vorbă de la ele. Așa că noi, bufnițele, am căpătat deprinderea de a ne întîlni la ore normale, de unele singure, cînd vrem să discutăm diverse probleme.

– Am înţeles, zise Scrubb. Bun, acum, hai să continuăm. Povestiţi-ne tot ce ştiţi despre Prinţul pierdut.

Şi atunci, o bufniţă bătrînă, alta decît Pană-Luminată, s-a apucat să le spună povestea.

Cam cu zece ani în urmă, se pare, pe cînd era un foarte tînăr cavaler, Rilian, fiul lui Caspian, a plecat călare, cu mama sa, Regina, într-o dimineaţă de mai, spre părţile nordice ale Narniei. Aveau cu ei nenumăraţi nobili şi doamne cu vază; toţi purtau pe cap ghirlande şi frunze verzi, iar la cingătoare le atîrnau cornuri; numai că nu aveau dulăi cu ei, căci plecaseră la plimbare, nu la vînătoare. Pe la amiază, cînd era cald, au ajuns la o poieniţă plăcută, cu apă proaspătă de izvor, care ţîşnea din pămînt, aşa că au descălecat, au mîncat şi au băut în voie. După o vreme, Reginei i s-a făcut somn; au aşternut pelerinele pe dîmbul acoperit cu iarbă, iar Prinţul Rilian şi ceilalţi s-au îndepărtat un pic, ca nu cumva să o deranjeze cu poveştile şi cu rîsetele lor. Nu după mult timp, un şarpe mare a ieşit din pădurea deasă şi a muşcat-o pe Regină de mînă. Toţi au auzit ţipătul ei şi s-au năpustit într-acolo; Rilian a ajuns primul lîngă ea. A văzut reptila tîrîndu-se de lîngă ea şi a pornit pe urmele jivinei, cu sabia scoasă. Lighioana era mare, strălucitoare şi verde ca otrava, aşa că o vedea bine; însă s-a strecurat dispărînd printre tufişurile dese, unde el nu o putea ajunge. Aşa că s-a întors lînga mama lui şi i-a găsit pe toţi voind să-i sară în ajutor. Se agitau însă

degeaba, căci, de îndată ce i-a văzut fața, Rilian și-a dat seama că nici un leac de pe lume n-ar mai fi putut s-o vindece. Cu ultima fărîmă de viață, mama lui se căznea să-i mai spună ceva. Nu izbutea însă să vorbească limpede, așa că și-a dat duhul fără să-și fi rostit mesajul. Nu trecuseră nici zece minute de cînd o auziseră țipînd.

S-au întors la Cair Paravel cu trupul neînsuflețit al Reginei, care a fost jelită de Rilian și de Rege, precum și de toată Narnia. Fusese o mare doamnă, înțeleaptă, grațioasă și fericită, mireasa cu care Regele Caspian venise acasă din răsărit, de la Capătul Lumii. Oamenii spuneau că în venele ei curgea sînge de stele. Pe Prinț, moartea mamei lui l-a marcat profund. După aceea, și-a luat obiceiul să cutreiere hotarele de nord ale Narniei în căutarea lighioanei veninoase, pe care voia s-o omoare, răzbunînd astfel moartea mamei lui. Nimeni n-a prea dat atenție acestor expediții, deși Prințul venea întotdeauna obosit și răvășit. Cam la o lună după moartea Reginei, unora a început să li se

pară că Prinţul era oarecum schimbat. Avea în ochi o expresie de om care are vedenii şi, cu toate că stătea plecat toată ziua, calul nu dădea semne de oboseală. Cel mai bun prieten al lui, printre curtenii ceva mai în vîrstă, era Lordul Drinian, care fusese căpitan pe corabia cu care tatăl lui călătorise pe mare, în părţile răsăritene ale pămîntului.

Într-o seară, Drinian i-a spus Prinţului:

– Alteţa Ta va trebui să renunţe în curînd la căutarea lighioanei. Te răzbuni doar pe oameni, nu pe jivinele fără minte. Te istoveşti zadarnic.

– Lordul meu, aproape că am şi uitat de lighioană în astea şapte zile.

La care Drinian l-a întrebat de ce, dacă era aşa, continua să cutreiere călare pădurile de nord.

– Lordule, am văzut acolo cel mai frumos lucru care a fost făurit vreodată.

– Bunul meu Prinţ, zise Drinian, ai mărinimia de a mă lăsa să te însoţesc mîine, ca să văd şi eu frumuseţea aceea.

– Cu multă plăcere, îi răspunse Rilian.

Aşadar, a doua zi, la ora potrivită, şi-au înşeuat caii şi au pornit la galop întins spre pădurile din nord, descălecînd la acelaşi izvor unde Regina îşi aflase moartea. Lui Drinian i s-a părut ciudat că, dintre toate locurile, Rilian alesese sa se oprească tocmai acolo. Aşa că s-au odihnit în poiană pînă s-a făcut amiază; şi la amiază Drinian a ridicat privirea şi a dat cu ochii de cea mai frumoasă domniţă pe care o văzuse

vreodată. Stătea lîngă fîntînă și, fără să rostească nici un cuvînt, îi făcea semn cu mîna Prințului, ca și cum l-ar fi chemat la ea. Și fata era înaltă și semeață, strălucitoare și înveșmîntată într-o rochie subțire, verde ca otrava. Iar Prințul se holba la ea, ca un om care își pierduse mințile. Brusc însă, domnița s-a făcut nevăzută. Cei doi s-au întors la Cair Paravel. Lui Drinian nu-i putea ieși din cap că această femeie, în verdele ei strălucitor, era ceva nefast.

Drinian a ezitat mult dacă să-i povestească despre această întîmplare Regelui, însă și-a ținut pînă la urmă gura, întrucît nu voia să se zică despre el că umblă cu vorba și că e clevetitor. Ce rău i-a părut însă după aceea că nu vorbise la timp. Căci, a doua zi, Prințul Rilian a plecat de unul singur. Și în noaptea aceea nu s-a întors, iar din acel ceas i s-a pierdut orice urmă, atît în Narnia, cît și în ținuturile învecinate, și nu i-au mai găsit niciodată pălăria, pelerina, calul și nici nimic altceva. Pe urmă, Drinian, cu o mare amărăciune în suflet, s-a dus la Caspian și i-a spus: „Stăpîne, ucide-mă, căci sînt un mare trădător; fiindcă prin tăcerea mea ți-am distrus fiul". Și i-a povestit totul. După aceea, Caspian a apucat un baltag și s-a năpustit să-l omoare pe Lordul Drinian, iar acesta stătea ca o stană de piatră, așteptîndu-și moartea. Însă după ce a ridicat baltagul, Caspian l-a azvîrlit, strigînd: „Mi-am pierdut regina și fiul; să-mi pierd acum și prietenul?!" Și s-a aruncat la pieptul Lordului Drinian, îmbrățișîndu-l.

Mult au mai plîns amîndoi, iar prietenia lor a rămas nezdruncinată.

Aceasta era povestea lui Rilian. Cînd s-a terminat, Jill a spus:

– Pun pariu că şarpele şi femeia aceea erau una şi aceeaşi persoană.

– Chiar aşa, şi noi gîndim la fel, strigară bufniţele.

– Numai că noi nu credem că ea l-a ucis pe Prinţ, zise Pană-Luminată, fiindcă nici un fel de oase...

– Ştim noi că n-a murit, zise Scrubb. Aslan i-a spus lui Pole că Prinţul e în viaţă.

– Înseamnă că situaţia e şi mai gravă, comentă bufniţa cea mai bătrînă. Femeia aia se foloseşte probabil de el pentru a unelti împotriva Narniei. Demult, demult de tot, chiar la începuturi, o Vrăjitoare Albă a venit din nord şi ne-a acoperit ţara de gheaţă şi zăpadă, vreme de o sută de ani. Noi credem că şi de data asta e vorba cam tot de aşa ceva.

– Foarte bine, atunci, spuse Scrubb. Eu şi Pole trebuie să-l găsim pe acest prinţ. Ne puteţi ajuta?

– Aveţi vreun indiciu, cît de cît? se interesă Pană-Luminată.

– Da, zise Scrubb. Ştim că trebuie să mergem spre nord. Şi mai ştim că trebuie să ajungem la ruinele unei cetăţi uriaşe.

Acestea fiind zise, se porni un şuierat general, cu „bu-huhu" din toate părţile; bufniţele îşi foiau picioarele şi se umflau în pene, după care toate începură să vorbească în acelaşi timp. Cît de rău le

părea că nu puteau pleca și ele cu copiii în căutarea Prințului pierdut!

– Voi vreți să călătoriți ziua, iar noi vrem noaptea, ziceau ele. Nu se poate, nu se poate. Vreo două bufnițe au ținut chiar să sublinieze că nici aici, în turnul ruinat, nu mai era atît de întuneric ca la început și că sfatul dura deja de o bună bucată de vreme. În realitate, numai ce auziseră pomenindu-se de o călătorie în cetatea ruinată a uriașilor și tuturor păsărilor le și scăzuse entuziasmul. Însă Pană-Luminată a zis:

– Dacă vor să meargă acolo – în Ettinsmoor –, trebuie să-i ducem la unul dintre Oamenii-Bălților. Numai ei îi pot ajuta.

– Așa-i, așa-i. Du-i acolo, spuseră bufnițele.

– Haidem, atunci, zise Pană-Luminată. Eu iau unul. Cine-l ia pe celălalt? Trebuie să rezolvăm astă-seară.

– Eu, pînă la Oamenii-Bălților, spuse altă bufniță.

– Ești gata? o întrebă Pană-Luminată pe Jill.

– Cred că Pole a adormit, spuse Scrubb.

5

Puddleglum

Jill dormea. Încă de cînd începuse sfatul bufniţelor căscase cumplit, iar acum adormise. Nu i-a plăcut deloc cînd a fost sculată din somn şi s-a trezit lungită pe o duşumea goală, într-un fel de turn plin de praf, cufundat în beznă şi înţesat de bufniţe. I-a plăcut şi mai puţin cînd a aflat că trebuia să pornească la drum – şi nu, se părea, pentru a merge la culcare – în spinarea Bufniţei.

– Oh, haide, Pole, curaj, se auzi glasul lui Scrubb. La urma urmei, *este* o aventură.

– M-am săturat de aventuri, spuse Jill furioasă.

A consimţit totuşi să se cațăre în spinarea Bufniţei şi s-a trezit de-a binelea (pentru un timp) în contact cu

aerul răcoros al nopţii, cînd Pană-Luminată a ieşit în zbor afară. Luna dispăruse, iar pe cer nu era nici o stea. Departe, în spate, se zărea undeva sus o singură fereastră luminată; fireşte, într-unul dintre turnurile cetăţii Cair Paravel. Văzînd-o, o apucă dorul de dormitorul acela minunat, tînjind să se cuibărească în pat, de unde să privească umbrele jucăuşe ale focului pe perete. Îşi vîrî mîinile sub pelerină, ghemuindu-se toată. Ce straniu i s-a părut cînd, nu prea departe de ea, a auzit două voci venind din bezna nopţii; Scrubb stătea de vorbă cu bufniţa lui. „După voce, n-ai zice că e obosit", se gîndi Jill. Nu ştia că băiatul avusese parte, cîndva, de aventuri măreţe în această lume şi că aerul narnian îi reda puterea şi forţa pe care le avusese cînd călătorise pe Mările răsăritene, împreună cu Regele Caspian.

Jill trebuia să se ciupească pentru a rămîne trează, căci ştia că, dacă aţipea în spinarea Bufniţei, risca oricînd să cadă. Cînd, în cele din urmă, cele două bufniţe şi-au încheiat zborul, s-a dat jos, înţepenită, de pe Pană-Luminată şi s-a trezit drept pe pămînt tare. Sufla un vînt rece şi se aflau într-un loc fără copaci.

– Bu-huhu, bu-huhu! striga Pană-Luminată. Puddleglum, scoală-te. Scoală-te, odată. E în legătură cu Leul.

Multă vreme nu s-a auzit nici un raspuns. Pe urmă, de undeva de departe, s-a ivit o lumină pală, care a început să se apropie de ei. Odata cu ea, s-a auzit şi o voce:

– Salutare, bufniţelor! Ce s-a întîmplat? A murit Regele? A debarcat vreun duşman în Narnia? E potop? Au venit balaurii?

Cînd lumina ajunse la ei, se dovedi a fi un felinar mare de tot. Jill nu prea deslușea cine îl ţine. Părea a fi o fiinţă toată numai picioare şi braţe. Bufniţele vorbeau cu el, explicîndu-i totul, însă ea era prea obosită pentru a asculta. Încercă să se dezmeticească un pic, cînd îşi dădu seama că îşi luau rămas-bun de la ea. Însă niciodată după acea nu şi-a putut aminti altceva, decît că, la un moment dat, ea şi Scrubb au intrat, îndoiţi de mijloc, pe o uşă joasă şi că pe urmă (oh, slavă cerului) stăteau deja lungiţi pe ceva moale şi cald, iar o voce spunea:

– Aşa, facem şi noi tot ce putem. Afară aţi fi înţepenit de frig. Şi v-aţi fi udat leoarcă, în mod sigur. Probabil că n-aţi fi putut închide un ochi; chiar dacă nu e furtună, inundaţie sau, cine ştie, nu ne cade wigwam-ul în cap, cum s-a mai întîmplat pe aici. Aşa că, facem şi noi cum ne pricepem mai bine ca... Dar Jill a adormit înainte ca vocea să-şi termine fraza.

Cînd s-au trezit, tîrziu, a doua zi dimineaţă, copiii au constatat că stăteau lungiţi, la căldurică, pe paturi de paie, într-un loc întunecos şi uscat. Lumina zilei pătrundea înăuntru printr-o deschizătură triunghiulară.

– Unde naiba sîntem? întrebă Jill.

– În wigwam-ul unui Om-al-Bălţilor, îi răspunse Eustace.

– Al cui?

– Al unui Om-al-Bălților. Nu mă întreba ce înseamnă asta. Aseară, n-am izbutit să-l văd prea bine. Eu, unul, mă scol. Hai să mergem să căutăm ființa aia.

– Ce groaznic te simți cînd ai dormit îmbrăcat cu hainele de peste zi, zise Jill, așezîndu-se în capul oaselor.

– Și eu tocmai mă gîndeam ce bine e că nu trebuie să te mai îmbraci, spuse Eustace.

– Și nici să nu te mai speli, presupun, adăugă Jill, pe un ton dojenitor.

Dar Scrubb se ridicase în picioare, căscase, se scuturase din toate mădularele și ieșise tîrîș afară din wigwam. Jill făcu același lucru.

Ceea ce descoperiră afară nu semăna deloc cu porțiunea din Narnia pe care o văzuseră în ziua precedentă. Se aflau pe un imens șes neted, brăzdat de nenumărate canale cu apă, între care se aflau

nenumărate insuliţe. Acestea erau acoperite cu iarbă tare, fiind mărginite de trestii şi papură. Ici şi colo, papura se întindea pe suprafeţe mari cît un pogon. Stoluri de păsări se lăsau jos şi se ridicau, iar dintre ierburi – raţe, becaţine, buhai-de-baltă, bîtlani. Peste tot erau presărate, la mare distanţă unele de altele, wigwam-uri ca acelea în care îşi petrecuseră noaptea; căci Oamenii-Bălţilor sînt fiinţe cărora le place intimitatea. În afară de lizieră, aflată la cîţiva kilometri spre sud şi spre vest, nu se zărea nici un copac. Spre răsărit, mlaştina joasă se întindea pînă la dunele ce se zăreau la orizont, iar după izul sărat al aerului adus de vîntul care sufla dintr-acolo îţi dădeai seama că departe de tot se afla marea. Spre nord, se vedeau dealurî cu colorit pal, pe alocuri fortificate cu stînci mari. În rest, doar mlaştină joasă. Cît de deprimant era, pesemne, locul acesta într-o seară umedă! Văzut însă într-o dimineaţă însorită, cu un vînt proaspăt şi cu văzduhul vibrînd de ciripitul păsărilor, pustietatea aceasta părea minunată, revigorantă şi pură. Copiii simţiră că li se ridică moralul.

– Pe unde o fi arătarea aia? zise Jill.

– Omul-Bălţilor, spuse Scrubb, mîndru parcă de faptul că reţinuse denumirea. Cred – hait! ăla trebuie să fie.

Şi atunci îl văzură amîndoi, stînd cu spatele la ei şi pescuind, cam la vreo cincizeci de metri distanţă. Le fusese greu să-l desluşească iniţial, întrucît avea

aproape aceeași culoare ca mlaștina și, pe deasupra, mai stătea și neclintit.

– Cred că ar trebui să mergem să vorbim cu el, zise Jill. Scrubb încuviință din cap. Erau amîndoi cam agitați.

Pe cînd se apropiau ei așa, făptura aceea întoarse capul spre ei: avea fața prelungă și subțire, cu obrajii supți, o gură cu buze strîns lipite, nasul ascuțit și nici un pic de barbă. Purta o pălărie înaltă și țuguiată ca o turlă, cu un bor plat, enorm de lat. Părul, dacă se putea numi așa, îi atîrna peste urechile mari; era de culoare verde-cenușie și fiecare șuviță stătea dreaptă, ca niște trestii micuțe. Avea un aer grav, tenul tulbure și negricios, ceea ce te făcea să înțelegi că era genul de persoană care lua totul în serios.

– Bună dimineața, Oaspeților, zise el. Deși, cînd spun *bună*, nu înseamnă că nu s-ar putea ca mai tîrziu să plouă, să ningă, să se lase ceața sau să tune. Se pare că n-ați prea dormit, așa-i?

– Ba nu, am dormit, zise Jill. Am avut o noapte tare plăcută.

– Ah, făcu Omul-Bălților, scuturînd din cap. Înțeleg că știți să profitați de orice situație, fie ea cît de grea și neplăcută. Foarte bine. Ați primit o educație bună. Ați fost învățați să luați întotdeauna partea bună a lucrurilor.

– Nu vă supărați, noi nu știm cum vă cheamă, zise Scrubb.

– Numele meu e Puddleglum. Nu contează dacă îl uitaţi. Vi-l spun ori de cîte ori e nevoie.

Copiii se aşezară lîngă el, unul în stînga lui, celălalt în dreapta. Văzură acum că avea mîini şi picioare foarte lungi, aşa că, deşi la trup nu era cu mult mai mare decît un pitic, cînd stătea în picioare, era mult mai înalt decît majoritatea bărbaţilor. Între degetele de la mîini avea o pieliţă ca la broaşte, la fel şi la picioare; umbla desculţ, lipăind de colo-colo,

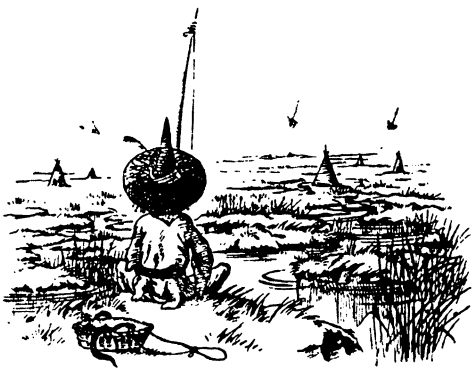

prin apa nămoloasă. Purta nişte haine de culoarea ţărînei, care îi atîrnau larg pe el.

– Încerc să prind nişte ţipari, ca să fac o tocană de ţipari pentru masă, zise Puddleglum. Deşi nu m-ar mira dacă n-aş pescui nici unul. Şi, oricum, cred că nu v-ar plăcea mîncarea asta.

– De ce să nu ne placă? întrebă Scrubb.

– Păi, nu-i obligatoriu să vă placă ce mîncăm noi, deşi nu mă îndoiesc că puteţi avea neobrăzarea să

strîmbați din nas. În fine, cît mă căznesc eu să prind peștii, ce-ar fi să încercați să aprindeți focul – nu-i mare scofală! Lemnele sînt în spatele wigwam-ului. S-ar putea să fie ude. Dacă aprindeți focul în wigwam, o să ne intre tot fumul în ochi. Dacă îl aprindeți afară, s-ar putea să vină ploaia și să-l stingă. Poftim cutia mea cu iască. Presupun că nu știți cum se folosește.

Scrubb însă învățase cum să folosească iasca în timpul ultimei lui aventuri în Narnia. Copiii s-au dus în fugă pînă la wigwam, au găsit lemnele (care erau absolut uscate) și au izbutit să facă focul, fără prea multă greutate. După aceea, Scrubb s-a așezat jos să-l păzească, iar Jill s-a dus și s-a spălat cît de cît – nu prea grozav însă –, în cel mai apropiat canal. Pe urmă, a văzut ea de foc și s-a dus și Scrubb să se spele. Amîndoi se simțeau acum mult mai curați, însă erau lihniți de foame.

Nu după mult timp, a apărut și Omul-Bălților. În ciuda scepticismului de mai devreme, reușise să prindă vreo doisprezece țipari, pe care îi curățase de piele și îi spălase. A pus totul într-o oală mare, a ațițat focul și și-a aprins pipa. Oamenii-Bălților fumează un soi ciudat de tutun, foarte greu (unii zic că îl amestecă cu nămol), iar copiii observară că fumul din pipa lui Puddleglum nici nu se ridica parcă în aer. Se prelingea în jos din cupa pipei, împrăștiindu-se deasupra pămîntului ca o negură. Era foarte negru, și Scrubb a început să tușească.

– Bun, zise Puddleglum. O să dureze îngrozitor de mult pînă se fac ţiparii ăia, aşa că voi s-ar putea să leşinaţi de foame tot aşteptînd masa. Am cunoscut o fetiţă – dar mai bine nu vă spun povestea asta. S-ar putea să vă deprime, ceea ce nu doresc nici în ruptul capului. Deci, ca să nu vă mai gîndiţi la foame, am putea foarte bine să discutăm despre planurile noastre.

– Da, de acord, spuse Jill. Ne poţi ajuta să-l găsim pe Prinţul Rilian?

Omul-Bălţilor îşi supse obrajii, scofîlcindu-i incredibil de mult.

– Nu ştiu dacă s-ar putea numi *ajutor,* răspunse el. Nu ştiu dacă ar putea cineva fi efectiv de *ajutor.* Raţiunea ne face să înţelegem că e puţin probabil să putem ajunge foarte departe în nord, în acest anotimp al anului, cînd iarna nu e departe. Şi, după cum arată totul, va fi o iarnă timpurie. Dar asta nu trebuie să vă descurajeze. E foarte probabil ca, avînd în vedere duşmanii care ne vor ieşi în cale, munţii pe care va trebui să-i trecem, rîurile pe care le vom traversa, faptul că ne vom mai rătăci, că nu vom mai avea ce mînca şi că ne vor durea picioarele îngrozitor, nici să nu ne mai pese de vreme. Şi, chiar dacă nu ajungem acolo unde trebuie, oricum vom fi suficient de departe încît să nu trebuiască să ne întoarcem în pripă.

Amîndoi copiii remarcaseră că vorbise la persoana întîi plural, nu la persoana a doua plural, aşa că exclamară amîndoi în cor:

– Vii cu noi?

– Oh, da, bineînțeles. Vedeți voi, așa trebuie. Nu cred că Regele se va mai întoarce în Narnia, acum că a plecat prin locuri străine; și să nu uităm că, la plecare, avea o tuse tare urîtă. Pe urmă mai e și Bunilă. Se duce și el repede. Iar după seceta cumplită din vara asta, recolta va fi foarte proastă. Și nu m-ar mira dacă ne-ar ataca dușmanii. Ține-ți minte cuvintele mele.

– Și de unde o să pornim? întrebă Scrubb.

– Păi, zise Omul-Bălților vorbind foarte rar, toți cei care au plecat pînă acum în căutarea Prințului Rilian au pornit de la izvorul unde Lordul Drinian a văzut-o pe domniță. Majoritatea s-au dus spre nord. Și, cum nici unul nu s-a mai întors vreodată, n-avem de unde ști pe unde au mers.

– Trebuie să începem prin a găsi cetatea ruinată a uriașilor, zise Jill. Așa a zis Aslan.

– Să începem prin a o *găsi?* se miră Puddleglum. N-avem voie să începem prin a o *căuta?*

– Ba da, asta am vrut să zic şi eu, făcu Jill. Şi pe urmă, după ce o găsim...

– Da, cu condiţia să o şi găsim, zise Puddleglum, pe un ton foarte sec.

– Dar nu ştie nimeni unde e? întrebă Scrubb.

– Eu nu ştiu pe Nimeni, zise Puddleglum. Dar nici nu zic că n-am auzit de Cetatea Ruinată. Nu se pleacă însă de la izvor. Trebuie traversat întîi Ettinsmoor. Acolo e Cetatea Ruinată. Însă am fost şi eu ca atîţia alţii departe, în direcţia aceea, şi n-am văzut nici o ruină, aşa că n-aş vrea să vă dezamăgesc.

– Unde e Ettinsmoor? întrebă Scrubb.

– Uitaţi-vă încolo, spre nord, zise Puddleglum, arătînd cu pipa. Vedeţi dealurile şi bucăţile alea de stîncă? De-acolo începe Ettinsmoor. Însă pînă acolo mai e un rîu; rîul Shribble. Fără nici un fel de pod, fireşte.

– Cred că o să găsim noi un vad pe unde să-l trecem, zise Scrubb.

– Da, există *vaduri,* recunoscu Omul-Bălţilor.

– Poate o să întîlnim oameni la Ettinsmoor, care o să ne spună pe unde s-o luăm, zise Jill.

– Ai dreptate, oameni vom întîlni, răspunse Puddleglum.

– Ce fel de oameni locuiesc acolo? întrebă ea.

– Nu am eu căderea să spun că în felul lor nu sînt în regulă, îi răspunse Puddleglum. Cu condiţia să-ţi şi placă felul lor.

– Bine, dar ce sînt, de fapt? insistă Jill. Există atîtea creaturi ciudate în țara asta! Vreau să zic, sînt animale, păsări, pitici sau ce sînt?

Omul-Bălților fluieră lung.

– Pfui, asta-i bună! făcu el. Cum, nu știți? Credeam că v-au spus bufnițele. Sînt niște uriași.

Jill se înfioră. Nu-i plăcuseră niciodată uriașii, nici măcar în cărți, iar odată îi apăruse unul într-un coșmar. Pe urmă, se uită la Scrubb, care se făcuse cam verde la față, și se gîndi în sinea ei: „Pun pariu că-i e mai frică decît mie". Ceea ce îi mai dădu curaj.

– Regele mi-a povestit demult, zise Scrubb – atunci cînd am călătorit cu el pe mare –, că i-a înfrînt în război pe uriașii ăia și i-a pus să-i plătească bir.

– Perfect adevărat, spuse Puddleglum. Între noi e pace, ce-i drept. Atîta vreme cît nu trecem rîul Shribble, nu ne fac nici un rău. Dincolo însă, de cealaltă parte, pe Moor... Oricum, nu se știe niciodată. Dacă nu dăm nas în nas cu vreunul, dacă nu ne vede nimeni, s-ar putea să ajungem foarte departe pe tărîmul lor.

– Ce atîta tevatură! spuse Scrubb, pierzîndu-și cumpătul, cum se întîmplă adesea cînd ești speriat. Nu se poate să fie dracul chiar atît de negru, zău! Așa ai făcut și cu paturile din wigwam, cînd ai zis că sînt tari, așa ai făcut și cu lemnele, cînd ai zis că sînt ude. Nu cred că Aslan ne-ar fi trimis în misiunea asta dacă n-ar fi existat șanse de izbîndă.

Se aştepta ca făptura mlaştinii să-i răspundă ţîfnos, însă Puddleglum spuse doar:

– Ăsta e stilul, Scrubb. Aşa se vorbeşte. Ia-o cum trebuie şi nu te supăra. Trebuie să avem toţi grijă să ne ţinem firea, avînd în vedere greutăţile prin care vom fi nevoiţi să trecem împreună. N-are nici un rost să ne certăm, să ştii. În orice caz, e bine să ne stăpînim. Ştiu că, de obicei, expediţiile astea *se sfîrşesc* aşa: oamenii se înjunghie unii pe alţii, pe cuvîntul meu, înainte ca treaba să fie făcută. Însă cu cît reuşim să ne înfrînăm mai mult timp...

– Păi, dacă chiar crezi că e zadarnic, îl întrerupse Scrubb, poate că mai bine nu vii cu noi. Eu şi Pole putem merge singuri, aşa-i, Pole?

– Taci din gură şi nu fi prost, se grăbi Jill să-l pună la punct, îngrozită că Omul-Bălţilor l-ar fi putut lua în serios.

– Nu-ţi pierde curajul, Pole, spuse Puddleglum. Vin şi eu, asta e absolut sigur. Nu pierd eu o ocazie ca asta. O să-mi prindă bine. Toţi zic – mă refer la ceilalţi Oameni-ai-Bălţilor – că sînt prea fluşturatic; că nu iau nimic în serios. Mi-au tot zis asta de nenumărate ori. „Puddleglum, făceau ei, prea eşti încrezut, fanfaron şi optimist. E timpul să bagi la cap că viaţa nu se rezumă doar la tocăniţă de broaşte şi plăcintă cu ţipari. Ţi-ar trebui ceva să te dezmeticeşti şi să-ţi vină mintea la cap. Ţi-o spunem doar spre binele tău, Puddleglum." Asta mi-au zis. Aşa că o treabă ca asta – o călătorie spre nord, exact cînd începe iarna, în

căutarea unui Prinţ care probabil nici nu e acolo, trecînd înainte pe la o cetate ruinată, pe care nimeni n-a văzut-o vreodată – îmi convine de minune. Dacă nici chestia asta n-o să mă potolească, atunci nu ştiu ce să mai zic, zău aşa. Şi îşi frecă încîntat mîinile ca de broască, de parcă s-ar fi pregătit să plece la o petrecere sau la o pantomimă. Şi acum, continuă el, hai să vedem ce mai fac ţiparii noştri.

Mîncarea a fost delicioasă, iar copiii s-au servit cu cîte două porţii mari fiecare. La început, lui Puddleglum nu i-a venit să creadă că le plăcuse, iar cînd, văzînd cît au mîncat, n-a mai avut încotro şi a trebuit să-i creadă, a sucit-o iar, spunînd că probabil plăcinta avea să le cadă rău la stomac.

– Ce e bun pentru Oamenii-Bălţilor poate fi otravă pentru oameni, zise el.

După masă, au băut ceai în cutii de tablă (cum fac muncitorii pe şantier), iar Puddleglum a sorbit de multe ori dintr-o sticlă neagră pătrată. I-a îmbiat şi pe copii să bea din ea, însă lor li s-a părut ceva foarte rău la gust.

Şi-au petrecut restul zilei făcînd pregătiri pentru a putea pleca devreme, a doua zi dimineaţă. Fiind de departe cel mai voinic, Puddleglum a spus că va căra trei pături, cu o bucată mare de slănină înfăşurată înăuntru. Jill trebuia să care restul de ţipari, nişte biscuiţi şi o cutie cu iască. Scrubb urma să ducă pelerina lui şi a lui Jill, cînd nu le purtau. Scrubb (care învăţase să umble cu armele, cînd navigase spre

răsărit cu Caspian) a primit un arc bun de-al lui Puddleglum, iar acesta şi-a luat altul, şi mai bun chiar; deşi, zicea el, avînd în vedere vîntul năprasnic, corzile ude de arc, lumina proastă şi degetele degerate, nu prea existau şanse să nimerească ceva. Atît el, cît şi Scrubb aveau săbii – Scrubb o luase pe cea care îi fusese lăsată special în camera lui din Cair Paravel, însă Jill a trebuit să se mulţumească doar cu cuţitul ei. Era să se lase cu scandal pe această temă, însă, de îndată ce au început să se ciondănească, Omul-Băl-ţilor şi-a frecat mîinile şi a zis:

– Ahaha, eram sigur. Aşa se întîmplă de obicei cînd pleci într-o astfel de aventură.

La care au amuţit amîndoi.

Toţi trei s-au dus devreme la culcare, în wigwam. De data asta, copiii chiar au dormit prost. Şi asta fiindcă Puddleglum, după ce a spus: „N-ar strica să încercaţi să dormiţi; deşi nu cred că o să putem închide ochii toată noaptea", a început instantaneu să sforăie atît de tare, încît, atunci cînd Jill a izbutit în cele din urmă să adoarmă, a visat toată noaptea doar perforatoare, bormaşini, cascade, alternînd cu trenuri expres care treceau prin tunele.

6

Prin cruntele pustietăţi ale nordului

Pe la nouă dimineaţa, a doua zi, trei siluete singuratice traversau Shribble, păşind cu grijă pe bancurile de nisip şi pe pietre. Rîul, foarte zgomotos, nu era adînc, aşa că pînă şi Jill, cînd a ajuns pe malul nordic, nu se udase decît pînă la genunchi. Cam la cincizeci de metri în faţă, terenul începea să urce spre platoul înalt şi pustiu, abrupt peste tot şi adesea stîncos.

– Cred că *ăsta* e drumul! spuse Scrubb, arătînd spre stînga, adică spre vest, unde un rîu curgea în jos

de pe platou, printr-o strungă nu prea adîncă. Însă Puddleglum a scuturat din cap.

– Majoritatea uriaşilor locuiesc pe lîngă strunga asta, zise el. Strunga e ca un fel de stradă pentru ei. Mai bine o luăm drept înainte, chiar dacă e ceva mai abrupt.

Au găsit un loc pe unde să se cațăre, iar în vreo zece minute ajunseseră, gîfîind, în vîrf. După ce au aruncat o privire plină de alean spre ţinutul neted al Narniei, s-au întors cu faţa spre nord. Podişul vast şi pustiu se întindea la nesfîrşit, în sus, cît vedeai cu ochii. În stînga, terenul era stîncos. După părerea lui Jill, acesta era probabil capătul defileului uriaşilor, aşa că nu prea avea chef să se uite într-acolo. Au pornit la drum.

Păşeau pe un pămînt moale, plăcut la mers; era o zi de iarnă, cu un soare palid şi stins. Pe măsură ce înaintau, peisajul era din ce în ce mai pustiu: auzeai ţipătul nagîţilor şi mai vedeai din cînd în cînd cîte un şoim. Cînd s-au oprit pe la mijlocul dimineţii, într-o vîlcea lîngă un rîu, ca să se odihnească un pic şi să bea nişte apă, Jill a constatat că începeau să-i placă aventurile, şi le-a împărtăşit asta şi tovarăşilor ei.

– N-am avut încă nici o aventură, remarcă Omul-Bălţilor.

Cînd continui să mergi după ce ai făcut un prim popas ca dimineaţa la şcoală după recreaţie sau ca atunci cînd călătoreşti pe calea ferată, după ce ai schimbat trenul, nu mai e niciodată ca atunci cînd ai pornit la drum. Cînd s-au pus din nou în mişcare, Jill

a remarcat că marginea stîncoasă a defileului era parcă mai aproape acum. Iar stîncile nu mai erau atît de turtite, ci mult mai drepte. De fapt, semănau cu niște mici turnuri de stîncă. Și ce forme ciudate aveau!

„Părerea mea e, se gîndi Jill, că toate poveștile despre uriași provin de la stînci din astea caraghioase. Dacă vii aici cînd e aproape întuneric, ai putea crede cu ușurință că maldărele astea de pietroaie sînt niște uriași. Ia te uită la asta! Cu umflătura aia în vîrf, parcă ar avea cap, zău așa. Sigur, nu se prea potrivește cu corpul, care e cam mic, dar pentru un uriaș hidos e perfect. Și chestiile alea stufoase – cred că sînt bălării și cuiburi de păsări – parcă ar fi părul și barba pocitaniei ăsteia. Iar bucățile alea ieșite în afară, de o parte și de cealaltă, seamănă cu niște urechi. Sînt oribil de mari, dar așa au uriașii urechile, ca de elefant. Și – o-o-o-h!..."

I-a înghețat sîngele în vene. Pocitania se mișca. Era un uriaș de-adevăratelea. Nu încăpea nici o îndoială; îl văzuse cum întorsese capul. Îi zărise fața mare, tîmpă și buhăită. Toate chestiile alea erau uriași, și nu stînci. Să tot fi fost vreo patruzeci-cincizeci, înșirați unul după altul; era limpede că stăteau cu picioarele pe fundul defileului și cu coatele rezemate pe marginea lui, așa cum te sprijini de un zid – ca niște oameni trîndavi, pe o dimineață frumoasă, după micul dejun.

– Țineți-o tot înainte, le șopti Puddleglum, care îi observase și el. Nu vă uitați la ei. Și, pentru nimic în

lume, *nu* alergaţi. Asta i-ar face să se ia numaidecît după noi.

Aşa că îşi văzură de drum, prefăcîndu-se că nu îi remarcaseră pe uriaşi. Era ca atunci cînd treci pe lîngă poarta unei case unde e un cîine rău, doar că acum situaţia părea mult mai gravă. Zeci şi zeci de uriaşi. Nu păreau supăraţi – dar nici blajini – sau cumva interesaţi de ce se întîmpla. Nu dădeau nici un semn că i-ar fi văzut pe călători.

Pe urmă – vîj-vîj-vîj –, un obiect greu zbură şuierînd prin aer şi un bolovan mare căzu trosnind

cam la douăzeci de paşi în faţa lor. Şi după aceea – buf! – altul, la vreo cinci metri în spate

– În noi vor să lovească? întrebă Scrubb.

– Nu, zise Puddleglum. Am fi mult mai în siguranţă dacă asta ar urmări. Încearcă să nimerească în chestia *aia* – movila de pietre din dreapta. Dar n-o să reuşească. Sînt nişte ţintaşi foarte slabi. În dimineţile

cînd e frumos, se fac că aruncă la țintă, singura distracție pe care sînt în stare s-o priceapă cu mințile lor proaste.

A fost groaznic. Șirul de uriași părea nesfîrșit; și pietrele continuau să le zboare vîjîind pe deasupra capului, unele căzînd foarte aproape de ei. Lăsînd la o parte această primejdie concretă, doar dacă le vedeai fețele și le auzeai glasurile te apuca o spaimă cumplită. Jill încerca să nu se uite la ei.

Cam după vreo douăzeci și cinci de minute, uriașii au început parcă să se certe. Ciondăneala a pus capăt azvîrlitului la țintă, însă nu era nicidecum plăcut să te afli în preajma unor uriași care se ciorovăiesc. Zbierau și se rățoiau unii la alții, rostind cuvinte lungi, fără nici un înțeles, cam de douăzeci de silabe fiecare. Făceau spumă la gură, vorbeau stîlcit și țopăiau de furie, iar fiecare săritură de-a lor zgîlțîia pămîntul ca o bombă. Se pocneau unul pe altul în cap, cu niște ciocane de piatră mari și grosolane; însă aveau țeasta atît de tare, încît ciocanele ricoșau numaidecît, astfel încît monstrul care izbise scăpa ciocanul din mînă și urla de durere fiindcă se lovise la degete. Era însă atît de nătărău, încît după un minut era în stare s-o ia de la capăt. Pînă la urmă, bătaia lor s-a dovedit a fi un lucru bun, căci cam după o oră toți uriașii se loviseră atît de rău, încît se așezaseră jos, plîngînd. În poziția asta, capetele le ajungeau sub marginea defileului, încît cei trei călători nici nu-i mai vedeau; dar Jill i-a tot auzit urlînd,

hohotind de plîns şi jelindu-se, chiar şi după ce se îndepărtaseră cu peste un kilometru de locul acela.

Seara, şi-au instalat tabăra sub cerul liber, pe podişul pustiu, iar Puddleglum le-a arătat copiilor cum să profite cît mai bine de pături, dormind spate în spate. (În poziţia asta, îţi ţii cald reciproc şi poţi folosi simultan ambele pături.) Dar, chiar şi aşa, era foarte frig, iar pămîntul era tare şi gloduros. Omul-Bălţilor le-a spus că s-ar simţi mult mai confortabil, dacă s-ar gîndi ce frig îi aştepta mai încolo, mult spre nord; numai că nici asta nu i-a înveselit prea mult.

Au călătorit multe zile prin Ettinsmoor, păstrînd slănina şi trăind în principal din păsările sălbatice de pe platou (care, firește, nu erau păsări *vorbitoare),* împuşcate de Eustace şi de Puddleglum. Jill era cam invidioasă pe Eustace, fiindcă ştia să tragă cu puşca; băiatul învăţase asta în călătoria lui cu Regele Caspian. Cum platoul era brăzdat de nenumărate ape curgătoare, n-au suferit niciodată de sete. Jill se gîndea că în cărţile unde se povesteşte că oamenii trăiesc din ce vînează, nu se pomeneşte niciodată cît de scîrbos şi de urît e să smulgi penele şi să cureţi păsările moarte şi cît de rău îţi îngheaţă degetele. Important era însă că nu prea s-au mai întîlnit cu uriaşii. I-a văzut la un moment dat un uriaş, care însă a izbucnit în hohote răsunătoare de rîs, după care a plecat duduind să-şi vadă de treburile lui.

Cam în a zecea zi, au ajuns într-un loc unde relieful arăta altfel. Se găseau în capătul nordic al

platoului, de unde priveau în josul unei pante lungi și abrupte ce ducea pe un altfel de tărîm, mult mai sălbatic și sinistru. În valea de la capătul pantei erau stînci: dincolo de ele, se zărea un ținut cu munți înalți, prăpăstii întunecoase, vîlcele stîncoase, rîpi atît de adînci și înguste, încît nu vedeai unde se termină, și rîuri care se revărsau din cheiuri zgomotoase, curgînd mohorîte în adîncuri negre. Inutil de spus că Puddleglum a fost cel care le-a arătat un petic de zăpadă, pe pantele din depărtare.

– Nu m-ar mira să fie mai multă zăpadă pe latura nordică a munților, adăugă el.

Le-a luat ceva timp să coboare panta, iar cînd au ajuns jos, au constatat că se aflau în vîrful stîncilor, iar la picioarele lor curgea un rîu de la vest la est. De o parte și de alta, apa era străjuită de prăpăstii; era verde la culoare și negricioasă, plină de vîrtejuri și de cascade. Vuietul rîului zgîlțîia pămîntul pînă sus la ei.

– Partea bună e, zise Puddleglum, că, dacă ne frîngem gîtul coborînd stînca, nu mai riscăm să ne înecăm în rîu.

– Ce zici de *asta?* făcu Scrubb dintr-odată, arătînd în susul apei, spre stînga. Se uitară toți trei și văzură ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l vadă – un pod. Și ce mai pod! Un singur arc uriaș care îmbrățișa defileul dintr-un vîrf de stîncă în celălalt; iar partea de mijloc a arcului se înălța cu mult peste vîrfurile stîncilor, aidoma domului catedralei St. Paul deasupra străzii.

– Păi, ăsta-i un pod pentru uriaşi! exclamă Jill.

– Sau un pod de vrăjitor, mai degrabă, spuse Puddleglum. Într-un loc ca ăsta, trebuie să fim atenţi la vrăji. Cred că e vorba de o capcană. Nu m-ar mira să se preschimbe în ceaţă şi să se topească, exact cînd vom ajunge la jumătatea drumului pe el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi atît de pesimist, zise Scrubb. De ce naiba n-ar fi un pod ca lumea?

– Cum îţi poţi închipui că uriaşii pe care i-am văzut au avut atîta minte încît să construiască aşa ceva? zise Puddleglum.

– Dar dacă l-au construit alţi uriaşi? remarcă Jill. Adică, nişte uriaşi care au trăit acum o sută de ani şi care au fost mult mai deştepţi decît ăştia moderni de acum. Poate că e vorba de aceiaşi care au clădit şi cetatea uriaşilor, pe care o căutăm noi. Ceea ce ar însemna că sîntem pe drumul bun – vechiul pod care duce la cetatea străveche!

– Ce minte sclipitoare, Pole! zise Scrubb. Aşa e, sînt sigur. Hai să mergem!

Prin urmare, s-au întors şi au pornit spre pod. Iar cînd au ajuns la el, şi-au dat seama că era tare solid. Pietrele masive erau la fel de mari ca acelea de la Stonehenge şi fuseseră, pesemne, cioplite şi tăiate cîndva de meşteri iscusiţi, deşi acum erau crăpate şi sfărîmicioase. Balustrada fusese, pare-se, acoperită cu sculpturi bogate, din care se mai păstrau ceva urme; feţe şi siluete de uriaşi făcute în relief, minotauri,

sepii, cîrcîiaci și zei îngrozitori. Puddleglum tot nu avea încredere în podul acela, însă se învoi să-l treacă împreună cu copiii.

Urcușul pînă la mijlocul arcului de pod a fost lung și anevoios. În multe locuri, pietrele mari căzuseră, lăsînd goluri oribile prin care vedeai jos, la treizeci de metri dedesubt, apele înspumate ale rîului. Au văzut un vultur care le-a zburat pe sub picioare. Și, cu cît ajungeau mai sus, cu atît frigul se înteța, iar vîntul sufla, de abia se mai puteau ține pe picioare. Parcă tot podul se scutura în rafalele puternice. Cînd au ajuns în vîrf, de unde se putea vedea cealaltă parte a podului, care cobora, zăriră un fel de vechi drum pentru uriași, care pătrundea adînc în inima munților. Multe pietre lipseau din caldarîm, iar printre cele rămase crescuseră smocuri mari de iarbă. Și, venind călare spre ei, pe acest drum străvechi, erau două ființe, de talie adultă, umană, absolut normală.

– Continuaţi. Mergeţi spre ei, zise Puddleglum. E foarte probabil ca orice făptură întîlnită într-un asemenea loc să se dovedească a fi duşmănoasă, însă nu trebuie să le dăm impresia că ne e teamă.

Cînd au ajuns să păşească pe iarba care li se aşternea la picioare la capătul podului, cei doi străini erau destul de aproape. Un cavaler, în armură din cap pînă în picioare, cu viziera coifului lăsată în jos. Armura şi calul erau de culoare neagră; pe scut n-avea nici un blazon, iar pe suliţă nu flutura nici un steguleţ. Cealaltă persoană era o doamnă pe un cal alb, atît de drăguţ încît îţi venea să-l pupi pe nas şi să-i dai numaidecît o bucăţică de zahăr. Însă doamna, care călărea pe şa cu picioarele într-o parte şi era îmbrăcată cu o rochie lungă şi vaporoasă, de un verde uluitor, era şi mai frumoasă.

– Ziua bună, drrrumeţilor, le strigă ea cu un glas dulce ca ciripitul suav al păsărelelor, cu un încîntător tril de „r". Cam tinerei pentru a vă aventura într-un pustiu ca ăsta.

– Ei, asta e situaţia, doamnă, ce să facem! zise Puddleglum foarte înţepat şi prudent.

– Căutăm cetatea ruinată a uriaşilor, spuse Jill.

– Cetatea rrruinată? făcu Doamna. Cam straniu. Şi ce veţi face dacă o veţi găsi?

– Trebuie să – începu Jill, însă Puddleglum o întrerupse.

– Vă rog să mă iertaţi, Doamnă. Însă nu vă cunoaştem şi nici pe prietenul dumneavoastră – cam

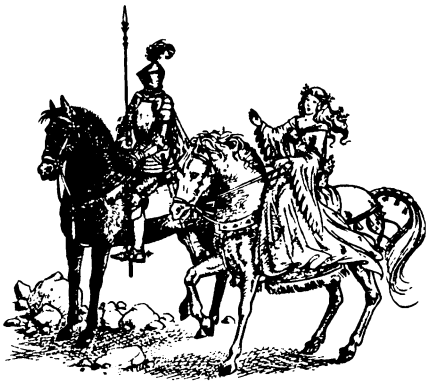

tăcut, așa-i – și nici dumneavoastră nu ne cunoașteți pe noi. Așa că am prefera să nu discutăm treburile noastre cu niște străini. Nu credeți că în curînd o să avem parte de o ploicică?

Doamna rîse: cel mai profund și cel mai muzical rîs pe care vi l-ați putea închipui.

– Ei bine, copii, zise ea, v-ați luat cu voi un ghid bătrîn, tare înțelept și grav. Fiecare cu părerea lui însă. Am auzit adesea numele Cetatea Ruinată, însă n-am întîlnit pe nimeni care să-mi spună încotro se află. Drumul acesta duce la orașul și castelul Harfang, unde locuiesc Uriașii Blajini. Sînt tot atît de blînzi, politicoși, cuminți și curtenitori, pe cît sînt de proști, răi, sălbatici și capabili de toate porcăriile cei din Ettinsmoor. Și, nu știu dacă în Harfang veți putea afla noutăți despre Cetatea Ruinată, însă în mod sigur veți beneficia de o găzduire excelentă. Înțelept ar fi să iernați acolo sau, cel puțin, să zăboviți cîteva zile ca să vă mai

odihniţi. Veţi găsi băi aburinde, paturi moi şi vetre cu focuri jucăuşe; şi de patru ori pe zi, masa vi se va aşterne cu fripturi, plăcinte, dulciuri şi vinuri alese.

– Extraordinar! exclamă Scrubb. Asta mai zic şi eu viaţă! Ce nemaipomenit să dormi iarăşi într-un pat adevărat!

– Da, şi să faci o baie fierbinte, zise Jill. Credeţi că ne vor pofti să rămînem? În fond, noi nici nu ne cunoaştem.

– Spuneţi-le doar, le răspunse Doamna, că Doamnă cu Caftan Verde îi salută prin intermediul vostru şi că le-a trimis doi copii drăgălaşi, din sud, pentru Ospăţul Toamnei.

– Oh, mulţumim, mulţumim din suflet, ziseră în cor Jill şi Scrubb.

– Aveţi însă grijă, le spuse Doamna. Indiferent de ziua cînd veţi ajunge în Harfang, să nu veniţi la uşă prea tîrziu. Căci cei de-acolo îşi închid porţile la cîteva ceasuri de la amiază şi la castel au obiceiul să nu deschidă nimănui, după ce au tras zăvorul, indiferent cît de tare ar bate.

Copiii i-au mulţumit din nou, cu sclipiri în priviri, iar Doamna le-a făcut cu mîna, în semn de rămas-bun. Omul-Bălţilor şi-a scos pălăria ţuguiată şi a făcut o plecăciune foarte rigidă. După care, Cavalerul tăcut şi Doamna au dat pinteni cailor şi au pornit să urce podul, în tropot năvalnic de copite.

– Ehehei! făcu Puddleglum. Ce n-aş da să ştiu de unde vine şi unde se duce Doamna asta. Nu te-ai

aştepta să întîlneşti o asemenea persoană în Ţara Uriaşilor, aşa-i? Nu mai pot de curiozitate.

– Prostii! zise Scrubb. Mie mi s-a părut de-a dreptul nemaipomenită. Şi gîndeşte-te numai la bucatele alea delicioase şi la camerele încălzite! Sper că nu mai e mult de mers pînă la Harfang.

– Şi eu sînt de aceeaşi părere, spuse Jill. Ce rochie superbă avea! Şi ce cal!

– Oricum, eu tot aş vrea să ştiu mai multe despre ea, se încăpăţînă Puddleglum.

– Eu, *una,* am vrut s-o întreb, zise Jill. Dar cum să fac asta, cînd n-ai vrut să-i spui nimic despre noi?

– Da, zise Scrubb. Şi de ce-ai fost aşa de scorţos şi scîrbos? Nu ţi-a plăcut de ei?

– De ei? zise Omul-Bălţilor. Care *ei?* Eu n-am văzut decît o persoană.

– Pe Cavaler nu l-ai văzut? întrebă Jill.

– Am văzut o armură, spuse Puddleglum. De ce n-a scos nici o vorbă?

– Probabil că s-a sfiit, spuse Jill. Sau poate că se mulţumeşte doar să se uite la ea şi să-i audă glasul. Aşa aş face şi eu în locul lui.

– Mă întreb, remarcă Puddleglum, ce s-ar vedea dacă am ridica vizorul coifului şi ne-am uita înăuntru.

– Ei drăcie, făcu Scrubb. Gîndeşte-te ce formă avea armura aia! *Ce* altceva să fie înăuntru decît un om?!

– Şi dacă e un schelet? întrebă Omul-Bălţilor, cu o veselie sinistră. Sau poate, mai adăugă el după ce se

gîndi un pic, nu e nimic înăuntru. Adică, nimic ce ar putea fi văzut. Ceva invizibil.

– Zău aşa, Puddleglum, zise Jill, cutremurîndu-se de groază, ai nişte idei oribile. Cum de îţi poate trece aşa ceva prin minte?!

– Ia mai dă-l încolo cu ideile lui cu tot! zise Scrubb. Întotdeauna se aşteaptă la ce-i mai rău şi niciodată nu are dreptate. Hai să ne gîndim mai bine la Uriaşii blajini şi să ajungem cît mai repede la Harfang! Tare aş vrea să ştiu cît avem de mers pînă acolo.

Iar acum au avut prima dintre certurile acelea prezise de Puddleglum; şi pînă atunci se întîmplase adesea ca Jill şi Scrubb să se ciondănească şi să se răţoiască unul la celălalt, însă de data asta s-a produs prima sfadă serioasă. Puddleglum nu era de acord nici în ruptul capului să meargă la Harfang. Zicea că habar n-avea cum se putea ca un uriaş să fie „blajin" şi că, oricum, semnele lui Aslan nu pomeniseră nimic în legătură cu vreun popas la uriaşi, fie ei blajini au ba. Pe de altă parte, copiii, cărora li se făcuse lehamite de vînt şi ploaie, de păsări scheletice prăjite la foc de tabără şi de dormit pe pămîntul tare şi rece, erau absolut decişi să-i viziteze pe Uriaşii Blajini. În cele din urmă, Puddleglum s-a învoit să meargă, însă cu o condiţie. Jill şi Scrubb trebuiau să-i promită solemn că, dacă nu le dădea voie, ei n-aveau să le spună Uriaşilor Blajini că veneau din Narnia şi că îl căutau pe Prinţul Rilian. I-au făcut această promisiune şi s-au pornit la drum.

După discuția cu Doamna, situația s-a înrăutățit în două moduri diferite. În primul rînd, ținutul era mult mai accidentat. Drumul străbătea nesfîrșite văi înguste, prin care sufla năprasnic un vînt dinspre nord, biciuindu-le permanent obrajii. Lemne de foc nu se mai găseau și nici vîlcele ferite în care să campeze, cum era pe platou. Solul era pietros, de te dureau picioarele cumplit, ziua cînd mergeai, dar și noaptea cînd te odihneai.

În al doilea rînd, indiferent ce urmărise Doamna cînd le povestise despre Harfang, efectul concret asupra copiilor a fost negativ. Nu le mai stătea gîndul la nimic decît la paturi, băi, mese delicioase și la cît de minunat avea să fie să poată sta din nou într-o casă. Nu mai pomeneau deloc de Aslan și nici de Prințul pierdut. Iar Jill a renunțat la obiceiul de a repeta în gînd semnele, în fiecare seară și dimineață. La început, și-a găsit scuza că era prea obosită, dar curînd a uitat complet de ceea ce își propusese cîndva. Și, deși ar fi fost de așteptat ca perspectiva de a petrece minunat la Harfang să-i înveselească, în realitate începuseră să se autocompătimească și să fie din ce în ce mai țîfnoși și mai arțăgoși unul cu celălalt și cu Puddleglum.

În cele din urmă, într-o după-amiază au ajuns într-un loc unde defileul prin care mergeau se lărgea, de o parte și de cealaltă înălțîndu-se păduri de brad întunecoase. Privind în față, au constatat că trecuseră printre munți. Înaintea lor se așternea o cîmpie pustie

şi stîncoasă; dincolo de ea, se zăreau munţi cu vîrfurile acoperite de zăpadă. Însă, între ei şi munţii aceia îndepărtaţi, se afla o colină joasă, cu un podiş turtit şi neregulat.

– Uite! Uite! strigă Jill, arătînd peste cîmpie; şi acolo, de dincolo de colina teşită, în amurgul întunecat, zăriră lumini. Lumini! Nu lumina lunii, nici focuri, ci un şir vesel şi primitor de ferestre luminate. Cine n-a fost în pustietatea sălbatică, zi şi noapte, săptămîni de-a rîndul, n-are cum înţelege ce au simţit ei atunci.

– Harfang! strigară Scrubb şi Jill, veseli şi entuziasmaţi.

– Harfang, repetă şi Puddleglum, pe un ton sumbru şi ursuz. Dar a mai adăugat şi: Ia te uită! Gîşte sălbatice!

Luîndu-şi numaidecît arcul de pe umăr. A doborît cu el o gîscă mare şi grasă. Se făcuse prea tîrziu ca să mai încerce să ajungă la Harfang în acea zi. Dar au făcut focul şi au mîncat bine, nemaifiindu-le atît de frig cînd s-au culcat. După ce s-a stins focul, s-a făcut tare răcoare, iar cînd s-au sculat a doua zi dimineaţă, păturile de pe ei erau ţepene şi îngheţate.

– Ce mai contează! zise Jill, bătînd din picioare să se încălzească. Diseară facem o baie fierbinte!

7

Colina cu şanţuri ciudate

Fără de tăgadă, în ziua aceea vremea a fost tare afurisită. Deasupra, pe cerul fără pic de soare, se îngrămădeau nori doldora de ninsoare; sub tălpi, pământul era negru şi îngheţat bocnă; şi sufla un vînt aprig şi geros, de simţeai că-ţi smulge pielea de pe tine. Cînd au ajuns jos pe cîmpie, au constatat că această parte a drumului era mult mai deteriorată. Trebuiau să păşească cu grijă ocolind tot felul de pietroaie sfărîmate, printre bolovani şi peste pietriş: ce calvar pentru picioarele lor! Şi, cu toate că obosiseră cumplit, din cauza frigului nu s-au încumetat să facă nici un popas.

Cam pe la ora zece, a început să ningă cu fulgi firavi, care se aşterneau pe braţul lui Jill. După zece minute, ninsoarea s-a înteţit de-a binelea. Iar după douăzeci de minute, pământul se făcuse alb, acoperit de zăpadă. După o jumătate de oră, s-a pornit un viscol năprasnic, care se părea că avea să dureze toată ziua, biciuindu-le feţele de nici nu mai vedeau pe unde calcă.

Pentru a înţelege ce a urmat, nu trebuie să uitaţi nici o clipă că aproape nu mai puteau vedea din cauza ninsorii şi a viscolului. Apropiindu-se de colina joasă, care îi despărţea de locul unde văzuseră ferestrele luminate, n-au putut avea o imagine de ansamblu asupra ei. De-abia dacă vedeau la cîţiva paşi înainte, şi asta dacă mijeau bine ochii. Inutil să mai spun că nu vorbeau deloc.

Cînd au ajuns la poalele colinei, au întrezărit un fel de pietre mari de o parte şi de cealaltă – pietre aproape pătrate dacă te uitai atent la ele, ceea ce nici unul n-a făcut. Îi preocupa mai mult stînca din faţă, care le bloca drumul. Era înaltă cam de un metru şi jumătate. Omul-Bălţilor, avînd picioarele lungi, a sărit fără nici o greutate pe ea, după care i-a ajutat şi pe ceilalţi să se suie. Cum stratul de zăpadă pe stîncă era destul de gros, copiii s-au udat rău de tot, nu însă şi Puddleglum. Pe urmă, au avut parte de un urcuş tare abrupt – Jill a căzut o dată –, pe o porţiune cam de o sută de metri, după care au ajuns la o a doua stîncă în

formă de lespede. La intervale absolut neregulate, au întîlnit în total patru astfel de stînci.

Cînd s-au cățărat anevoios pe a patra stîncă de acest fel, au înțeles că ajunseseră în fine în vîrful colinei teșite. Pînă acum, panta îi ferise cît de cît de viscol; aici, au avut parte de toată furia vîntului. Căci colina, în mod cu totul ciudat, era într-adevăr foarte turtită în vîrf, așa cum li se păruse și de la distanță: un podiș neted și mare, unde viscolul era la el acasă. În majoritatea locurilor, zăpada nici nu se așternuse, căci vîntul o tot spulbera de pe jos, în rafale învolburate, care le nimereau drept în față. Iar în jurul picioarelor, li se încolăceau mici vîrtejuri de zăpadă, așa cum se

întîmplă uneori pe gheață, la patinoar. Și, într-adevăr, în multe locuri suprafața solului era netedă ca gheața. Partea proastă era că platoul acesta era brăzdat în toate direcțiile de dîmburi și troiene ciudate, care formau pe alocuri pătrate și dreptunghiuri. Peste toate

astea trebuia să te cațeri cu greu; ca înălțime, variau între jumătate de metru și aproximativ un metru, iar ca grosime măsurau cam vreo doi metri. Pe partea nordică a fiecărui dîmb, zăpada forma mormane adînci; și după fiecare urcuș din acesta, coborai în mormanul de zăpadă și te udai leoarcă.

Căznindu-se să răzbată înainte, cu gluga trasă pe frunte, cu capul înfipt în piept și cu degetele înghețate, bine vîrîte pe sub pelerină, Jill a întrezărit și alte lucruri stranii pe acest podiș oribil – niște chestii în dreapta ei care semănau vag cu un fel de coșuri de fabrică, iar în stînga ei, o stîncă ascuțită și imensă, mai dreaptă decît este orice stîncă îndeobște. N-a interesat-o însă deloc ce văzuse și n-a dat nici o atenție. Nu se gîndea decît la mîinile ei înghețate (la fel ca nasul, bărbia și urechile), la baia fierbinte și la patul bun care o așteptau la Harfang.

Brusc, picioarele i-au patinat pe o porțiune de vreun metru și, spre groaza ei, s-a trezit alunecînd la vale într-o prăpastie neagră și îngustă ce se ivise ca din senin în calea ei. Într-o jumătate de secundă, a ajuns pe fundul văgăunii. Era ca într-un fel de șanț sau tranșee, lată doar de vreun metru. Și, deși căzătura o zdruncinase rău, a remarcat, răsuflînd ușurată, că scăpase de vînt; căci pereții șanțului se înălțau sus, deasupra ei. Ce a mai remarcat după aceea, firește, au fost chipurile îngrijorate ale lui Scrubb și Puddleglum, care se uitau jos la ea, de pe marginea șanțului.

– Te-ai lovit, Pole? zbieră Scrubb.

– Nu m-ar mira să-și fi rupt *ambele* picioare, urlă și Puddleglum.

Jill se ridică în picioare, explicîndu-le că nu pățise nimic, dar că trebuiau să o ajute să iasă de acolo.

– Ce-i chestia asta în care ai căzut? întrebă Scrubb.

– E un fel de șanț sau s-ar putea să fie un fel de drum care s-a surpat, zise Jill. E o scobitură foarte dreaptă.

– Da, mii de tunete! zise Scrubb. Și duce spre nord! Să fie oare un fel de drum? Dacă da, am putea scăpa de vîntul ăsta infernal, mergînd pe acolo. E multă zăpadă pe fund?

– Deloc. N-apucă să intre aici, căci e spulberată toată deasupra.

– Și mai încolo cum e?

– O clipită; mă duc să văd, spuse Jill.

Și porni prin șanț, dar nu ajunse prea departe și constată că „drumul" cotea brusc la dreapta. Ceea ce le comunică, urlînd, și celorlalți.

– Și ce e după colț? întrebă Scrubb.

Întîmplarea făcea că Jill reacționa la pasajele întortocheate și la locurile subterane întunecate, fie ele și suficient de aproape de suprafață, la fel cum reacționa și Scrubb cînd vedea o margine de stîncă înaltă. N-avea, așadar, nici cea mai mică intenție de a da colțul de una singură; mai ales, cînd l-a auzit pe Puddleglum răcnind din spate:

– Ai grijă, Pole. Locul ăsta poate duce foarte bine într-o peşteră de balaur. Iar într-o ţară a uriaşilor, nu-i exclus să existe rîme şi gîngănii uriaşe.

– Cred că şanţul ăsta nu duce prea departe, zise Jill, venind repede înapoi.

– Ba eu, unul, mă duc să văd, zise Scrubb. Aş vrea şi eu să ştiu ce-ai vrut să spui cînd ai zis că „nu duce prea departe".

Aşa că s-a aşezat pe marginea şanţului (toată lumea era acum prea udă ca să se mai sinchisească dacă se mai uda un pic) şi a sărit jos. Împingîndu-se pentru a-şi face loc, a trecut pe lîngă Jill şi, deşi n-a zis nimic, Jill era convinsă că sesizase cît de frică îi era. S-a luat imediat după el, avînd însă grijă ca nu care cumva să treacă din greşeală în faţa lui.

Explorarea lor s-a dovedit totuşi o mare dezamăgire. Au dat colţul la dreapta, mergînd încă vreo cîţiva paşi înainte. După care li s-au ivit mai multe variante: drept înainte sau brusc la dreapta.

– N-are nici un rost s-o luăm pe aici, zise Scrubb, privind spre dreapta, fiindcă am ajunge înapoi – la sud. Aşa că a continuat să meargă drept înainte, dar şi de data asta, după cîţiva paşi, au dat de o a doua cotitură la dreapta. Însă acum nu mai exista nici o altă variantă, căci şanţul se înfunda brusc. Degeaba, bombăni Scrubb.

Fără să mai piardă vremea, Jill s-a răsucit în loc şi a pornit înapoi, prin şanţ. Cînd au ajuns la locul unde

Jill căzuse înăuntru, Omul-Bălţilor, cu braţele lui lungi, i-a tras afară, fără nici o greutate.

Ce groaznic era însă acolo sus. Jos, în fantele înguste ale şanţului, aproape că li se dezgheţaseră şi urechile. Putuseră vedea clar şi respira uşor, auzindu-se unul pe celălalt, fără să fie nevoie să mai urle. Ce nenorocire să se trezească înapoi în gerul acela năprasnic! Şi ce dur li s-a părut cînd Puddleglum s-a trezit tocmai atunci să spună:

– Mai ştii care erau semnele alea, Pole? Pe care ar trebui să-l urmărim acum?

– Oh, asta-i bună! Dă-le dracu' de semne, zise Pole. Era o chestie cu cineva care pomenea, parcă, numele lui Aslan. Să dea naiba însă dacă mă apuc eu acuma să înşir toată povestea.

După cum vedeţi, încurcase ordinea semnelor. Şi asta fiindcă renunţase să le mai repete în fiecare seară. Le mai ştia încă, desigur, dacă îşi dădea osteneala să se gîndească bine; numai că nu-şi mai ştia lecţia „ca pe apă", încît să o poată debita în ordinea corectă, dintr-odată, ca la comandă şi fără să se gîndească. Întrebarea lui Puddleglum a necăjit-o, fiindcă în sinea ei Jill era înciudată pe ea însăşi că nu mai ştia atît de bine lecţia spusă de Leu. Amărăciunea asta, la care se mai adăuga jalea de a fi atît de îngheţată şi de obosită, au făcut-o să spună: „Dă-le dracu' de semne". Or, de fapt, ea nu gîndea aşa.

– Oh, ăsta venea în continuare? zise Puddleglum. Nu cumva le-ai cam încurcat ordinea? Părerea mea e

că dealul ăsta, locul ăsta neted şi turtit pe care ne aflăm, merită osteneala de a fi privit mai bine. Aţi remarcat...

– Ei bravo! zise Scrubb. Te-ai şi găsit cînd să admiri peisajul! Pentru numele lui Dumnezeu, hai mai bine să mergem!

– Oh, uite, uite, uite, strigă Jill, arătîndu-le ceva. Se întoarseră şi văzură. Ceva mai încolo spre nord şi mult mai sus decît podişul pe care stăteau, apăruse un şir de lumini. De data asta se vedea mult mai clar decît în seara precedentă că era vorba de nişte ferestre: ferestre mai mici, care te duceau cu gîndul la dormitoare minunate, şi ferestre mai mari, care te făceau să visezi la săli măreţe, cu focul arzînd iute în şemineu şi cu supe fierbinţi şi muşchi de vită delicios, aburind pe masă.

– Harfang! exclamă Scrubb.

– Perfect, zise Puddleglum. Dar ce spuneam eu era că...

– Oh, taci din gură, se enervă Jill. Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Ai uitat? Ne-a spus Doamna că porţile se închid devreme. Trebuie neapărat, dar neapărat, să ajungem acolo la timp. *Murim* dacă rămînem pe-afară pe o noapte ca asta.

– Păi, încă nu s-a înnoptat, începu Puddleglum. Însă amîndoi copiii spuseră „Haidem" şi porniră, poticnindu-se, înainte, pe podişul alunecos, cît puteau ei de iute cu picioruşele lor. Omul-Bălţilor s-a luat după ei, vorbind în continuare; însă acum, mergînd cu

vîntul în față, să fi vrut și tot nu l-ar fi putut auzi. Și, oricum, nici nu voiau. Se gîndeau la băi, paturi și băuturi calde; iar perspectiva de a ajunge prea tîrziu la Harfang și de a rămîne pe dinafară li se părea absolut insuportabilă.

Cu toată graba lor, le-a luat mult timp să traverseze vîrful teșit al colinei. Iar după aceea, au mai avut de urcat și de coborît cîteva stînci. În cele din urmă totuși, au ajuns la poalele colinei și au putut vedea cum arăta Harfang.

Se înălța pe un colț de stîncă și, în ciuda nenumăratelor turnuri, era mai degrabă o casă uriașă

decît un castel. În zidul exterior, se aflau ferestre foarte aproape de sol – ceea ce nu vezi niciodată la o fortăreață serioasă. Ba, ici și colo, erau tot felul de ușițe ciudate, așa că părea absolut simplu să intri și să ieși din castel, fără să trebuiască să treci prin curte. Toate astea le-au ridicat moralul lui Jill și lui Scrubb. Locul li se părea acum mai prietenos și nu atît de amenințător.

La început, stînca aceea i-a cam speriat, fiind tare înaltă şi abruptă, însă numaidecît au remarcat că exista o altă cale de acces, în stînga, mult mai uşoară, şi că drumul mergea şerpuind în sus într-acolo. După călătoria pe care o făcuseră pînă aici, urcuşul a fost groaznic, iar Jill a fost la un pas de a se da bătută. Pe ultima sută de metri, Scrubb şi Puddleglum au trebuit să o ajute. În cele din urmă, au ajuns în faţa porţii castelului. Grilajul cu ţepi era ridicat, iar poarta – deschisă.

Oricît de obosit ai fi, îţi trebuie ceva curaj ca să te îndrepţi spre uşa unui uriaş. În ciuda tuturor avertizărilor prealabile împotriva acestui Harfang, Puddleglum a fost cel care s-a dovedit mai viteaz.

– Fiţi calmi, zise el. Orice ar fi, nu arătaţi cît sînteţi de înspăimîntaţi. Am făcut cea mai mare tîmpenie venind aici; dar, dacă tot am ajuns, hai să înfruntăm totul cu fruntea sus!

Acestea fiind zise, păşi peste pragul porţii, ajungînd sub o arcadă unde ecoul îi amplifica vocea; de aici, strigă cît de tare putea el.

– Hei! Portarul! Au sosit oaspeţi care caută găzduire.

Şi, aşteptînd să se întîmple ceva, îşi scoase pălăria şi scutură stratul gros de zăpadă de pe borul acesteia.

– Pe-onoarea mea, îi şopti Scrubb lui Jill. O fi el pesimist, dar are mult curaj – şi tupeu.

Se deschise o uşă, prin care se zărea strălucirea delicioasă a unui foc, şi afară ieşi Portarul. Jill îşi muşcă buzele, de teamă să nu urle. Nu era un uriaş tocmai enorm; ceea ce înseamnă că era ceva mai înalt

decît un măr, dar nicidecum la fel de înalt cît un stîlp de telegraf. Avea părul roşu zbîrlit, un pieptar de piele bătut peste tot cu plăci de metal pentru a fi folosit pe post de cămaşă de zale; avea genunchii goi (şi tare păroşi) şi un fel de moletiere pe picioare. Aplecîndu-se de mijloc, se holbă la Puddleglum.

– Ce fel de arătare mai eşti şi tu? zise el.

Jill îşi luă inima în dinţi.

– Vă rog, spuse ea, urlînd în sus spre uriaş. Doamna cu Caftan Verde îl salută pe Regele Uriaşilor Blajini şi ne-a trimis pe noi, doi copii din sud, şi pe acest Om-al-Bălţilor (îl cheamă Puddleglum) aici la voi, la Ospăţul Toamnei. Dacă nu vă deranjează, fireşte, mai adăugă ea.

– O-ho! zise Portarul. Păi, aşa mai stăm de vorbă. Haideţi înăuntru, omuleţilor, haideţi înăuntru. Intraţi în căsuţa paznicului, pînă îi trimit vorbă Maiestăţii Sale. Se uită la copii curios. Sînteţi vineţi la faţă, spuse el. Nu ştiam că asta e culoarea lor. Dar nici nu-mi pasă, de fapt. Oricum, sînteţi tare drăguţi. Cine se aseamănă se adună, parcă aşa se zice.

– Sîntem vineţi de frig, spuse Jill. Culoarea noastră *nu* e de fapt asta.

– Atunci haideţi înăuntru să vă încălziţi. Haideţi, prichindeilor, zise Portarul. Intrară după el în căsuţa paznicului. Şi, deşi a fost cumplit să audă cum se trînteşte uşa aia mare în spatele lor, au uitat repede de toată spaima cînd au văzut ceea ce tînjeau să vadă de la cina din seara precedentă – un foc. Şi ce mai foc!

Ai fi zis că ardeau acolo pe puţin patru-cinci copaci întregi; dogoarea era atît de mare, încît nu se puteau apropia decît pînă la cîţiva metri de foc. Se trîntiră toţi trei pe pardoseala de cărămidă, cît mai aproape posibil de dogoreala flăcărilor, oftînd adînc.

– Hei, flăcăule, îi zise Portarul altui uriaş care stătea în fundul camerei, holbîndu-se la musafiri de ziceai că nu mai avea mult şi îi ieşeau ochii din cap. Ia dă fuga cu mesajul ăsta la Casă. Şi repetă ceea ce îi spusese Jill. Uriaşul mai tînăr, după ce se mai zgîi o dată şi trase un hohot de rîs, ieşi din odaie.

– Ia ascultă, broscoiule, îi zise Portarul lui Puddleglum, după cum arăţi, ţi-ar prinde bine ceva să te mai înveseleşti. Şi scoase o sticlă neagră, care semăna foarte bine cu cea a lui Puddleglum, dar era cam de vreo douăzeci de ori mai mare. Ia să vedem noi, ia să vedem noi, zise Portarul. Dacă îţi dau o cană, rişti să te îneci în ea. Ia să vedem noi. Solniţa asta cred că e perfectă. Să nu pomeneşti de asta la Casă. Riscăm să tot plouă cu argintărie aici, şi nu e vina mea.

Solniţa nu prea semăna cu ale noastre, fiind mai îngustă şi mai dreaptă; era o cupă perfectă pentru Puddleglum, cînd uriaşul a pus-o jos lîngă el. Copiii se aşteptau ca Puddleglum să refuze, ştiut fiind că nu avea deloc încredere în Uriaşii Blajini. Însă îl auziră bombănind:

– Cam tîrziu să ne mai gîndim la precauţii, acum că am intrat înăuntru şi uşa s-a închis în urma noastră. Pe urmă, adulmecă licoarea. Miroase bine, zise el.

Dar așa tot nu-mi dau seama. Mai bine să mă conving. Și luă o înghițitură. E și bună la gust, spuse el. Dar poate așa pare la *prima* înghițitură. Cum o fi la mai multe? Și sorbi cu nesaț. Ah! zise el. Dar așa o fi pînă la fund? Și mai luă o dușcă. Nu m-ar mira ca la fund să fie vreo porcărie, spuse el, după care bău tot. Vedeți voi, ăsta e un test. Dacă mă chircesc tot, plesnesc ori mă transform în șopîrlă sau mai știu eu ce, veți ști că nu trebuie să luați nimic din ce vă oferă ei. Însă uriașul, care era mult prea sus pentru a auzi ce tot bombănise Puddleglum în barbă, se prăpădea de rîs:

– Măi Broscoiule, dar ești bărbat, pe cuvînt. Mi-a plăcut cum l-ai dat pe gît.

– Nu sînt bărbat... Omul-Bălților, replică Puddleglum, cu vocea cam confuză. Și nici broască: Omul-Bălților.

În clipa aceea, ușa se deschise în spatele lor și uriașul mai tînăr intră, spunînd:

– Trebuie să meargă numaidecît în camera tronului.

Copiii se ridicară în picioare, însă Puddleglum rămase așezat, îndrugînd alandala:

– Omul-Bălților. Omul-Bălților. Un foarte respectabil Om-al-Bălților. Respectomalbălților.

– Arată-le drumul, flăcăule, spuse uriașul Portar. Pe Broscoi ia-l mai bine în brațe. A băut ceva mai mult decît trebuia.

– N-am nimic, zise Puddleglum. Și nu sînt broască, dar deloc broască. Sînt un repectalbălților.

Însă uriaşul flăcău îl prinse de mijloc şi le făcu semn copiilor să-l urmeze. Şi traversară curtea în felul acesta înjositor. Puddleglum, strîns bine în pumnul uriaşului şi zvîrlind vag din picioare, semăna categoric cu o broască. Dar n-avură cînd să remarce toate astea, căci, în scurt timp, intrară pe uşa măreaţă a castelului principal – amîndurora bătîndu-le inima mai iute decît de obicei – şi, după ce tropăiră din picioruşe, pe cîteva coridoare, aproape alergînd, ca să ţină pasul cu uriaşul, se treziră clipind în lumina orbitoare a unei încăperi enorme, unde lămpi superbe străluceau frumos, iar focul ardea duduind în cămin, toate aceste sclipiri reflectîndu-se în ornamentele aurite de pe tavan şi cornişe. În dreapta şi în stînga, stăteau în picioare nenumăraţi uriaşi, toţi în nişte mantii minunate; şi pe două tronuri, în celălalt capăt al sălii, şedeau două persoane imense – Regele şi Regina.

Cam la șase metri de tronuri se opriră. Scrubb și Jill făcură stîngaci tentativa de a se înclina (pe fete nu le învață la Școala Experimentală cum să facă reverențe), iar uriașul îl puse jos cu grijă pe Puddleglum, unde acesta se prăbuși ca o cîrpă. Cu mădularele lui lungi, semăna, la drept vorbind, cu un păianjen mare.

8

Casa Harfang

– Dă-i drumul, Pole, fă-ţi numărul, îi şopti Scrubb.

Jill constată că avea gura atît de uscată, încît nu putea rosti nici un cuvînt. Dădea din cap cu disperare, uitîndu-se la Scrubb.

Gîndind în sinea lui că n-avea s-o ierte niciodată (şi nici pe Puddleglum, de altminteri), Scrubb îşi umezi buzele şi strigă în sus, spre Regele uriaş.

– Dacă nu vă e cu supărare, Sire, Doamna cu Caftan Verde vă salută prin intermediul nostru şi ar vrea să ne primiţi la Ospăţul Toamnei.

Uriaşii Rege şi Regină se uitară unul la celălalt, dînd din cap cu subînţeles, şi zîmbiră într-un fel care

nu-i prea plăcu lui Jill. Îi plăcea de Rege mai mult decît de Regină. Avea o barbă frumoasă și cîrlionțată, un nas drept ca de vultur, iar pentru un uriaș era destul de chipeș. Regina era îngrozitor de grasă, cu bărbie dublă și niște obraji dolofani foarte pudrați, ceea ce nu-i deloc drăguț, cu atît mai mult cu cît e vorba de o persoană de zece ori mai mare decît dimensiunile normale. Pe urmă, Regele scoase limba și-și linse buzele. Asta face oricine; numai că limba lui era atît de mare și de roșie și a ieșit la iveală atît de brusc, încît Jill a rămas pur și simplu șocată.

– Oh, ce copii *buni!* zise Regina. („Poate că pînă la urmă ea e cea amabilă și drăguță", se gîndi Jill.)

– Da, într-adevăr, spuse Regele. Niște copii excelenți. Fiți bine-veniți la curtea noastră. Dați-mi mîna!

Și întinse mîna dreaptă, absolut enormă – foarte curată și plină de inele pe toate degetele, dar și cu niște unghii groaznic de ascuțite. Era mult prea mare ca să poată da mîna cu copiii, așa că se mulțumi să dea mîna cu brațul lor.

– Dar chestia *aia* ce mai e? întrebă Regele, arătînd spre Puddleglum.

– Reșpectombălți, zise Puddleglum.

– Oh! urlă Regina, adunîndu-și fustele pe lîngă glezne. Ce oribil e! Și e viu.

– E tare de treabă, Maiestatea Ta, pe cuvîntul meu, se grăbi Scrubb să zică. O să vă placă mai mult de el cînd o să-l cunoașteți. Sînt absolut sigur de asta.

Sper că n-o să vă pierdeţi tot interesul în privinţa lui Jill, pentru restul cărţii, dacă am să vă spun că în clipa aceea a început să plîngă. Avea o mulţime de scuze pentru asta. Picioarele, mîinile, urechile şi nasul abia începuseră să i se mai dezgheţe; zăpada topită îi picura de pe haine; nu mîncase şi nu băuse nimic aproape toată ziua; iar picioarele o dureau atît de rău, încît simţea că avea să se prăbuşească din clipă în clipă. Oricum, pe moment efectul a fost excelent, căci Regina a zis:

– Oh, biata copilă! Doamne, ce greşeală să ţinem oaspeţii în picioare. Repede, luaţi-i, daţi-le mîncare, vin, duceţi-i sa se îmbăieze. Alinaţi-o pe fetiţă. Daţi-i acadele, păpuşi, doctorii, daţi-i tot ce credeţi – şodouri şi bomboane, ceai de chimen şi jucării; cîntaţi-i cîntece de leagăn. Nu mai plînge, fetiţo, că n-ai să mai fii bună de nimic cînd vine ospăţul.

Vă puteţi imagina, desigur, cît de indignată a fost Jill cînd s-a pomenit de jucării şi de păpuşi; şi, cu toate că acadelele şi bomboanele nu-i displăceau întru totul, spera din suflet să i se aducă ceva mai solid şi mai consistent. Totuşi, spusele caraghioase ale Reginei au avut rezultate nemaipomenite, căci Puddleglum şi Scrubb au fost numaidecît luaţi de jos de nişte majordomi gigantici, iar Jill de către o uriaşă doamnă de onoare, fiind duşi pe sus în camerele lor.

Odaia lui Jill era mare cam cît o biserică şi ar fi fost destul de sinistră, dacă focul n-ar fi duduit în vatră, iar pe podea nu ar fi fost aşternut un covor roşu,

foarte gros. Şi aici i s-au întîmplat tot felul de lucruri încîntătoare. A fost încredințată fostei doici a Reginei, care era, din punctul de vedere al uriaşilor, o bătrînică aproape gîrbovită de ani, iar din punctul de vedere al oamenilor, o uriaşă suficient de scundă cît să poată umbla printr-o cameră obişnuită, fără să dea cu capul de tavan. Era tare pricepută, deşi Jill ar fi preferat să nu tot plescăie din limbă şi să nu tot spună chestii de

genul: „Oh la-la! Hopa sus, fetiţa“ şi „Puişor mic şi scump“ sau „Gigea, păpuşa mea“. A umplut cu apă fierbinte o cadă de picioare, din cele folosite de uriaşi, şi a ajutat-o pe Jill să se bage înăuntru. Dacă ştii să înoţi (iar Jill ştia), o baie de uriaş este ceva nemaipomenit. Şi prosoapele de uriaşi, deşi cam aspre şi scorţoase, sînt tare bune, fiindcă sînt cît ditamai pogonul. De fapt, nici n-ai de ce să te ştergi cu ele; e suficient să te tot răsuceşti şi să te înfăşori în ele în faţa focului, ceea ce e teribil de distractiv. Şi, cînd s-a isprăvit cu toată toaleta, Jill a fost îmbrăcată cu haine uscate, curate şi călduroase, nişte veşminte splendide, poate un pic cam mari pentru ea, însă evident croite pentru fiinţe omeneşti, nu pentru uriaşe, „Păi, dacă Femeia în Caftan Verde vine pe-aici înseamnă că sînt obişnuiţi cu musafiri de mărimea noastră“, se gîndea Jill.

A avut curînd ocazia să constate că judecase corect, căci în cameră s-au adus o masă şi un scaun potrivite pentru un om adult, precum şi cuţite, furculiţe şi linguri, adecvate ca mărime. Ce minunată senzaţie să te simţi curat şi să poţi sta la căldurică! Era în continuare desculţă şi îi plăcea nemaipomenit de mult să calce pe covorul acela uriaş. Masa – pe care presupun că ar trebui să o numim cina, deşi era aproape ora de ceai – a constat din supă de cocoş cu praz, friptură de curcan, budincă fierbinte, castane coapte şi fructe la discreţie.

Singurul inconvenient era că Doica intra şi ieşea în permanenţă, iar de fiecare dată cînd intra aducea cîte o

jucărie gigantică – o păpuşă imensă, mai mare decît Jill, un cal de lemn pe rotile, cam cît un elefant, o tobă care semăna cu un rezervor de gaz şi un miel miţos. Erau obiecte grosolane, prost lucrate şi vopsite în culori stridente, iar Jill nu suporta să le vadă în faţa ochilor. Îi tot spunea Doicii că nu le voia, însă Doica zicea:

– Ţ-ţ-ţ-ţ-ţ. O să-ţi placă, după ce te mai odihneşti un pic. Haide, nănică acum. Păpuşica mea scumpă.

Patul nu era de uriaş, ci doar unul mare cu baldachin, cum mai vezi pe la hotelurile de modă veche; şi părea foarte mic în încăperea aceea enormă. Ce fericită a fost să sară în el, cu o tumbă!

– Mai ninge, Doică? întrebă ea, somnoroasă.

– Nu. Acum plouă, puicuţa mea, zise uriaşa. Ploaia o să spele toată zăpada asta păcătoasă. Şi păpuşica mea scumpă va putea ieşi mîine afară, să se joace!

După care, o înveli bine pe Jill şi îi spuse noapte bună.

Ce poate fi mai oribil decît să te pupe o uriaşă?! Asta a fost şi părerea lui Jill, numai că a adormit în cinci minute.

Ploaia a continuat toată seara şi toată noaptea, stropind şi biciuind ferestrele castelului, dar Jill n-a auzit nimic, căci a dormit adînc, sărind peste ora cinei, dormind mai departe pînă după miezul nopţii. A urmat, apoi, cel mai încremenit ceas al nopţii, cînd nimic nu mai mişca în casa uriaşilor în afară de şoareci. Şi, în acel ceas, Jill a avut un vis. Se făcea că s-a trezit tot în camera aceea şi că a văzut focul arzînd mocnit, cu jar roşu, iar la lumina focului a zărit imensul cal de lemn. Şi calul s-a urnit singur din loc şi a venit pe rotile, traversînd covorul, pînă la capul ei. Dar acum nu mai era un cal, ci un leu mare cît un cal. Şi, pe urmă, n-a mai fost un leu de jucărie, ci un leu adevărat, Leul Adevărat, exact cum îl văzuse pe munte, dincolo de Capătul Lumii. Şi camera s-a umplut de miresma încîntătoare a tuturor lucrurilor frumos mirositoare. Jill avea totuşi mintea tulburată, deşi nu-şi dădea seama de ce, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji, udînd perna. Leul i-a spus să repete semnele, iar ea a constatat că le uitase pe toate. În clipa aceea, a copleşit-o o groază sinistră. Şi Aslan a luat-o între fălci (îi simţea buzele şi răsuflarea, dar nu şi colţii) şi a dus-o la fereastră, punînd-o să se uite afară. Luna strălucea sus pe cer; şi scrise cu litere somptuoase, de-a curmezişul lumii sau al cerului (nu-şi dădea prea bine seama), erau cuvintele: „SUB MINE“. După aceea,

visul a pierit, iar cînd Jill s-a trezit, foarte tîrziu a doua zi dimineață, nu și-a mai amintit nici măcar că visase.

Se sculase, se îmbrăcase și mîncase deja micul dejun în fața focului, cînd Doica a deschis ușa și a spus:

– Prietenii păpușicii dulci au venit să se joace cu ea.

Înăuntru au intrat Scrubb și Omul-Bălților.

– Hei, ia te uită! Bună dimineața, zise Jill. Nu-i nostim? Cred că am dormit vreo cincisprezece ore. Dar mă simt mai bine, voi nu?

– *Eu,* da, spuse Scrubb, însă Puddleglum zice că îl doare capul. Ia te uită! – sub fereastra ta e o banchetă. Dacă ne suim pe ea, putem vedea afară. Și, în doi timpi și trei mișcări au fost toți sus. Și, cum s-a uitat pe geam, Jill a exclamat:

– Oh, cît de îngrozitor!

Soarele strălucea și, în afară doar de vreo cîteva mormane, zăpada dispăruse, topindu-se din cauza ploii. Dedesubt, așternut ca o hartă, se afla vîrful teșit al colinei pe care se căzniseră să o traverseze ieri după-amiază; văzută din castel, îți dădeai seama, fără putință de tăgadă, că era vorba de ruinele unei cetăți uriașe. Era turtită și teșită, cum observă Jill acum, fiindcă mai era încă pavată, deși pe alocuri pavajul era spart. Dîmburile acelea în zigzag erau ceea ce mai rămăsese din zidurile unor clădiri colosale, care fuseseră pesemne, cîndva, palatele și templele uriașilor. Mai era încă în picioare o fîșie de zid, înalt cam de o sută cincizeci de metri; era ceea ce ei i se păruse a fi o stîncă înaltă și ascuțită. Obiectele acelea care i

se păruseră un fel de coşuri de fabrică erau în realitate nişte stîlpi enormi, frînţi la înălţimi inegale; bucăţile rupte zăceau pe jos, ca nişte copaci doborîţi, făcuţi dintr-un fel de piatră monstruoasă. Pietrele acelea mari ca nişte lespezi, pe care se căţăraseră în partea nordică a colinei – şi deopotrivă, fără îndoială, şi celelalte pietre-lespezi, pe care se căţăraseră în partea sudică – erau resturile unor scări uriaşe. Şi, pentru a pune capac la toate, cu litere mari şi negre pe mijlocul pavajului erau înşirate cuvintele: „SUB MINE".

Cei trei călători se uitară unul la altul consternaţi şi, după un fluierat scurt, Scrubb spuse ceea ce gîndeau toţi:

– Am feştelit-o cu al doilea şi al treilea semn.

Şi, în clipa aceea, Jill îşi reaminti brusc de vis.

– E vina mea, zise ea, pe un ton deznădăjduit. Am – am renunţat să mai repet semnele în fiecare seară. Dacă mi-ar fi stat gîndul la ele, mi-aş fi dat seama că e vorba de o cetate, *chiar* şi cu toată ninsoarea aia.

– Ba eu sînt mai vinovat, spuse Puddleglum. Eu *mi-am dat seama* sau, în fine, aproape. Mi s-a părut că seamănă extraordinar de mult cu o cetate ruinată.

– Tu eşti singurul care n-are nici o vină, interveni Scrubb. Fiindcă tu *ai încercat* să ne opreşti.

– Dar n-am încercat totuşi suficient de mult, spuse Omul-Bălţilor. Şi, de fapt, nici n-aveam de ce să încerc. Trebuia pur şi simplu s-o fi făcut: vă înhăţam pe fiecare cu cîte o mînă şi vă opream locului.

– Adevărul e, remarcă Scrubb, că eram atît de ahtiați să ajungem în locul acesta, încît nu ne mai păsa de nimic. Cel puțin știu că așa a fost cu mine. De cînd ne-am întîlnit cu femeia aceea însoțită de cavalerul care nu vorbea, nu ne-a mai stat gîndul la nimic altceva. Aproape că am și uitat de Prințul Rilian.

– Nici nu m-ar mira, spuse Puddleglum, ca asta să fi fost și intenția ei.

– Ce nu prea înțeleg eu este cum de n-am văzut scrisul acela! zise Jill. Sau poate că a apărut de-abia aseară, după ce am trecut noi. Să-l fi pus Aslan acolo, în timpul nopții? Am avut un vis tare ciudat.

Și le-a povestit ce visase.

– Mă, cap sec ce ești! exclamă Scrubb. Ba am văzut scrisul. Am umblat prin el. Nu te-ai prins? Am intrat în litera E din MINE. Drumul surpat, cum ziceai tu. Am mers pe latura de jos a literei E, spre nord, am luat-o la dreapta în sus – am ajuns la o altă cotitură la dreapta – asta e latura din mijloc – și pe urmă am mers spre colțul din stînga sus sau (dacă vrei) colțul nord-estic al literei, după care ne-am întors. Ca niște cretini sadea ce sîntem, conchise el, izbind violent cu piciorul în băncuța de sub fereastră. După care, continuă: Așa că n-are nici un rost, Pole. Știu la ce te gîndești, fiindcă și eu mă gîndesc la același lucru. Te gîndești ce bine ar fi fost dacă Aslan ar fi pus instrucțiunile de pe pietrele cetății ruinate, doar după ce noi am trecut pe-acolo. Căci, în cazul ăsta, vina ar fi fost a lui, nu a noastră. Ți-ar conveni, așa-i? Ei bine,

nu. Trebuie să recunoaştem cu toată sinceritatea. N-am avut decît patru semne după care să ne orientăm, iar cu primele trei am feştelit-o.

– Adică eu am feştelit-o, zise Jill. Ăsta-i adevărul. De cînd m-ai adus aici, eu am stricat totul. Oricum – îmi pare groaznic de rău, să ştii. Dar care *sînt* instrucţiunile? SUB MINE nu mi se pare prea clar.

– Ba e suficient de clar, zise Puddleglum. Înseamnă că trebuie să-l căutăm pe Prinţ sub cetatea aceea.

– Dar cum să facem asta? întrebă Jill.

– Da, asta-i întrebarea, făcu Puddleglum, frecîndu-şi palmele mari, ca de broască. Cum să mai facem asta *acum?* Fireşte, dacă ne-ar fi stat mintea la treabă, cînd am fost pe Cetatea Ruinată, ni s-ar fi dat vreun indiciu – am fi găsit o uşiţă, o pivniţă, vreun tunel, ne-am fi întîlnit poate cu cineva care să ne ajute. Poate chiar cu Aslan însuşi (nu se ştie niciodată). Am fi ajuns noi cumva sub pietrele alea de pavaj. Instrucţiunile lui Aslan sînt întotdeauna folositoare, fără nici o excepţie. Însă cum să mai facem asta *acum* e deja altă chestiune.

– Păi, va trebui pur şi simplu să ne întoarcem acolo, presupun, zise Jill.

– Simplu, nu-i aşa? spuse Puddleglum. Pentru început, ce-ar fi să încercăm să deschidem uşa?

Şi, uitîndu-se cu toţii la uşă, şi-au dat seama că nici unul dintre ei nu putea ajunge la clanţă şi, chiar dacă ar fi ajuns, tot n-ar fi putut s-o clintească din loc.

– Crezi că n-o să ne lase dacă îi rugăm? zise Jill. Şi nimeni nu spuse, însă toată lumea se gîndi: „Puţin probabil să ne dea voie".

Urîtă treabă. Puddleglum era categoric împotriva ideii de a le spune uriaşilor motivul real pentru care veniseră şi să le ceară voie să plece; şi, firește, copiii nu puteau spune nimic, fără permisiunea lui, întrucît aşa îi făgăduiseră. Şi toţi trei erau absolut siguri că n-aveau nici o şansă să fugă noaptea din castel. Odată ajunşi în camerele lor, cu uşile închise, rămîneau prizonieri pînă dimineaţa. Puteau cere, desigur, să li se lase uşile deschise, dar asta risca să dea naştere la tot felul de suspiciuni.

– Singura noastră şansă, zise Scrubb, este să încercăm s-o ştergem ziua. Oare după-amiaza uriaşii ăştia nu dorm şi ei? Şi dacă ne putem furişa jos în bucătărie, poate găsim acolo deschisă uşa din spate, ce ziceţi?!

– Greu să numeşti asta Şansă, remarcă Omul-Bălţilor. Dar la alta nici n-avem cum spera. Realitatea e că planul lui Scrubb nu era chiar atît de lipsit de speranţă pe cît s-ar părea. Dacă vrei să ieşi dintr-o casă fără să fii văzut, mijlocul după-amiezii este într-un fel un moment mai propice decît mijlocul nopţii. E mult mai probabil ca uşile şi ferestrele să fie deschise; iar dacă *eşti* prins, n-ai decît să pretinzi că nu voiai să mergi departe şi că, de fapt, n-aveai nici un plan anume. (În schimb, e tare greu să-i convingi pe uriaşi sau pe adulţi de aşa ceva, dacă te prind sărind fereastra de la dormitor la unu noaptea.)

– Trebuie să-i facem să-şi piardă vigilenţa, zise Scrubb. Să ne prefacem că ne place să fim aici şi că abia aşteptăm să vină Ospăţul Toamnei.

– Asta e mîine-seară, spuse Puddleglum. L-am auzit eu pe unul.

– M-am prins, făcu Jill. Trebuie să ne prefacem că sîntem teribil de entuziasmaţi şi să le tot punem întrebări. Oricum, ăştia ne cred absolut infantili, aşa că nici n-o să fie greu.

– Veseli, zise Puddleglum, cu un oftat adînc. Asta va trebui să fim. Veseli. Ca şi cum n-am avea nici o grijă pe lumea asta. Ghiduşi. Tinerilor, am remarcat eu că n-aveţi întotdeauna moralul prea ridicat. Vă uitaţi la mine şi faceţi ce fac eu. Voi fi vesel. Uite-aşa – şi afişă un rînjet oribil. Şi ghiduş – la care făcu o tumbă absolut jalnică. Învăţaţi voi repede, dacă staţi cu ochii pe mine. Ei şi-aşa sînt de părere că sînt un tip caraghios. Presupun că aţi crezut că aseară m-am cam cherchelit, însă vă asigur – în fine, în mare aşa a fost – că doar mă prefăceam. Intuiam eu că, într-un fel, atitudinea asta va prinde bine.

Ori de cîte ori au discutat după aceea despre aventurile lor, copiii n-au putut fi niciodată siguri că această ultimă afirmaţie era perfect adevărată; însă erau siguri că Puddleglum crezuse că era adevărată, atunci cînd o făcuse.

– Bine. „Vesel", ăsta e cuvîntul, zise Scrubb. Cum să facem să ne deschidă uşa careva? În timp ce ne

prostim şi facem pe veselii, trebuie să aflăm cît mai multe despre castelul ăsta.

Din fericire, exact în acel moment uşa s-a deschis şi Doica uriaşă a dat buzna înăuntru, spunînd:

– Hei, păpuşelele mele! N-aţi vrea să veniţi să vedeţi cum Regele şi suita lui pleacă la vînătoare?! Ce spectacol frumos!

Fără să piardă vremea, au zbughit-o pe lîngă ea, coborînd treptele în fugă. Nu le-a fost greu să se orienteze, întrucît lătrăturile copoilor, sunetul cornurilor şi glasurile uriaşilor i-au ghidat perfect, aşa că în cîteva minute au şi ajuns în curte. Uriaşii erau toţi pe jos, căci în această parte a lumii nu există cai uriaşi, aşa că vînătoarea uriaşilor se face mergînd pe jos; ca şi vînătoarea cu cîini beagle în Anglia. Copoii erau şi ei de mărime normală. La început, cînd a văzut că nu erau cai deloc, Jill a fost cumplit de dezamăgita, căci era convinsă că Regina cea grasă n-avea să meargă niciodată la vînătoare pe jos; şi tare rău ar fi fost să rămînă toată ziua acasă. Pe urmă însă o văzu pe Regină într-un fel de lectică, purtată pe umeri de şase tineri uriaşi. Tîmpita de babetă era îmbrăcată toată în verde şi avea un corn, care îi atîrna într-o parte. Vreo douăzeci-treizeci de uriaşi, inclusiv Regele, se adunaseră acolo, pregătiţi să meargă la vînătoare; discutau şi rîdeau, de te asurzeau pur şi simplu; şi dedesubt de tot, mai aproape de nivelul lui Jill, cîinii dădeau din cozi, lătrau şi ţi se vîrau în palmă cu boturile lor umede. Puddleglum tocmai se pregătea să

adopte ceea ce el numea o atitudine veselă şi jucăuşă (care, dacă ar fi fost remarcată, s-ar fi putut să strice totul), cînd Jill afişă cel mai copilăresc şi mai drăgălaş zîmbet posibil, dădu fuga spre lectica Reginei şi strigă în sus spre ea:

– Oh, vă rog! Doar *nu* plecaţi, sper? Vă întoarceţi, nu-i aşa?

– Da, draga mea, spuse Regina. Mă întorc diseară.

– Oh, *ce bine!* Nemaipomenit! zise Jill. Şi nu-i aşa că *avem voie* şi noi să venim mîine-seară la ospăţ? Abia aşteptăm să se facă mîine-seară! Şi ce mult ne place aici. Nu-i aşa că putem, cît sînteţi voi plecaţi, să ne plimbăm prin tot castelul? Te rog, spune da.

Regina a spus da, însă rîsul tuturor curtenilor aproape i-a acoperit vocea.

9

Cum au descoperit ceva ce merita ştiut

Ceilalţi au recunoscut, după aceea, că Jill fusese admirabilă în acea zi. De îndată ce Regina şi restul vînătorilor s-au pus în mişcare, Jill s-a apucat să facă un tur al castelului şi să pună tot felul de întrebări, însă într-un fel atît de candid şi de copilăresc, încît nimeni n-ar fi putut-o bănui de vreo stratagemă secretă. Deşi gura nu-i tăcea nici o clipă, nu s-ar fi putut spune că vorbea: mai degrabă *gîngurea* şi chicotea. Le făcea ochi dulci tuturor – grăjdarilor, portarilor, menajerelor, doamnelor de onoare şi lorzilor bătrîni, cărora le trecuse vremea de a mai

merge la vînătoare. Suporta să fie pupată şi pipăită de nenumărate uriaşe, multora fiindu-le parcă milă de ea şi spunîndu-i „Mititica de ea", deşi nici una nu i-a explicat de ce o compătimeau aşa. S-a împrietenit în mod special cu bucătăreasa şi a descoperit ceva capital: pe o uşă de la oficiu puteai ieşi afară prin zidul exterior, fără să mai trebuiască să traversezi curtea şi să treci pe lîngă ghereta porţii mari. La bucătărie s-a prefăcut pofticioasă şi a gustat din tot felul de bucate, pe care bucătăreasa şi ajutoarele ei i le ofereau încîntate. Sus, printre doamnele nobile, a întrebat cum avea să fie îmbrăcată la marele ospăţ, cît de tîrziu i se va da voie să stea şi dacă putea să danseze cu un uriaş foarte, foarte mic. Şi pe urmă (o lua cu călduri, ori de cîte ori îşi amintea după aceea) îşi lăsa capul pe umăr cu expresia aceea tîmpă care adulţilor, uriaşi sau ba, li se pare tare drăguţă, îşi scutura buclele, se bîţîia fandosindu-se şi spunea: „Oh, abia aştept să vină mîine-seară, dumneavoastră nu? Credeţi că timpul va trece repede pînă atunci?" Şi toate uriaşele ziceau că era absolut adorabilă: iar unele dintre ele se tamponau la ochi cu nişte batiste enorme, ca şi cum le-ar fi venit să plîngă.

– Tare scumpi sînt la vîrsta asta, îi zise o uriaşă alteia. E aproape păcat...

Atît Scrubb, cît şi Puddleglum şi-au dat toată silinţa, numai că fetele se pricep mai bine decît băieţii la chestii din astea. Iar băieţii, şi ei, la rîndul lor, sînt mai descurcăreţi decît Oamenii-Bălţilor.

La vremea prînzului, s-a petrecut ceva ce i-a făcut pe toți trei să fie și mai nerăbdători să plece din Castelul Uriașilor Blajini. Au mîncat în marea sală, la o măsuță a lor, lîngă cămin. La o masă mai mare, cam la vreo douăzeci de metri, luau prînzul vreo doisprezece uriași bătrîni. Conversau zgomotos și strident, încît în scurt timp copiii nici nu i-au mai băgat în seamă, obișnuindu-se cu gălăgia, așa cum faci cu sirenele sau cu sunetele străzii. Mîncau vînat rece, un fel de bucate cum Jill nu mai gustase niciodată, dar care îi plăcea.

Brusc, Puddleglum s-a întors spre ei; era atît de palid, încît *vedeai* paloarea sub culoarea pămîntie a tenului. Le-a zis:

– Nu mai mîncați nici o înghițitură.

– Dar ce s-a întîmplat? întrebară ceilalți doi în șoaptă.

– N-ați auzit ce-au zis uriașii ăia? „Ce moale e ciozvîrta asta de vînat", a zis unul dintre ei. „Înseamnă că cerbul a fost un mincinos, a spus altul." „Păi, de ce?" a întrebat primul. „Oh, a făcut celălalt. Se pare că atunci cînd l-au prins a zis: «Nu mă omorîți, am carnea tare. N-o să vă placă gustul meu»."

Cîteva clipe, Jill nu sesiză înțelesul acestui dialog. Pricepu însă numaidecît, cînd Scrubb căscă ochii îngrozit și spuse:

– Prin urmare, am mîncat dintr-un cerb *vorbitor*.

Această descoperire n-a avut tocmai același efect asupra tuturor. Jill, care era nouă în acea lume, regreta soarta sărmanului cerb și considera că uriașii făcuseră

o mare porcărie ucigîndu-l. Scrubb, care mai fusese în acea lume şi avusese ca prieten drag cel puţin un animal vorbitor, se simţea îngrozit; aşa cum reacţionezi în faţa unei crime. Lui Puddleglum însă, narnian din naştere, i se făcuse rău şi îl luase cu leşin, simţindu-se ca un om care ar fi aflat că mîncase un biet prunc.

– Ne-am atras asupra noastră mînia lui Aslan, zise el. Asta se întîmplă dacă nu respecţi semnele. Cred că sîntem blestemaţi. Dacă ne-ar fi îngăduit, cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să luăm cuţitele astea şi să ni le împlîntăm în inimă.

Şi, treptat, pînă şi Jill a ajuns să îmbrăţişeze punctul lui de vedere. Oricum, nici unul nu mai avea chef de mîncare. Aşa că, de îndată ce li s-a părut că nu riscă nimic, s-au furişat tiptil afară.

Se apropia acum momentul zilei în care îşi puseseră speranţa să poată evada, aşa că deveniră toţi nervoşi şi agitaţi. Se foiau de colo-colo pe coridoare, aşteptînd ca atmosfera să se liniştească. După-masă, uriaşii au zăbovit îngrozitor de mult în sufragerie. Chelul le povestea ceva. După ce s-a terminat şi cu asta, cei trei călători au pornit agale spre bucătărie. Dar acolo era încă plin de uriaşi sau, oricum, în oficiu, unde se spălau vasele şi totul era pus la loc. Ce chin a fost să aştepte pînă ce uriaşii şi-au terminat treaba, unul cîte unul, ştergîndu-se pe mîini şi plecînd. În cele din urmă, în încăpere n-a mai rămas decît o uriaşă bătrînă. Se tot învîrtea de colo pînă colo, fără nici un rost şi, în final,

cei trei călători şi-au dat seama cu groază că baba n-avea nici cea mai mică intenţie să plece.

– Ei, scumpii mei, le zise ea. Am cam isprăvit cu treaba. Hai să punem ceainicul acolo şi să bem fiecare cîte o cană bună de ceai. Acum mă pot odihni şi eu un pic. Uitaţi-vă numai în oficiu, ca nişte păpuşici cuminţi ce sînteţi, şi spuneţi-mi dacă uşa din spate e deschisă.

– Da, este, spuse Scrubb.

– Bun. O las întotdeauna deschisă pentru biata Puss să poată intra şi ieşi.

Pe urmă s-a aşezat pe un scaun şi şi-a proptit picioarele pe un altul.

– Ce-aş mai trage un pui de somn, zise uriaşa. Numai de nu s-ar întoarce prea repede afurisiţii ăia de vînători.

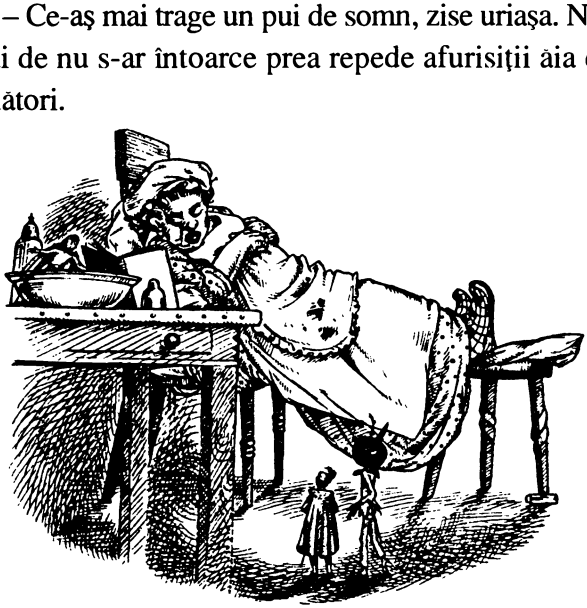

Moralul li se ridică spectaculos cînd uriaşa pomeni de pofta de a trage un pui de somn, dar le scăzu dramatic cînd auziră de vînători.

– Dar de obicei cînd se întorc? întrebă Jill.

– Nu ştii niciodată, zise uriaşa. Haideţi; duceţi-vă şi fiţi cuminţi un pic, scumpişorilor.

Se retraseră în celălalt capăt al bucătăriei, de unde s-ar fi refugiat numaidecît în oficiu, dacă uriaşa nu s-ar fi aşezat ţeapănă pe scaun, cu ochii deschişi, vînînd o muscă.

– Staţi pe loc pînă sîntem siguri că a adormit, şopti Scrubb. Altminteri stricăm totul. Se ghemuiră, aşadar, toţi trei în capătul bucătăriei, cu ochii la pîndă, aşteptînd. Se gîndeau cu groază că vînătorii se puteau întoarce din clipă în clipă. Iar uriaşa nu avea astîmpăr. Cînd credeau că a adormit, iară o apuca foiala.

„Nu mai suport", se gîndea Jill. Ca să-şi distragă atenţia, începu să se uite în jurul ei. Exact în faţă era o masă mare şi curată, cu două teancuri de farfurii curate şi cu o carte deschisă. Farfurii de uriaşi, firește. Jill se gîndi că se putea instala foarte confortabil într-una dintre ele. Pe urmă, se cocoţă pe bancheta de lîngă masă ca să se uite la carte. Şi citi:

> RAŢĂ SĂLBATICĂ. Aceasta pasare delicioasa poate fi gatita în nenumarate feluri.

„O carte de bucate", se gîndi Jill, fără prea mult interes, aruncă o privire peste umăr. Uriaşa ţinea ochii

închişi, dar nu s-ar fi zis că dormea de-a binelea. Jill se uită din nou la carte. Era concepută alfabetic; la următorul paragraf, simți că inima i se opreşte în loc:

> OM. Acest mic biped elegant este considerat de multă vreme drept o delicatesă. Constituie un fel de mîncare tradițională la Ospățul Toamnei şi se serveşte între peşte şi carne. Fiecare om...

Însă Jill nu suportă să citească mai departe. Se răsuci în loc. Uriaşa se trezise şi avea un acces de tuse. Jill îi înghionti pe ceilalți doi, arătîndu-le cartea. Se urcară şi ei pe banchetă, aplecîndu-se peste paginile uriaşe. Scrubb încă citea despre cum se prepară şi se găteşte mîncarea de om, cînd Puddleglum îi arătă paragraful următor. Iată cum suna:

> OMUL-BĂLȚILOR. Unii specialişti resping cu totul acest animal ca nepotrivit pentru consumul uriaşilor, întrucît este ațos şi miroase a nămol. Mirosul poate fi, totuşi, în mare parte înlăturat, dacă...

Jill îi atinse uşor pe picioare. Toți trei se uitară în spate, la uriaşă. Avea gura uşor deschisă, iar din nas îi ieşea un zgomot care lor le părea mai frumos decît orice muzică; sforăia. Şi, acum, marea artă a fost să meargă tiptil în vîrful picioarelor, dar nu prea repede, abia mai îndrăznind să respire, să treacă prin oficiu

(un oficiu de uriaşi pute oribil) şi să iasă în cele din urmă afară, sub soarele palid al acelei după-amieze de iarnă.

Se aflau în vîrful unei cărări pietroase, care cobora foarte abrupt. Şi, slavă cerului, pe partea dreaptă a castelului, de unde se vedea Cetatea Ruinată. În cîteva minute, ajunseră pe drumul larg rîpos ce ducea în jos de la poarta principală a castelului. Puteau fi văzuţi de la oricare dintre ferestrele de pe acea parte. Să fi fost doar una, hai două, chiar şi numai cinci ferestre, ar fi existat mult mai multe şanse ca nimeni să nu se uite afară. Numai că nu erau cinci, ci aproape cincizeci de ferestre. Totodată, îşi dădură seama, acum, că pe drumul pe care se aflau şi nici pe terenul dintre ei şi Cetatea Ruinată nu exista nici un loc unde să se poată ascunde, peste tot fiind doar ierburi aspre, pietricele şi pietroaie teşite. Şi mai rău însă era că purtau hainele date de uriaşi; în afară de Puddleglum, căruia nimic altceva nu-i venea bine. Jill era îmbrăcată cu o mantie de un verde-strident, cam lungă pentru ea, avînd pe umeri o pelerină purpurie, cu bordură din blană albă. Scrubb avea ciorapi lungi purpurii, o tunică şi o manta de culoare albastră, o sabie cu mîner de aur şi o beretă cu pene.

– Ce pestriţi şi coloraţi sînteţi amîndoi, bombăni Puddleglum. Ideal ca să fiţi văzuţi mai bine într-o zi de iarnă ca asta. Nici cel mai prost arcaş din lume nu v-ar rata dacă ar fi să tragă în voi. Şi, fiindcă tot a venit vorba de arcaşi, să vedeţi ce rău o să ne pară că

n-avem arcurile cu noi. Nu sînt și cam subțiri hainele astea ale voastre?

– Ba da, eu deja am înghețat, zise Jill.

Cu cîteva minute înainte, cînd erau în bucătărie, se gîndea că, dacă izbuteau să iasă din castel, evadarea lor era ca și rezolvată. În momentul de față, își dădea seama că abia acum urma ce era mai primejdios.

– Calmi, fiți calmi, le spuse Puddleglum. Nu priviți înapoi. Nu mergeți prea repede. Orice ar fi, nu alergați. Ca și cum am merge la o plimbare, astfel încît, dacă ne vede cineva, să nu intre la bănuieli. Dacă arătăm ca niște evadați, s-a zis cu noi.

Lui Jill, distanța pînă la Cetatea Ruinată i se părea neînchipuit de lungă. Dar încetul cu încetul se apropiau de destinație. Pe urmă, s-a auzit un zgomot. Lui Scrubb și lui Puddleglum li s-a tăiat respirația. Jill, care habar n-avea ce sunet era acela, zise:

– Ce-i asta?

– Un corn de vînătoare, șopti Scrubb.

– Nici acum să nu alergați, spuse Puddleglum. Doar cînd vă zic eu.

De data asta, Jill nu s-a putut abține să nu privească peste umăr. La o distanță cam de jumătate de kilometru, se zăreau vînătorii, venind de undeva din stînga, în spatele lor.

Au continuat să meargă. Brusc, s-a auzit un vacarm de glasuri de uriași: îi strigau.

– Ne-au văzut. Fugiți, zise Puddleglum.

Jill îşi adună fustele lungi – ce oribil să alergi cu aşa ceva – şi o luă la fugă. Primejdia era evidentă. Auzea clar sunetele cornurilor. Auzea vocea Regelui, tunînd: „După ei, după ei, altminteri rămînem fără plăcintă de om, mîine".

Rămăsese ultima, împiedicîndu-se în rochie, alunecînd pe pietrele care îi fugeau de sub tălpi; părul îi intra în gură şi simţea junghiuri în piept de la atîta alergat. Copoii se apropiaseră mult. Acum trebuia să urce în fugă povîrnişul colinei, care ducea la prima treaptă din scara uriaşă. Habar n-avea ce urmau să facă după ce ajungeau acolo sau dacă sus existau mai multe şanse să scape. Numai că nu se gîndea la asta acum. Se simţea ca un animal hăituit; cu haita pe urmele ei, trebuia să alerge pînă cădea jos.

Omul-Bălţilor era în faţă. Cînd ajunse la prima treaptă de jos, se opri, privind un pic spre dreapta şi,

brusc, se vîrî într-o mică crăpătură de sub scară. Dispărînd înăuntru, cu picioarele alea lungi, semăna leit cu un păianjen. Scrubb șovăi, după care se făcu nevăzut și el. Gîfîind și clătinîndu-se, Jill ajunse în același loc, cam după un minut. Era o gaură tare urîtă – o crăpătură între pămînt și piatră, lungă cam de un metru și nu mai înaltă de vreo treizeci de centimetri. Trebuia să te trînteşti cu fața în jos și să te tîrăşti pe burtă. Ceea ce nu era chiar atît de simplu. Se aştepta ca dulăii să-și înfigă colții în ea, pînă să apuce să se vîre înăuntru.

– Haide, repede, repede. Nişte pietre. Astupați intrarea, rosti pe întuneric Puddleglum, de undeva de lîngă ea. Înăuntru era beznă, în afară de lumina cenușie ce venea de la crăpătura prin care intraseră tîrîș. Cei doi munceau din greu. Mînuțele lui Scrubb și mîinile mari, ca de broască, ale Omului-Bălților se profilau negre în contrast cu lumina, îngrămădind cu disperare piatră peste piatră. Pe urmă, înțelese și ea cît de important era ce făceau ei, aşa că începu să bîjbîie după pietroaie. Pînă ca dulăii să ajungă să latre și să chelălăie la gura peşterii, izbutiseră să astupe destul de bine crăpătura; și acum, firește, nu mai era nici un pic de lumină.

– Mergeți mai în adîncime, repede, zise vocea lui Puddleglum.

– Hai să ne ținem de mîini, spuse Jill.

– Bună idee, aprobă Scrubb. Nu le-a fost însă uşor să ajungă să se prindă de mîini, pe întunericul acela. Cîinii amuşinau de cealaltă parte a barierei de pietre.

– Hai să încercăm să vedem dacă putem sta în picioare, sugeră Scrubb.

Au încercat şi au constatat că puteau. După care, cu Puddleglum în faţă, ţinînd mîna întinsă în spate spre Scrubb şi cu Scrubb ţinînd şi el mîna întinsă în spate spre Jill (care şi-ar fi dorit enorm să fie ea în mijloc, nu în coada şirului), au început să bîjbîie cu picioarele, poticnindu-se pe bezna dinăuntru. Pe jos, numai pietre care le fugeau de sub tălpi. Pe urmă, Puddleglum a dat de un perete de stîncă. S-au întors un pic la dreapta şi au continuat să meargă. Au urmat alte nenumărate întortocheturi şi cotituri. Jill îşi pierduse orice simţ de orientare şi habar n-avea în ce direcţie era gura peşterii.

– Întrebarea e, se auzi glasul lui Puddleglum din întunericul din faţă, dacă, analizînd bine situaţia, n-ar fi mai bine să ne întoarcem (dacă *putem)* şi să le oferim uriaşilor un regal la ospăţul ăla al lor, în loc să ne rătăcim în pîntecele unui deal unde, mai mult ca sigur, există balauri, găuri adînci, fumuri otrăvitoare, apă şi – Auu! Dă drumul la mînă! Salvaţi-vă. Eu...

După aceea, totul s-a petrecut repede. S-a auzit un ţipăt sălbatic, un zgomot ca un hîrşîit de ţărînă şi pietriş, un zdrăngănit de pietre, iar Jill s-a trezit alunecînd, alunecînd înnebunitor, din ce în ce mai repede, pe o pantă ce devenea din ce în ce mai abruptă. Nu era o pantă netedă şi tare, ci una plină de pietre mici şi de moloz. Chiar dacă ai fi izbutit să stai în picioare, tot n-ar fi folosit la nimic. Căci, oriunde ai fi

pus piciorul pe panta aceea, pietrișul ți-ar fi fugit de sub picioare, antrenîndu-te la vale. Așa că Jill stătea aproape lungită. Și, cu cît alunecau mai departe, cu atît răscoleau mai multe pietre, astfel încît acea rostogolire generală (incluzîndu-i aici și pe ei) devenea tot mai năvalnică, mai zgomotoasă, mai plină de praf și murdărie. După țipetele ascuțite și înjurăturile trase de ceilalți, Jill înțelese că multe dintre pietrele dislocate de ea îi loveau tare pe Scrubb și pe Puddleglum. Iar acum, aluneca amețitor, fiind convinsă că jos avea să ajungă toată numai bucățele.

Ceea ce totuși nu s-a întîmplat. Era toată numai vînătăi, iar chestia aceea lipicioasă de pe fața ei era sînge. Iar în jurul ei (și parțial peste ea) era un asemenea morman de pămînt răscolit, prundiș și pietre mari, încît nici nu se putea ridica în picioare. Era atît de întuneric, încît nici nu mai conta dacă aveai ochii închiși sau deschiși. Nici un zgomot. Și acesta a fost cel mai cumplit moment pe care Jill îl trăise vreodată. Dacă era singură? Dacă toți ceilalți... Pe urmă, a auzit mișcări în jurul ei. Și, în scurt timp, toți trei, cu glasuri tulburate, explicau că nici unul dintre ei nu părea să-și fi rupt ceva.

– Nu mai putem urca noi pe chestia aia înapoi, zise glasul lui Scrubb.

– Ați băgat de seamă cît e de cald? întrebă vocea lui Puddleglum. Asta înseamnă că sîntem foarte jos. Poate la vreo adîncime de aproape un kilometru și jumătate.

Nimeni nu spunea nimic. La un moment dat, ceva mai tîrziu, Puddleglum a adăugat:

– Mi-am pierdut cutia cu iască.

După o altă pauză lungă, Jill a zis:

– Mi-e groaznic de sete.

Nimeni nu propunea ceva, fiind absolut evident că nu era nimic de făcut. Pe moment, nu pricepeau gravitatea situației, fiind foarte obosiți.

Mult, mult timp după aceea, surprinzîndu-i de-a binelea, se auzi o voce complet necunoscută. Înțeleseră numaidecît că nu era acea unică voce pe lume, pe care fiecare dintre ei nădăjduise în taină să o audă: vocea lui Aslan. Nu. Glasul acesta era mat și searbăd – aproape, dacă vă dați seama ce vreau să spun, un fel de glas din adîncul beznei.

– Ce vă aduce pe-aici, făpturi din Lumea-de-Deasupra?

10

Călătorii fără soare

– Cine-i acolo? strigară cei trei drumeţi.

– Eu sînt, Păzitorul Hotarelor Subpămîntene, iar aici cu mine sînt o sută de Oameni-de-Pămînt, bine înarmaţi. Spuneţi-mi cine sînteţi şi ce vă aduce în Împărăţia Adîncurilor.

– Am căzut aici din întîmplare, spuse Puddleglum, ceea ce nu era departe de adevăr.

– Mulţi cad, dar puţini se mai întorc pe tărîmurile însorite, zise glasul. Pregătiţi-vă acum să veniţi cu mine la Împărăteasa Adîncurilor.

– Ce vrea de la noi? întrebă Scrubb, cu precauţie.

– Nu ştiu, răspunse vocea. Dorinţa ei nu se discută niciodată.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se auzi un zgomot ca un fel de explozie înăbuşită şi numaidecît o lumină rece, de culoare cenuşie cu un pic de albastru în ea, invadă caverna. Orice speranţă ca afirmaţia potrivit căreia se aflau acolo o sută de persoane înarmate să fi fost doar o lăudăroşenie se spulberă imediat. Jill se trezi clipind din ochi şi holbîndu-se la o mulţime densă. Erau de toate mărimile, de la mici gnomi de nici treizeci de centimetri înălţime, pînă la siluete falnice, mai înalte decît un bărbat. Toţi aveau în mînă nişte furci cu trei dinţi, toţi erau îngrozitor de palizi şi stăteau încremeniţi ca nişte statui. În afară de aceste trăsături comune, erau foarte diferiţi unii de alţii; unii aveau cozi, alţii nu; unii aveau bărbi mari, în timp ce alţii aveau faţa rotundă şi netedă, mare cît un bostan. Vedeai nasuri lungi şi ascuţite, nasuri moi şi lungi, ca nişte cotloane mici, şi nasuri mari şi rotunde. Cîţiva aveau un singur corn în mijlocul frunţii. Însă, într-o anumită privinţă, toţi semănau: cele o sută de chipuri erau cumplit de triste. Erau atît de trişti, încît, după prima privire, Jill aproape că uită să-i mai fie frică de ei. Avea parcă chef să-i înveselească.

– Ei da! făcu Puddleglum, frecîndu-şi palmele. Exact ce-mi trebuia. Păi, dacă nu învăţ de la flăcăii ăştia să iau viaţa în serios, nu ştiu de la cine aş mai putea învăţa. Uitaţi-vă un pic la tipul ăla cu mustaţă de morsă – sau la ăla cu...

– Ridicaţi-vă, zise căpetenia Oamenilor-de-Pămînt.

N-aveau încotro. Cei trei drumeți se ridicară cu greutate și se luară de mînă. În momente ca astea e bine să simți atingerea unui prieten. Și Oamenii-de-Pămînt îi înconjurară lipăind cu picioarele lor mari și moi, unele avînd zece degete, altele douăsprezece, iar altele nici unul.

– În pas de marș, zise Păzitorul. Și așa și făcură.

Lumina aceea rece venea de la o sferă mare pusă în vîrful unui stîlp, pe care îl ducea cel mai înalt dintre gnomi, în capul procesiunii. La razele ei mohorîte au putut constata că se aflau într-o cavernă naturală; pereții și tavanul erau plini de umflături, strîmbi și cu crestături adînci, ce alcătuiau o mie de forme fantastice, iar pardoseala din pietre cobora în pantă. Pentru Jill era mai rău decît pentru ceilalți, fiindcă ea nu putea suferi locurile subterane întunecoase. Iar atunci cînd, pe măsură ce înaintau, peștera a început să devină tot mai joasă și mai îngustă și cînd, în cele din urmă, purtătorul de lumină s-a dat la o parte, iar gnomii, unul cîte unul, s-au încovoiat (cu excepția

celor foarte scunzi) şi au păşit într-o mică crăpătură întunecoasă, făcîndu-se nevăzuţi, Jill a simţit că nu mai poate suporta.

– Nu pot intra acolo! Nu pot! Nu pot! Nu vreau! spunea ea, gîfîind. Fără să zică nimic, Oamenii-de-Pămînt şi-au coborît furcile, îndreptîndu-le spre ea.

– Fii cuminte, Pole, spuse Puddleglum. Cum îţi închipui tu că vlăjganii ăia s-ar tîrî înăuntru acolo, dacă spaţiul nu s-ar mări după aceea?! Nu uita că şi statul sub pămînt are partea lui bună: în primul rînd, aici nu te plouă.

– Oh, nu înţelegi nimic. Nu pot, se smiorcăi Jill.

– Gîndeşte-te ce-am simţit *eu* pe stînca aia, Pole, spuse Scrubb. Ia-o înainte, Puddleglum, *eu* vin ultimul, după ea.

– Perfect, zise Omul-Bălţilor, proptindu-şi mîinile şi genunchii în pămînt. Ţine-te bine de călcîiele mele, Pole, iar Scrubb o să se ţină de ale tale. În felul ăsta o să ne fie bine la toţi.

– Asta numeşti tu „a-ţi fi bine"?

Dar se aşeză şi ea în patru labe, după care începură să se tîrască pe coate. Ce loc oribil! Trebuia să te tîrăşti pe burtă o veşnicie parcă, dar în realitate poate doar vreo cinci minute. Şi era îngrozitor de cald. Jill simţea că se sufocă. În cele din urmă însă, în faţă se ivi o lumină palidă, tunelul începu să se lăţească, devenind tot mai înalt, şi ieşiră afară, încinşi, murdari şi tulburaţi, trezindu-se într-o peşteră atît de mare, încît nici nu semăna cu o peşteră adevărată.

Înăuntru era o strălucire moale şi difuză, astfel încît nu mai era nevoie de felinarul ciudat al Oamenilor-de-Pămînt. Pe jos era un fel de muşchi catifelat, din care creşteau nenumărate forme stranii, ca nişte copaci înalţi cu ramuri, însă flasci ca nişte ciuperci. Erau la prea mare distanţa unele de altele, pentru a forma o pădure; dispunerea lor semana mai degrabă cu un parc. Lumina (cenuşiu-verzuie) venea parcă atît de la aceste forme stranii, cît şi de la muşchiul de pe jos, nefiind însă suficient de puternică pentru a ajunge pînă în tavan, care era, pesemne, foarte sus. Au fost puşi să traverseze locul acela lin, moale şi letargic. Era foarte trist, dar scăldat într-un fel de tristeţe calmă, aidoma unei muzici suave.

Au trecut, aici, pe lîngă zeci de animale bizare, care zăceau pe gazon; Jill nu-şi dădea seama dacă erau moarte sau doar dormeau. Majoritatea aduceau a balauri sau a lilieci; Puddleglum nu ştia ce erau.

– Trăiesc toate aici? îl întrebă Scrubb pe Păzitor.

Acesta păru tare surprins că băiatul i se adresase, însă îi răspunse:

– Nu. Toate sînt vieţuitoare care au ajuns din Lumea-de-Deasupra, prin genuni şi peşteri, în Împărăţia Adîncurilor. Mulţi vin aici jos, dar puţini sînt cei care se mai întorc pe tărîmurile însorite. Se spune că se vor deştepta cu toţii cînd va veni sfîrşitul lumii.

Gura i se închise ca o cutie, după ce spuse asta, iar în liniştea impunătoare a peşterii copiii simţiră că nu mai aveau curajul să vorbească. Desculţi, gnomii

păşeau pe muşchi, fără să facă nici un zgomot. Nici un fel de vînt, nici o pasăre, nici un susur de apă.

Nici un sunet de respiraţie dinspre animalele bizare.

După ce au străbătut aşa cîţiva kilometri, au ajuns la un perete de stîncă, iar în el se afla o arcadă boltită, care ducea în altă grotă. Nu era totuşi atît de greu de intrat, cum fusese ultima oară, aşa că Jill a putut pătrunde chiar fără să fie nevoie să coboare capul. Au ajuns, astfel, într-o peşteră mai mică, lungă şi îngustă, cam de forma şi de mărimea unei catedrale. Iar aici, întins aproape pe toată lungimea acelui interior, un om enorm dormea buştean. Era cu mult mai mare decît oricare dintre uriaşi, numai că nu avea faţa ca de uriaş, ci un chip nobil şi frumos. Pieptul i se ridica şi îi cobora uşor sub barba ca de zăpadă, care îl acoperea pînă la brîu. Deasupra lui plutea o lumină pură, ca de argint (nimeni nu vedea de unde venea).

– Ăsta cine mai e? întrebă Puddleglum.

Şi trecuse atîta timp de cînd nimeni nu mai scosese o vorbă, încît Jill s-a mirat cum de Puddleglum a avut tupeul să o facă.

– E Moş Timpul, care a fost cîndva Rege în Lumea-de-Deasupra, zise Păzitorul. Iar acum s-a cufundat în Împărăţia Adîncurilor şi visează la toate lucrurile care se fac în Lumea-de-Deasupra. Mulţi se cufundă aici, dar numai cîţiva sînt cei care se mai întorc pe tărîmurile însorite. Se zice că se va trezi cînd va veni sfîrşitul lumii.

Şi din peştera aceea au trecut în alta, pe urmă în alta şi iar în alta, şi tot aşa pînă ce Jill a încurcat numărătoarea, însă tot timpul coborau, fiecare grotă fiind mai jos decît precedenta, încît ajungeai să te sufoci la gîndul greutăţii şi adîncimii pămîntului de deasupra ta. În cele din urmă, au ajuns într-un loc unde Pazitorul a poruncit să se aprindă iarăşi felinarul acela mohorît. După aceea, au intrat într-o peşteră atît de spaţioasă şi de întunecată, încît nu se vedea nimic din ea, în afară de fîşia de nisip palid din faţa lor, care se întindea pînă la apa cea stătătoare. Şi acolo, lîngă un

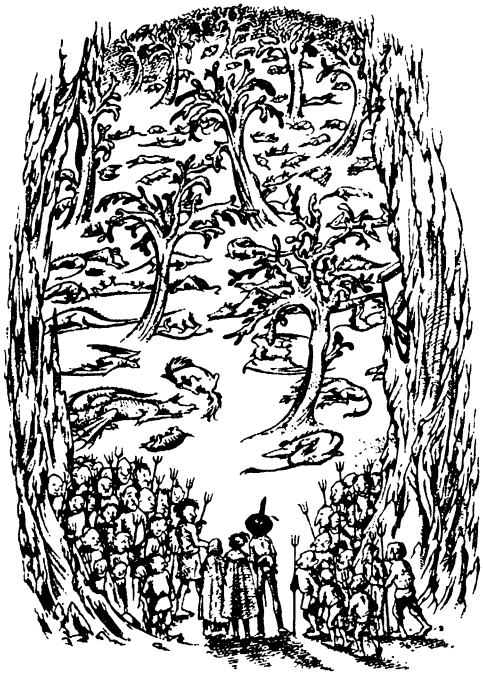

mic ponton, se afla o corabie fără catarg şi fără pînze, însă cu multe vîsle. Li s-a spus să urce la bordul ei, fiind călăuziţi spre prova, unde se afla un spaţiu gol în faţa vîslaşilor, cu o banchetă de-a lungul parapetului.

– Ce-aş vrea eu să ştiu, zise Puddleglum, e dacă cineva din lumea noastră – adică din Lumea-de-Dea-supra – a mai făcut vreodată călătoria asta!

– Mulţi s-au suit în corăbii, de pe plaje nisipii, replică Păzitorul, dar...

– Da, ştiu, îl întrerupse Puddleglum. „Dar puţini sînt cei care s-au întors pe tărîmurile însorite." Nu-i nevoie să mai repeţi. Eşti genul de persoană care are doar o idee: una şi fixă.

Copiii se ghemuiră lîngă Puddleglum. Cînd erau sus, pe pămînt, ziceau despre el că era tare pesimist, însă acum el era pentru ei singura alinare. Pe urma, felinarul pal a fost atîrnat la mijlocul vasului, Oamenii-de-Pămînt s-au instalat la vîsle, iar corabia s-a pus în mişcare. Felinarul nu lumina prea departe. Privind în faţă, nu vedeau decît suprafaţa netedă a apei întunecate, ce se pierdea într-o beznă desăvîrşită.

– Oh, ce-o să se-ntîmple cu noi? zise Jill, deznădăjduită.

– Haide, Pole, nu mai fi aşa deprimată, o îmbărbătă Omul-Bălţilor. Nu uita un lucru. Sîntem pe făgaşul cel bun. Trebuie să mergem sub Cetatea Ruinată, iar noi *sîntem* acum sub ea. Urmăm din nou instrucţiunile.

Nu după mult timp, li s-a dat de mîncare – un fel de prăjituri moi și turtite, care n-aveau nici un gust. Și pe urmă, încetul cu încetul, au adormit. Cînd s-au trezit însă, totul era exact la fel; gnomii vîsleau în continuare, corabia aluneca plutind pe apă, iar în față era aceeași beznă înfricoșătoare. Nici unul nu și-a mai putut aminti după aceea de cîte ori s-au trezit și au adormit, de cîte ori au mîncat și au adormit iar. Cel mai groaznic însă era faptul că începeai să ai senzația că ai trăit dintotdeauna pe corabia aceea, în întunericul acela nemărginit, și să te întrebi dacă soarele, cerul albastru, vîntul și păsările nu erau cumva doar un vis.

Își pierduseră aproape orice speranță și ajunseseră să nu le mai fie frică de nimic, cînd, în cele din urmă, au zărit în față lumini: niște lumini lugubre, ca aceea de la felinarul lor. Apoi, dintr-odată, una dintre aceste lumini s-a apropiat și au văzut că treceau pe lîngă o corabie. După aceea, s-au mai întîlnit cu cîteva corăbii. Pe urmă, cu ochii holbați de simțeau că le sar din cap,

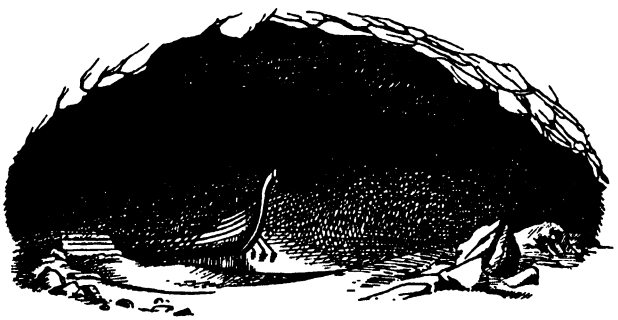

au văzut la licărirea cîtorva lumini din faţă forme ce semănau cu nişte cheiuri, ziduri, turnuri şi mulţimi în mişcare. Dar tot nu se auzea nici un zgomot.

– Mii de tunete! exclamă Scrubb. O cetate! Şi, curînd, constatară cu toţii că avea dreptate.

Era însă o cetate ciudată. Luminile erau atît de puţine şi aşezate atît de departe una de alta, încît în lumea noastră n-ar fi fost potrivite nici pentru un cătun cu case răzleţe. Puţinul pe care îl puteai totuşi întrezări cu aceste lumini te ducea cu gîndul la un mare port maritim. Într-un loc, vedeai o mulţime de corăbii care încărcau sau descărcau; în altă parte, baloţi de stofă şi depozite; în alt loc, ziduri şi stîlpi ce sugerau nişte palate şi temple măreţe; şi peste tot, oriunde cădea lumina, mulţimi nesfîrşite – sute de Oameni-de-Pămînt, îmbrîncindu-se unii în alţii, mergeau uşurel, fiecare cu treburile lui, pe străzi înguste, în piaţete spaţioase sau sus, pe nişte scări impozante. Pe măsură ce corabia se apropia, au constatat că mişcarea lor necontenită crea un zgomot stins, ca un fel de murmur continuu; nicăieri, însă, nu se auzeau cîntece, strigăte, clopote sau zdrăngănit de roţi. În Cetate era linişte şi aproape la fel de întuneric ca într-un muşuroi de furnici.

În cele din urmă, corabia lor a fost trasă şi amarată la o dană de acostare. Cei trei călători au fost debarcaţi şi conduşi sus, în Cetate. Gloate de Oameni-de-Pămînt, unul nesemănînd cu altul, se frecau de ei pe străzile aglomerate, iar lumina tristă cădea pe

nenumărate feţe triste şi groteşti. Nici unul însă nu se sinchisea de prezenţa străinilor. Fiecare gnom părea ocupat şi trist deopotrivă, deşi Jill n-a putut afla niciodată de ce erau atît de ocupaţi. Însă mişcarea lor nesfîrşită, în timp ce se îmbrînceau şi se grăbeau, şi umbletul acela moale continuau neîntrerupt.

În cele din urmă, au ajuns la ceea ce părea a fi un grandios castel, deşi doar cîteva ferestre erau aprinse. Aici, au fost conduşi înăuntru, au traversat o curte şi au urcat multe scări. În felul acesta, au ajuns în final la o cameră mare, cu lumină mohorîtă. Însă, într-un colţ – oh, ce bucurie! – era o arcadă cu o lumină complet diferită; o lumină caldă, gălbuie şi nemăsluită, cum emană lămpile folosite de oameni. La această lumină, în interiorul arcadei, se vedeau primele trepte ale unei scări ce urca întortocheat între nişte pereţi de piatră. Lumina venea parcă de sus. Doi Oameni-de-Pămînt stăteau postaţi de o parte şi de cealaltă a bolţii, ca nişte santinele sau ca nişte lachei.

Păzitorul se duse la aceştia şi le spuse, ca şi cum ar fi rostit o parolă:

– Mulţi se scufundă în Lumea-de-Dedesubt.

– Dar puţini sînt cei care se mai întorc pe tărîmurile însorite, îi răspunseră ei, ca în semn de recunoaştere. Pe urmă, toţi trei îşi apropiară capetele şi discutară ceva. În cele din urmă, unul dintre cei doi gnomi de serviciu spuse: Înălţimea Sa, Împărăteasa, e plecată la treburile ei domneşti. Cred că, pînă se întoarce acasă, cel mai bine e să-i ţinem la închisoare

pe aceşti locuitori ai Lumii-de-Deasupra. Puţini sînt cei care se mai întorc pe tărîmurile însorite.

În acel moment, conversaţia a fost întreruptă de ceea ce lui Jill i s-a părut cel mai încîntător zgomot din lume. Venea de deasupra, din capul scărilor; şi era o voce omenească, limpede, răsunătoare, vocea unui tînăr.

– Ce-i cu tărăboiul ăsta, Mullugutherum? strigă glasul acela. Pămîneni din Lumea-de-Deasupra, ha? Aduceţi-i numaidecît sus la mine!

– Rog pe Înălţimea Ta să nu uite, începu Mullugutherum, însă vocea de sus îi reteză vorba.

– Nu te mai ruga atît şi fă cum îţi spun eu, boşorog mormăit ce eşti. Adu-i sus, strigă glasul.

Mullugutherum clătină din cap, le făcu semn călătorilor să-l urmeze şi începu să urce scara. Cu fiecare treaptă, lumina sporea. Pe pereţi, atîrnau tapiserii de preţ. În capul scărilor, lumina strălucea aurie prin draperiile subţiri. Oamenii-de-Pămînt desfăcură draperiile şi se traseră deoparte. Cei trei trecură înăuntru. Se aflau într-o încăpere frumoasă, cu multe tapiserii; focul ardea strălucitor într-un cămin curat, iar vinul roşu şi cristalul sclipeau pe masă. Un tînăr blond se ridică să-i întîmpine. Era chipeş şi părea deopotrivă îndrăzneţ şi blînd, deşi, dacă te uitai bine la faţa lui, îţi dădeai seama că era ceva în neregulă cu el. Era îmbrăcat în negru şi, ca aspect general, semăna cu Hamlet.

– Bun venit, Pămîntenilor din Lumea-de-Deasupra! strigă el. Dar ia staţi un pic! Măi să fie! Eu pe voi doi, frumoşii mei copii, ca şi pe educatorul vostru

v-am mai văzut. Nu cu voi trei ne-am întîlnit lîngă podul de la hotarele ținutului Ettinsmoor, cînd eram cu Stăpîna mea?

– Oh... tu erai Cavalerul negru care n-a scos nici o vorbă?! exclamă Jill.

– Şi doamna aceea era Împărăteasa Adîncurilor? întrebă Puddleglum, pe un ton nu prea prietenos. Şi Scrubb, care era de aceeaşi părere, izbucni şi el:

– Păi, dacă ea a fost, mare măgărie a făcut trimiţîndu-ne la un castel cu uriaşi care voiau să ne mănînce. Ce rău i-am făcut, mă rog?

– Cum?! zise Cavalerul negru, încruntîndu-se. Dacă n-ai fi un războinic atît de fraged, Băiete, să ştii că pentru afirmaţia asta ne-am fi luptat pînă la moarte. Nu suport ca Stăpîna mea să fie vorbită de rău. Însă, de asta poţi fi sigur, indiferent ce ţi-a spus, n-a făcut-o cu rea intenţie. N-o cunoşti. Are toate virtuţile – e sinceră, milostivă, statornică, blîndă, curajoasă. Ştiu eu ce vorbesc. Numai bunătatea pe care mi-a arătat-o mie şi pentru care n-am cum s-o răsplătesc şi e o admirabilă dovadă. Dar o veţi cunoaşte, o veţi iubi mai tîrziu. Pînă una-alta însă, ce vă aduce în Împărăţia Adîncurilor?

Şi, pînă ca Puddleglum s-o poată opri, lui Jill îi scăpă:

– Te rog frumos, noi încercăm să-l găsim pe Prinţul Rilian din Narnia.

După care, îşi dădu seama ce risc înspăimîntător îşi asumase; oamenii aceştia puteau fi duşmani. Cavalerul însă nu părea deloc interesat.

– Rilian? Narnia? zise el nepăsător. Narnia? Ce ţară mai e şi asta? N-am auzit niciodată numele ăsta. Pesemne că e la vreo mie de leghe de părţile acelea din Lumea-de-Deasupra pe care le cunosc eu. Ce fantezie ciudată, să va apucaţi să-l căutaţi pe acest – cum ziceai că îl cheamă? – Billian? Trillian? în împărăţia Stăpînei mele. Din cîte ştiu eu, nu există o asemenea persoană aici. La care rîse foarte zgomotos, iar Jill se gîndi în sinea ei: „Oare *asta* nu-i în regulă cu el? Să fie niţel cam tîmpit?"

– Ni s-a spus să căutăm un mesaj pe pietrele Cetăţii Ruinate, zise Scrubb. Şi am văzut cuvintele „SUB MINE".

Cavalerul rîse şi mai cu poftă decît înainte.

– Ce v-aţi mai păcălit, spuse el. Cuvintele astea nu înseamnă nimic pentru ceea ce vă interesează pe voi. Dacă aţi fi întrebat-o pe Stăpîna mea, ar fi putut să vă povăţuiască mai bine. Cuvintele astea două reprezintă ceea ce a rămas dintr-un text mai lung, care pe vremuri, cum ea îşi aminteşte prea bine, consta din aceste versuri:

Deşi sub pamînt sînt şi fâr' de tron, straine,
Pe cînd traiam, demult, Pamîntul tot era sub mine.

Din aceste cuvinte, e limpede că un mare rege al vechilor uriaşi, care zace îngropat acolo, a pus să se cioplească asta în piatră, peste mormîntul lui; cum unele pietre s-au mai sfărîmat, iar altele au fost luate pentru construcţii noi şi în scrijeliturile din piatră au

intrat pietrișuri și moloz, acum nu se mai pot citi decît acele două cuvinte. Ce idee trăsnită pe capul vostru să vă închipuiți că au fost scrise pentru voi!

Explicația aceasta a fost ca un duș rece pentru Scrubb și Jill; căci li se părea foarte probabil ca acele cuvinte să nu aibă nici o legătură cu misiunea lor, fiind vorba de o confuzie regretabilă, apărută din pură întîmplare.

– Nu ascultați ce spune, zise Puddleglum. *Nu* există nici o pură întîmplare. Ghidul nostru este Aslan; iar el a fost aici cînd uriașul Rege a pus să se cioplească literele. Și el știa tot ce avea să se întîmple cu ele; inclusiv *asta*.

– Dar longeviv trebuie să mai fie ghidul ăsta al vostru, amice, zise Cavalerul, cu același rîs ciudat care pe Jill începea să o cam irite.

– Păi, același lucru se poate spune și despre Stăpîna ta, dacă mai ține minte versurile, așa cum au fost ele inițial, îi răspunse Puddleglum.

– Ești foarte isteț, broscoiule, spuse Cavalerul, bătîndu-l pe Puddleglum pe umăr și rîzînd iarăși. Ai ținut direct adevărul. Da, Stăpîna mea e de rasă divină, iar pentru ea anii sau moartea nu există. De aceea îi sînt cu atît mai recunoscător pentru nemărginita mărinimie pe care mi-a arătat-o mie, un biet muritor nevrednic. Căci aflați, domnilor, că sînt un om atins de o stranie năpastă și că nimeni în locul Înălțimii Sale, Împărăteasa, n-ar fi avut atîta răbdare cu mine. Răbdare, am zis? E mult mai mult decît atît. Mi-a făgăduit un mare regat în Lumea-de-Deasupra

şi, cînd voi fi rege, mi-a promis că se va mărita cu mine. Dar povestea asta e prea lungă ca să v-o spun în timp ce voi staţi aici, în picioare, lihniţi de foame. Hei, ia auziţi! Aduceţi nişte vin şi mîncare de Pămînteni-de-Sus, pentru oaspeţii mei! Domnilor, luaţi loc, vă rog. Micuţă domnişoară, stai jos în jilţul acesta. Vă voi depăna toată povestea mea.

11

În castelul întunecat

După ce s-au adus bucatele (plăcintă de porumbel, şuncă rece, salată şi prăjituri) şi şi-au tras toţi scaunele la masă, apucîndu-se să mănînce, Cavalerul a continuat:

– Trebuie să înţelegeţi, prieteni, că nu ştiu nimic despre cine am fost şi de unde am venit în această Lume Întunecată. De cînd mă ştiu, parcă, am locuit mereu la curtea acestei Împărătese divine; am convingerea însă că ea m-a salvat de la o vrajă rea şi că, dintr-o nemărginită mărinimie, m-a adus aici, la ea. (Măi, Picior-de-Broască, ai paharul gol. Dă-mi voie să ţi-l umplu.) Varianta asta mi se pare foarte probabilă, căci şi acum chiar sînt ţinut sub o vrajă, de

care doar ea mă poate dezlega. În fiecare noapte, la o anumită oră, mintea mi se schimbă groaznic, iar după minte mi se schimbă şi trupul. La început, devin furios şi turbat, de-aş fi în stare să mă năpustesc la cei mai buni prieteni şi să-i omor, dacă n-aş fi legat fedeleş. Şi, la scurt timp după aceea, mă preschimb într-un fel de şarpe mare, lacom, crîncen şi înfricoşător. (Domnule, te implor să mai iei un piept de porumbel.) Aşa mi-au spus ceilalţi şi sînt sigur că nu mint, căci Stăpîna mea zice acelaşi lucru. Eu, unul, habar n-am ce mi se întîmplă, căci după ce trece ora aceea blestemată mă trezesc cu înfăţişarea mea normală, teafăr la minte, fără să-mi amintesc nimic de criza aceea josnică – doar că sînt un pic mai istovit. (Micuţă domnişoară, mănîncă o prăjitură cu miere. Sînt special aduse pentru mine dintr-un tărîm barbar, din capătul sudic al lumii.) Maiestatea Sa, Împărăteasa, ştie prin magiile ei că voi fi eliberat de această vrajă în clipa în care ea mă va face rege al unei ţări din Lumea-de-Deasupra şi îmi va pune coroana pe cap. Ţara este aleasă, precum şi locul pe unde vom ieşi afară. Supuşii ei, Oamenii-de-Pămînt, au muncit zi şi noapte, săpînd un drum pe sub ţara asta, şi au ajuns atît de departe şi atît de sus cu tunelul lor, încît nu cred că sînt mai mult de vreo zece metri pînă la iarba pe care păşesc locuitorii din acel ţinut. Soarta acelor Pămînteni-de-Sus este pecetluită. Împărăteasa s-a dus personal la săpături în seara asta şi aştept un mesaj de la ea, ca să plec şi eu. Pe urmă, tavanul

subțire din pămînt, care mă desparte de regatul meu, va fi străpuns și, cu ea drept călăuză și cu o mie de Oameni-de-Pămînt în urma mea, voi da năvală înarmat, luîndu-i prin surprindere pe dușmanii noștri, le voi ucide dregătorii, le voi sfărîma fortărețele și, negreșit, în mai puțin de o zi voi fi încoronat rege.

– Mare ghinion pe capul *lor!* zise Scrubb.

– Ce flăcău deștept și iute la minte! exclamă Cavalerul. Pe onoarea mea, nu m-am gîndit niciodată așa pînă acum. Înțeleg perfect ce vrei să spui. Cîteva clipe păru ușor, foarte ușor tulburat; dar, după aceea, se lumină la față și izbucni din nou în rîs, strigînd: Ia mai dă-le naibii de scrupule! Nu vi se pare comic și ridicol cum își văd ei de treburile lor, fără nici măcar să viseze că sub cîmpurile și podelele lor liniștite, doar la un stînjen dedesubt, o mare armată e pregătită să se reverse asupra lor, ca o fîntînă arteziană? Și ei nici măcar nu bănuiesc! Păi, zău așa, pînă și ei, după ce le-o trece șocul de-a fi fost înfrînți, o să se prăpădească de rîs, gîndindu-se la ce-au pățit.

– Mie nu mi se pare deloc nostim, spuse Jill. Cred că vei fi un tiran hain.

– Ce? făcu Cavalerul, rîzînd în continuare și mîngîind-o pe cap, într-un mod care o scotea din sărite. Domnișorica noastră e un politician versat? Nu te teme, drăguța mea. Voi cîrmui acea țară după sfaturile Stăpînei mele, care va fi atunci și Regina mea. Cuvîntul ei va fi lege pentru mine, așa cum cuvîntul meu va fi lege pentru poporul pe care îl voi fi cucerit.

– Acolo de unde vin eu, zise Jill, căreia Cavalerul îi era din ce în ce mai nesuferit, lumea n-are o părere prea bună despre bărbaţii ţinuţi sub papuc de neveste.

– Altfel vei gîndi cînd vei avea şi tu bărbat, ascultă-mă pe mine, spuse Cavalerul, căruia toată discuţia asta i se părea foarte amuzantă. Cu stăpîna mea însă, situaţia e altfel. Sînt fericit să nu-i ies din cuvînt, avînd în vedere că ea m-a salvat de la o mie de primejdii. Nici o mamă pe lumea asta nu s-ar fi chinuit cu mai multă duioşie pentru copilul ei, cum a făcut-o Împărăteasa pentru mine. Păi, vedeţi numai cum, cu toate grijile şi problemele pe care le are, iese adesea cu mine în Lumea-de-Deasupra, ca să-mi obişnuiesc ochii cu lumina soarelui. Iar în aceste ocazii trebuie să merg îmbrăcat tot în armură şi cu vizorul coifului coborît, ca să nu mă vadă nimeni la faţă; şi n-am voie să vorbesc cu nimeni. Căci, prin arta magiei, a descoperit că lucrul acesta ar împiedica eliberarea mea din cumplita vrajă care mă apasă. Păi, spuneţi şi voi, o asemenea femeie nu-i demnă de toată adoraţia unui bărbat?

– Mda, pare o doamnă tare drăguţă, într-adevăr, zise Puddleglum, pe un ton ce sugera că, de fapt, gîndea exact pe dos.

Pînă să isprăvească de mîncat, erau zdrobiţi de oboseală din cauza sporovăielii Cavalerului. Puddleglum se gîndea: „Ce-o tot fi învîrtind vrăjitoarea aia cu prostovanul ăsta?“ Scrubb se gîndea: „Un copil mare, asta e: legat de fusta femeii ăleia; mare

dobitoc!“ Şi Jill se gîndea: „De multă vreme n-am mai întîlnit un porc de om atît de prost, de înfumurat şi de egoist“. Cînd s-a terminat însă masa, dispoziţia Cavalerului se schimbase. Nu-i mai ardea de rîs.

– Prieteni, zise el, mi se apropie ora. Mi-e ruşine că o să mă vedeţi aşa, dar totodată mi-e groază să rămîn singur. În curînd, vor veni să mă lege cu mîinile şi picioarele de scaun. Vai, aşa trebuie, din păcate; căci în furia mea, cum zic ei, aş distruge tot ce mi-ar ieşi în cale.

– Îmi pare groaznic de rău de vraja asta, desigur, zise Scrubb, dar spune-mi ce-o să ne facă *nouă* tipii ăia, cînd vor veni să te lege? Parcă ziceau că o să ne bage la închisoare. Or, nouă nu ne plac defel locurile alea întunecate. Am prefera să stăm aici cu tine... e mult mai bine... dacă se poate.

– Te-ai gîndit foarte bine, zise Cavalerul. Obiceiul e ca nimeni, în afară de Împărătească, să nu stea cu mine în ora aceasta neagră. Atîta grijă şi consideraţie

are pentru reputaţia mea, încît nu vrea ca alte urechi, decît ale ei, să audă cumva cuvintele pe care le rostesc în delirul meu. Nu cred că îmi va fi uşor să-mi conving gnomii, care mă asistă, să vă lase cu mine. Se şi aud, parcă, paşii lor uşori cum urcă scările. Intraţi pe uşa asta, de-aici: duce în alte camere de-ale mele. Şi, ori mă aşteptaţi acolo să vin şi eu după ce mă dezleagă; ori, dacă vreţi, vă întoarceţi şi staţi cu mine cît mă ţine nebunia asta.

I-au urmat instrucţiunile şi au ieşit din cameră, pe o uşă care pînă atunci nu se deschisese. Au avut plăcerea să constate, ieşind, că nu nimeriseră în beznă, ci pe un coridor luminat. Au încercat diferite uşi şi au găsit (ceea ce le trebuia cu disperare) apă să se spele şi chiar o oglindă.

– Nici măcar nu ne-a propus să ne spălăm înainte de masă, zise Jill, ştergîndu-se pe faţă. Un porc egoist şi egocentrist.

– Ce facem? Mergem înapoi să vedem cum e cu vraja sau stăm aici? spuse Scrubb.

– Eu, una, votez pentru a sta aici, zise Jill. Nu prea am chef să văd aşa ceva. Totuşi, curiozitatea îi dădea şi ei ghes.

– Ba nu, ne întoarcem, spuse Puddleglum. Am putea obţine ceva informaţii, ceea ce pentru noi ar fi capital. Sînt sigur că Împărăteasa aia e o vrăjitoare şi o vrăjmaşă. Iar supuşii ei, Oamenii-de-Pămînt, ar fi în stare oricînd să ne dea cu ceva în cap. În viaţa mea nu mi-a mirosit mai mult a primejdie, minciuni, vrăjitorii

și trădare ca în locul ăsta. Trebuie să căscăm bine ochii și urechile.

Se întoarseră pe coridor și împinseră ușor ușa, deschizînd-o.

– E în regulă, zise Scrubb, vrînd să spună că nu era nici un Om-de-Pămînt prin preajmă. Pe urmă, se întoarseră toți trei în camera unde mîncaseră.

Ușa principală era acum închisă, ascunzînd astfel draperia prin care trecuseră la venire. Cavalerul era așezat pe un ciudat jilț de argint, de care era legat la glezne, la genunchi, la coate, la încheieturile mîinilor și la mijloc. Avea broboane de sudoare pe frunte și pe chipul lui se citea angoasa.

– Intrați, prieteni, zise el, ridicînd repede privirea. Încă nu m-a apucat criza. Nu faceți zgomot, căci i-am spus șambelanului ăluia iscoditor că v-ați băgat în pat. Da... simt că mă apucă. Repede! Ascultați cît mai sînt stăpîn pe mine. Cînd o să fiu în plină criză, s-ar putea să vă implor cu cerul și pămîntul, cu rugăminți și amenințări, să mă dezlegați de aici. Așa mi s-a zis că fac. Vă voi face în fel și chip, alintîndu-vă și înjurîndu-vă. Fiți tari și astupați-vă urechile. Căci, atîta timp cît sînt legat, sînteți și voi în siguranță. Dar, dacă m-aș ridica de pe jilțul ăsta, întîi m-ar apuca turbarea, iar după aceea – se înfioră de groază – m-aș preschimba într-un șarpe oribil.

– Nu te teme. Nu te vom dezlega, zise Puddleglum. Nu ținem s-avem de-a face cu oameni furioși și apucați; și nici cu șerpi.

– Nici în ruptul capului, ziseră Scrubb şi Jill în acelaşi timp.

– Totuşi, mai adăugă Puddleglum, în şoaptă. Hai să nu fim atît de siguri. Mai bine să avem grijă. Ştiţi bine că am încurcat-o pînă acum cu toate semnele. Tipul va fi viclean, sînt convins de asta. Putem avea încredere unul în altul? Sînteţi de acord să promitem că, indiferent ce spune, nu ne vom atinge de funiile alea? *Indiferent* ce spune, aţi priceput?

– Sigur că da! zise Scrubb.

– Poate să zică şi să facă ce vrea el, că pe mine tot n-o să mă poată îndupleca, spuse Jill.

– Ssst! Se întîmplă ceva, zise Puddleglum.

Cavalerul gemea. Era alb ca varul şi se zvîrcolea sub funii. Şi, fie că îi era milă de el, fie poate din altă pricină, Jill se gîndi că acum era mult mai drăguţ decît înainte.

– Ah, se văita el. Vrăji, vrăji... Ce apăsător, ce încîlcit, rece şi lipicios e păienjenişul ăsta de farmece rele! Să fii îngropat de viu. Să fii tîrît sub pămînt, jos, în bezna de nepătruns... cîţi ani sînt de atunci?... Am trăit zece sau o mie de ani în groapa asta? Înconjurat de nişte oameni-viermi. Oh, îndurare! Lăsaţi-mă să plec, lăsaţi-mă să mă duc înapoi! Să simt vîntul şi să văd cerul... Ştiam un mic iaz. Cînd priveai în el, vedeai toţi copacii cum creşteau din apă cu susul în jos, toţi verzi, şi sub ei, adînc, foarte adînc, cerul albastru.

Vorbise cu voce joasă; acum ridică privirea, cu ochii holbați la ei, și rosti tare și răspicat:

– Repede! Sînt teafăr la minte. În fiecare noapte mă fac teafăr la minte. Dacă m-aș putea ridica de pe scaunul ăsta vrăjit, mintea mi-ar rămîne mereu limpede. Aș fi iarăși om. Însă în fiecare noapte ei mă leagă, și în fiecare noapte ratez ocazia. Dar voi nu-mi sînteți dușmani. Nu sînt prizonierul vostru. Repede! Tăiați funiile astea!

– Stați pe loc! Potoliți-vă, le zise Puddleglum celor doi copii.

– Vă implor, ascultați-mă, zise Cavalerul, căznindu-se să fie calm. V-au spus cumva că, dacă sînt dezlegat de pe scaunul ăsta, am să vă omor și am să mă preschimb în șarpe? Văd după fețele voastre că așa e. Ce minciună! Doar în ceasul acesta sînt în toate mințile; vrăjit sînt în restul zilei. Voi nu sînteți Oameni-de-Pămînt și nici vrăjitoare. De ce sînteți de partea lor? Fiți buni, vă rog, și tăiați-mi funiile!

– Fiți cuminți! Fiți cuminți! Fiți cuminți! își spuseră cei trei călători, unul altuia.

– Oh, aveți inimi de piatră, zise Cavalerul. Credeți-mă, vedeți în fața voastră un biet om sărman, care a suferit mai mult decît ar putea suporta un muritor. Ce rău v-am făcut încît să treceți de partea dușmanilor mei și să mă chinuiți atît? Și minutele fug. *Acum* mă puteți salva; după ce trece acest ceas, voi fi din nou tont și cretin – jucăria și cățelușul, ba nu, pionul și unealta celei mai afurisite vrăjitoare care a fost

zămislită vreodată de blestemele oamenilor. Şi tocmai în noaptea asta, cînd ea e plecată! Mă privaţi de o şansă pe care s-ar putea să n-o mai am niciodată.

– Ce groaznic! Mai bine rămîneam în cealaltă cameră pînă se termina, spuse Jill.

– Cuminte! zise Puddleglum.

Prizonierul ţipa acum îngrozitor.

– Daţi-mi drumul, n-auziţi?! Daţi-mi sabia. Sabia mea! Cînd voi scăpa de aici, mă voi răzbuna pe Oamenii-de-Pămînt, încît Împărăţia Adîncurilor mă va pomeni o mie de ani de acum încolo!

– Acum începe să delireze, zise Scrubb. Sper că nodurile sînt bine strînse.

– Da, spuse Puddleglum. Dacă ar scăpa, ar fi de două ori mai puternic decît în mod normal. Or, eu cu sabia mea n-aş putea face nimic. Ne-ar rupe pe amîndoi cu ea cu tot, cît ai zice peşte; iar Pole ar rămîne de una singură să se descurce cu şarpele.

Prizonierul se încorda acum atît de tare, încît funia îi intra în carne, la încheieturile mîinilor și la glezne.

– Aveți grijă! zicea el. Aveți grijă! Într-o noapte, chiar *le-am rupt*. Numai că atunci vrăjitoarea era aici. De data asta însă, n-ar mai putea să vă ajute. Eliberați-mă acum, vă sînt prieten. Altminteri, vă devin dușman de moarte.

– Viclean, nu-i așa? zise Puddleglum.

– O dată pentru totdeauna! spuse prizonierul. Vă rog fierbinte să mă dezlegați! Pentru toate temerile și pentru toate iubirile, pentru toate cerurile strălucitoare din Lumea-de-Deasupra, în numele mărețului Leu, în numele lui Aslan, vă cer...

– Oh! țipară cei trei călători, de parcă s-ar fi lovit rău.

– Ăsta e semnul, spuse Puddleglum.

– Așa sună semnul, cu *cuvintele* astea, remarcă Scrubb ceva mai prudent.

– Oh, *ce* ne facem? zise Jill.

Cumplită întrebare. La ce mai folosise că își promiseseră unul altuia ca, orice s-ar întîmpla, să nu-l elibereze pe Cavaler, dacă acum erau gata să facă asta de cum îl auziseră prima oară pomenind un nume drag lor? Pe de altă parte, ce rost mai avusese să învețe semnele, dacă n-aveau de gînd să le respecte? Și totuși, să fi vrut Aslan într-adevăr ca ei să dezlege pe cineva – fie și pe un lunatic – care cerea asta în numele lui? Să fie doar o pură întîmplare? Și dacă Împărăteasa Adîncurilor știa de semne și îl pusese pe

Cavaler să înveţe acest nume, doar ca să-i prindă în cursă? Dar, dacă acesta era efectiv semnul adevărat... Cu primele trei, o zbîrciseră; nu mai îndrăzneau s-o zbîrcească şi cu al patrulea semn.

– Oh, de-am şti măcar ce-i de făcut! zise Jill.

– Eu cred că ştim, spuse Puddleglum.

– Adică tu crezi că va fi bine dacă îl dezlegăm? întrebă Scrubb.

– Asta nu ştiu, îi răspunse Puddleglum. Vezi tu, Aslan nu i-a spus lui Pole ce-o să se întîmple. Nu i-a spus decît ce să facă. Aşa că nu m-ar mira dacă tipul ne-ar spinteca, în clipa în care va fi liber. Dar asta nu trebuie să ne facă să nu urmăm semnul.

Se priveau cu ochi strălucitori. Sinistru moment.

– Bine! zise Jill, brusc. Hai să isprăvim odată. La revedere...! Şi îşi dădură mîna. Acum, Cavalerul urla, cu spume la gură.

– Haide, Scrubb, spuse Puddleglum. Îşi scoaseră amîndoi săbiile şi se duseră spre prizonier.

– În numele lui Aslan, ziseră ei şi începură metodic să taie funiile.

Cum a fost eliberat, prizonierul a traversat camera dintr-un salt, şi-a înşfăcat sabia (care îi fusese luată şi pusă pe masă) şi a scos-o din teacă.

– Tu mai întîi! strigă el, năpustindu-se pe jiţul de argint. Pesemne că era o sabie foarte bună. Lama a sfîşiat argintul, de parcă ar fi fost o amărîtă de sîrmă, iar în cîteva clipe din jilţ n-au mai rămas decît cîteva bucăţi strîmbe, strălucind pe podea. În clipa în care

scaunul s-a sfărîmat, din el a izbucnit o explozie de lumină strălucitoare, s-a auzit un zgomot ca un fel de tunet slab și (timp de o clipă) în aer s-a simțit un miros oribil.

– Acolo să zaci, mîrșavă unealtă de vrăjitorie, zise el, ca nu cumva stăpîna ta să te folosească pentru o altă victimă.

Pe urmă, se întoarse și își privi salvatorii; de pe chipul lui dispăruse expresia aceea care te făcea să crezi că ceva nu e în regulă cu el.

– Ce? strigă el, întorcîndu-se spre Puddleglum. Mă înșală pe mine privirea sau chiar am în fața ochilor un Om-al-Bălților – un Om-al-Bălților narnian, în carne și oase?

– Oh, vasăzică ai auzit într-adevăr de Narnia? zise Jill.

– Uitasem oare numele ăsta cît timp am fost vrăjit? întrebă Cavalerul. Ei bine, s-a terminat acum cu toate farmecele. Cum să nu fi auzit de Narnia, cînd eu sînt Rilian, Prințul Narniei, iar Caspian, marele Rege, e tatăl meu?!

– Alteță regală, spuse Puddleglum, cu un genunchi în pămînt (iar copiii îi urmară exemplul), noi am venit aici tocmai pentru a te găsi.

– Dar voi cine sînteți, dezrobitorii mei? le zise Prințul lui Scrubb și lui Jill.

– Am fost trimiși de însuși Aslan, de dincolo de Capătul Lumii, ca să o căutăm pe Alteța Ta, spuse

Scrubb. Eu sînt Eustace, cel care a navigat cu el pînă la insula lui Ramandu.

– Nu ştiu cum aş putea vreodată să vă răsplătesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, zise Prinţul Rilian, privindu-i pe toţi trei. Ce face tata? Mai trăieşte?

– A pornit din nou cu corabia pe mare, înspre răsărit, înainte ca noi să plecăm din Narnia, zise Puddleglum. Alteţa Ta nu trebuie să uite însă că Regele e foarte bătrîn. E foarte probabil ca Maiestatea Sa să moară în această călătorie.

– Zici că e bătrîn. Cît timp am stat în ghearele acestei vrăjitoare?

– Au trecut mai bine de zece ani de cînd Alteţa Ta s-a pierdut în pădurile din părţile nordice ale Narniei.

– Zece ani! spuse Prinţul, trecîndu-şi mîna pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă astfel tot trecutul. Da, te cred. Căci, acum cînd mi-am revenit, îmi amintesc perfect de existenţa trăită sub vrajă, deşi cînd eram vrăjit uitasem complet cine eram în realitate. Şi acum, bunii mei prieteni – dar staţi un pic! Le aud paşii (ca om ţi se face greaţă cînd auzi umbletul ăsta lipăit şi pîslos! pfui!) pe scări. Încuie uşa, băiete. Sau nu, stai. Am o idee mai bună. Am să-i prostesc pe Oamenii-de-Pămînt, dacă Aslan mă luminează la minte. Voi să-mi ţineţi hangul.

Se duse hotărît la uşă şi o deschise, smucind-o din balamale.

12

Împărăteasa Adîncurilor

Intrară doi Oameni-de-Pămînt, dar în loc să înainteze în cameră, se postară de o parte şi de cealaltă a uşii, făcînd o plecăciune adîncă. Imediat după ei, apăru ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat sau şi-ar fi dorit să o vadă: Doamna cu Caftan Verde, Împărăteasa Adîncurilor. Rămase neclintită în cadrul uşii, analizînd din priviri întreaga situaţie – cei trei străini, jilţul de argint, acum sfărîmat, şi Prinţul liber, cu sabia în mînă.

Împărăteasa se făcu albă ca varul. Lui Jill i se păru însă că era genul de paloare care se iveşte pe chipul unora nu cînd sînt înspăimîntaţi, ci cînd sînt foarte furioşi. Vrăjitoarea îşi pironi cîteva clipe ochii asupra

Prințului, cu o privire ucigătoare. Pe urmă însă, parcă se răzgîndi.

– Puteți pleca, le spuse ea celor doi Oameni-de-Pămînt. Dacă îndrăznește careva să ne deranjeze, îl așteaptă pedeapsa cu moartea.

Gnomii plecară supuși, iar Vrăjitoarea-Împărătească închise și încuie ușa.

– Ia spune, Prințul meu, zise ea. Încă nu te-a apucat criza nocturnă sau ți-a și trecut? Ce-i cu tine nelegat? Cine sînt străinii ăștia? Ei au distrus jilțul, care era chezășia siguranței tale?

Auzindu-i glasul, Prințul Rilian se înfioră. Și nici nu-i de mirare: nu-i ușor să te lepezi într-o jumătate de ceas de o vrajă care te-a ținut rob zece ani. Pe urmă, făcînd efortul de a vorbi, spuse:

– Doamnă, nu va fi nevoie de acel jilț. Iar tu, care mi-ai spus de sute de ori cît de mult mă compătimești pentru vrăjile care mă țin subjugat, vei întîmpina, pesemne, cu bucurie vestea că acum am scăpat de ele. Se pare că a existat o mică eroare în felul în care Înălțimea Ta s-a priceput să le trateze. Adevărații mei prieteni, aici de față, m-au eliberat. Sînt acum în toate facultățile mintale și vreau să-ți spun două lucruri. Primul – în ceea ce privește intenția Înălțimii Tale de a mă pune în fruntea unei armate de Oameni-de-Pămînt, ca să pot da năvală în Lumea-de-Deasupra, iar acolo, prin forța armelor, să mă proclam rege al unei națiuni care nu mi-a făcut nici un rău – ucigîndu-le nobilii și urcîndu-mă pe tron ca un tiran venetic și

sîngeros – acum, cînd mi-am revenit şi ştiu cine sînt, declar că mi-e silă şi că renunţ la acest plan, pe care îl consider o mare mîrşăvie. Şi al doilea – sînt fiul Regelui din Narnia, Rilian, unicul copil al lui Caspian, al Zecelea după nume, căruia unii îi zic Caspian Navigatorul. Prin urmare, Doamnă, scopul, dar şi datoria mea sînt să plec numaidecît de la curtea Alteţii Tale, pentru a mă duce în ţara mea. Rogu-te să ne asiguri, mie şi prietenilor mei, o călătorie lipsită de primejdii prin tărîmul întunericului.

Fără să spună nimic, Vrăjitoarea înaintă încetişor în cameră, cu ochii pironiţi fix spre Prinţ. Cînd ajunse lîngă o lădiţă de lîngă şemineu, o deschise şi luă întîi un pumn de praf verde, pe care îl aruncă în foc. Nu făcu flacără prea mare, însă degajă un miros dulceag şi ameţitor. Şi pe tot parcursul discuţiei care a urmat, mirosul s-a tot înteţit, umplînd toată camera şi amorţind gîndurile. Pe urmă, scoase din lădiţă un instrument muzical, care semăna cu un fel de mandolină. Începu să cînte, mişcînd degetele – un zdrăngănit monoton, pe care după cîteva minute nici nu-l mai sesizai. Dar, cu cît remarcai mai puţin zăngănitul corzilor, cu atît simţeai că îţi pătrunde tot mai mult în minte şi în sînge. Şi îţi era tot mai greu să gîndeşti. După ce a zdrăngănit aşa un timp (iar mirosul devenise foarte puternic), a început să vorbească cu un glas mieros şi calm:

– Narnia? zise ea. Narnia? De cîte ori nu te-am auzit rostind acest cuvînt în clipele tale de delir!

Dragă Prinţe, eşti foarte bolnav. Nu există nici o ţară cu numele de Narnia.

– Ba da, există, spuse Puddleglum. Vezi dumneata, întîmplarea face că eu trăiesc acolo de-o viaţă.

– Nu zău?! făcu Vrăjitoarea. Spune-mi, rogu-te, unde e ţara asta?

– Sus, acolo, zise Puddleglum, tare şi răspicat, arătînd spre tavan. Nu – nu prea ştiu exact unde.

– Cum aşa? zise Împărăteasa, scoţînd un rîset blînd, molatic şi muzical. Chiar există o ţară acolo sus, printre pietre şi moloz?

– Nu, spuse Puddleglum, căznindu-se să nu se sufoce. Ţara asta e în Lumea-de-Deasupra.

– Şi ce, sau unde, rogu-vă, e această... cum îi ziceţi voi... Lume-de-Deasupra?

– Oh, nu mai face pe proasta, spuse Scrubb, care lupta din greu împotriva vrăjii degajate de mirosul dulceag şi de zdrăngănitul corzilor. Ce te tot prefaci că nu ştii?! E acolo sus, unde poţi vedea cerul, soarele şi stelele. Păi, ai fost şi tu acolo. Doar ne-am întîlnit, ai uitat?!

– Iartă-mă, frăţioare, rîse Vrăjitoarea (nici că-ţi puteai imagina un rîs mai frumos). Nu-mi mai amintesc de acea întîlnire. Dar se întîmplă adesea să ne întîlnim prietenii în locuri necunoscute, cînd visăm. Şi cum nu visăm toţi la fel, n-are nici un rost să pretindem ca lumea să-şi amintească de aceleaşi lucruri.

– Doamnă, spuse Prinţul cu fermitate, ţi-am mai spus că eu sînt fiul Regelui din Narnia.

– Poți să fii, prietene drag, zise Vrăjitoarea pe un ton alinător, de parcă ar fi răsfățat un copilaș, poți să fii regele tuturor tărîmurilor închipuite, cîte ți se năzăresc ție în minte.

– Și noi am fost acolo, se răți Jill. Era foarte furioasă, fiindcă simțea cum vraja pune stăpînire pe ea cu fiece clipă. Însă, desigur, faptul că încă *simțea* asta dovedea că farmecele nu-și făcuseră complet efectul.

– Și tu ești Regina Narniei, frumușico, așa-i? zise Vrăjitoarea pe același ton lingușitor, dar cam batjocoritor, totuși.

– Ba nu sînt deloc, zise Jill, bătînd din picioare. *Noi* venim din altă lume.

– Aha, devine tot mai nostim, zise Vrăjitoarea. Ia spune-ne tu, micuță domnișoară, cam pe unde e lumea asta a voastră? Cu ce corăbii sau rădvane putem ajunge de-aci acolo?

Firește, lui Jill îi trecură numaidecît prin minte o mulțime de lucruri: Școala Experimentală, Adela Pennyfather, casa ei, aparate de radio, cinematografe, mașini, avioane, cartele, cozi. Însă toate astea păreau difuze și îndepărtate. *(Zdrang-zdrang-zdrang* – făceau corzile ciupite de Vrăjitoare.) Jill nu-și mai amintea numele lucrurilor din lumea noastră. Iar de data asta nu-i mai trecu prin cap că era vrăjită, căci magia își făcuse efectul; și, firește, cu cît ești mai vrăjit, cu atît ești mai sigur de faptul că nu ești vrăjit deloc. Se trezi spunînd (ceea ce pe moment a fost o ușurare):

– Nu. Presupun că cealaltă lume e doar un vis.

– Da. *E* doar un vis, zise Vrăjitoarea, zdrăngănind în continuare.

– Da, e doar un vis, repetă Jill.

– N-a existat niciodată o asemenea lume, spuse Vrăjitoarea.

– Nu, ziseră Jill şi Scrubb, n-a existat niciodată o asemenea lume.

– N-a existat niciodată altă lume decît a mea, spuse Vrăjitoarea.

– N-a existat niciodată altă lume decît a ta, repetară ei.

Puddleglum făcea eforturi disperate.

– Nu prea pricep ce tot înţelegeţi voi prin „lume", spuse el, vorbind ca un om care n-are destul aer. Dar ştiu, în schimb, că poţi cînta la scripca aia pînă îţi cad degetele, că pe mine tot n-ai să mă faci să uit de Narnia, şi nici de toată Lumea-de-Deasupra. Nu m-ar mira dacă n-am mai vedea-o niciodată. Ştiu eu de nu cumva ai şters-o cu totul şi n-ai făcut-o neagră ca pe asta?! Foarte probabil. Ştiu însă că am fost acolo cîndva. Am văzut cerul plin de stele. Am văzut dimineaţa cum răsare soarele din mare şi seara cum apune în spatele munţilor. Şi l-am văzut sus pe cer la amiază, cînd nici nu te puteai uita la el, că te orbea.

Cuvintele lui Puddleglum au avut un efect foarte înviorător. Ceilalţi trei respirară adînc şi se uitară unii la alţii, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

– Da, așa e! strigă Prințul. Cum să nu! Aslan să-l binecuvînteze pe acest Om-al-Bălților. În ultimele minute am visat cu toții. Cum de-am putut uita de Narnia? Cum de-am putut uita că am văzut cîndva soarele?!

– Mii de tunete, chiar așa! exclamă Scrubb. Bravo, Puddleglum! Ești singurul dintre noi cu ceva minte în cap.

Pe urmă se auzi glasul Vrăjitoarei gîngurind duios, ca un guguștiuc printre frunzele unui ulm înalt, într-o grădină, pe la ora trei în toiul unei după-amiezi de vară, cînd totul doarme:

– Ce e *soarele* ăsta despre care tot vorbiți voi? Înseamnă ceva cuvîntul ăsta?

– Păi, sigur că da, fir-ar să fie, zise Scrubb.

– Îmi spuneți și mie cum arată? întrebă Vrăjitoarea *(zdrang-zdrang-zdrang* – făceau corzile).

– Ascultă-mă, Înălțimea Ta, rogu-te, zise Prințul, foarte rece și politicos. Vezi lampa aia? E rotundă, galbenă și luminează toată camera; și, să nu uităm, atîrnă din tavan. Ei bine, ceea ce noi numim soare seamănă cu lampa asta, doar că e mai mare și mai strălucitor. Luminează toată Lumea-de-Deasupra și stă atîrnat pe cer.

– Și de ce e atîrnat? întrebă Vrăjitoarea; după care, în timp ce se gîndeau toți cum să-i răspundă, adăugă cu același rîs plăcut și argintiu: Vedeți? Cînd încercați să vă gîndiți clar la ce este acest *soare,* constatați că nu știți să-mi explicați. Nu sînteți în stare să-mi

spuneţi decît că seamănă cu lampa. *Soarele* vostru e un vis; şi nu există nimic în visul acesta, care să nu fi fost copiat după lampă. Lampa este lucrul real; *soarele* e doar o poveste, un basm de copii.

– Mda, acum înţeleg şi eu, zise Jill, pe un ton searbăd şi deznădăjduit. Se pare că aşa e.

Şi, rostind aceste cuvinte, i se părea logic doar aşa.

Lent şi grav, Vrăjitoarea repetă:

– Nu există nici un *soare*. Dar ei nu spuseră nimic. Repetă cu un glas mai duios şi mai profund: Nu există nici un soare. După o pauză, în care în mintea lor se dădu o luptă crîncenă, toţi patru rostiră în cor:

– Ai dreptate. Nu există nici un soare.

Ce uşurare să cedezi şi să spui asta.

– N-a existat niciodată vreun *soare,* spuse Vrăjitoarea.

– Nu. N-a existat niciodată vreun soare, ziseră Prinţul, Omul-Bălţilor şi copiii.

În ultimele minute, Jill avusese senzaţia că trebuia să-şi amintească neapărat ceva. Iar acum îşi aminti. Însă era cumplit de greu s-o spună. Parcă avea greutăţi de plumb pe buze. În cele din urmă, cu un efort care o slei de puteri, zise:

– Există Aslan.

– Aslan? făcu Vrăjitoarea, accelerînd uşor ritmul zăngănitului. Ce nume frumos! Ce înseamnă?

– El e marele Leu care ne-a chemat din lumea noastră, spuse Scrubb, şi ne-a trimis în aceasta, să-l găsim pe Prinţul Rilian.

– Dar ce e *leul?* întrebă Vrăjitoarea.

– Oh, termină cu prostiile! zise Scrubb. Cum adică nu ştii? Cum naiba să i-l descriem? Ai văzut vreodată o pisică?

– Sigur că da, zise Împărăteasa. Îmi plac pisicile.

– Ei bine, leul seamănă un pic – dar doar un pic, bagă de seamă – cu o pisică uriaşă – care ar avea şi coamă. Asta nu e ca o coamă de cal, ci mai degrabă ca o perucă de judecător. Şi e galbenă. Leul e înspăimîntător de puternic.

Vrăjitoarea scutura din cap.

– Din cîte văd eu, zise ea, cu *leul* ăsta al vostru nu stăm mai bine decît am stat cu *soarele.* Aţi văzut lămpi şi v-aţi imaginat o lampă mai mare şi mai bună, căreia i-aţi zis *soare.* Aţi văzut pisici, iar acum vreţi o pisică mai mare şi mai bună, care să se cheme *leu.* Ei toate astea sînt doar rodul fanteziei, deşi, sinceră să fiu, nu prea vă şade bine să fabulaţi la vîrsta voastră. Şi

remarcați că nu puteți plasa nimic în fantasmagoria voastră, fără să copiați lucrul acela din lumea reală, această lume a mea, care este singura lume. Pînă și voi, copii, ați trecut de vîrsta cînd vă e permis să vă jucați așa. Cît despre tine, Prințul meu, care ești om în toată firea, rușine să-ți fie! Cum de te poți prosti așa? Haideți, terminați cu poantele astea copilărești! Am ce să vă pun să faceți în lumea reală. Nu există Narnia, Lumea-de-Deasupra, cer, soare sau Aslan. Și acum, la culcare cu toții! Mîine vom fi mai înțelepți. Dar, mai întîi, la culcare; ca să dormim; un somn adînc, cu perne pufoase și moi, un somn fără de vise prosteşti.

Prințul și cei doi copii stăteau în picioare, cu capul plecat în jos, îmbujorați la față și cu ochii pe jumătate închiși; erau sleiți de puteri; vraja era aproape desăvîrșită. Puddleglum însă, adunîndu-și cu disperare toate puterile, se duse spre foc. Și făcu o ispravă de mare curaj. Știa că n-avea să-l doară atît de mult cît l-ar durea pe un om; căci picioarele lui (desculțe), cu pielița între degete, erau tari și reci ca la rațe. Știa însă că avea să-l doară destul de mult; totuși o făcu. Cu piciorul gol, călcă apăsat în foc, împrăștiind o mulțime de cenușă pe marginea căminului. Și trei lucruri se petrecură numaidecît.

În primul rînd, mirosul greoi și dulceag în mare parte pieri. Căci, deși focul nu se stinsese de tot, mult din el fusese preschimbat în cenușă, iar în aer plutea acum un miros de friptură de Om-al-Bălților, ceea ce nu e nicidecum o mireasmă cu putere de vrajă.

Instantaneu, toți se mai limpeziră la minte. Prințul și copiii ridicară capetele și deschiseră ochii.

În al doilea rînd, Vrăjitoarea, cu un glas răsunător și cumplit, absolut diferit de tonurile mieroase pe care le folosise pînă atunci, strigă:

– Ce te-a apucat? Dacă îndrăznești să te mai atingi o dată de focul meu, nămol împuțit ce ești, îți preschimb sîngele în foc.

În al treilea rînd, de durere, lui Puddleglum i s-a limpezit mintea perfect, așa că știa exact ce gîndea. Pentru a risipi efectele unei anumite magii, șocul provocat de o durere acută este absolut ideal.

– Doar un cuvînt, Doamnă, zise el, întorcîndu-se de la foc. Din cauza durerii, șchiopăta. Un singur cuvînt. Tot ce ai spus e perfect adevărat. Nu m-am ferit niciodată să aflu tot ce mă poate aștepta mai rău, pentru a putea înfrunta cît mai bine nenorocirea. Așa că nu voi tăgădui ce ai spus. Totuși, mai rămîne ceva de zis. Să presupunem că doar *am visat* sau că am născocit toate astea – copaci, iarbă, soare, lună, stele, ba chiar și pe Aslan. Hai, așadar, să presupunem că așa e. Ei bine, tot ce pot spune este că, în acest caz, lucrurile născocite par cu mult mai importante decît cele reale. Să presupunem că împărăția asta a ta, ca un hău negru, *este* singura lume. Păi, mie mi se pare cam jalnică. Și știi ce e nostim, dacă te gîndești mai bine? După părerea ta sîntem ca niște copii care născocesc un joc. Însă patru copii în joaca lor pot făuri o lume imaginară în comparație cu care lumea ta e îngrozitor

de falsă. De aceea, eu voi rămîne adeptul acestei lumi imaginare. Sînt de partea lui Aslan, chiar dacă nu există nici un Aslan care să conducă acea lume. Am de gînd să trăiesc cît mai mult posibil ca un narnian, chiar dacă nu există nici o Narnia. Prin urmare, mulţumindu-ţi frumos pentru cină, dacă aceşti doi domni şi tînăra domniţă sînt gata, plecăm de la curtea ta şi pornim prin întuneric, pregătiţi să ne petrecem viaţa, căutînd Lumea-de-Deasupra. Asta nu înseamnă, desigur, că viaţa noastră va fi prea lungă; însă nici asta nu-i o pagubă prea mare, dacă lumea o fi atît de mohorîtă şi de sinistră pe cît spui tu.

– Oh, urrraaa! Bravo, bătrîne Puddleglum! strigară Scrubb şi Jill.

Însă Prinţul zbieră brusc:

– Atenţie! Uitaţi-vă la Vrăjitoare.

Şi cînd se uitară, li se făcu părul măciucă în cap.

Instrumentul îi căzuse din mînă. Braţele parcă îi erau ţintuite de trup. Picioarele îi erau împletite unul după celălalt, iar tălpile îi dispăruseră. Trena lungă şi verde a fustei se îngroşă şi căpătă consistenţă, contopindu-se cu stîlpul verde şi chircit pe care îl formau picioarele încovrigate. Iar stîlpul acesta verde şi chircit se strîmba şi se unduia, ca şi cum n-ar fi avut încheieturi sau invers, ca şi cum ar fi fost tot alcătuit doar din încheieturi. Ţinea capul răsturnat pe spate, nasul îi creştea tot mai lung, faţa dispărîndu-i complet, în afară de ochi. Ochi imenşi, ca nişte flăcări, fără sprîncene şi fără gene. Ca să aşterni pe

hîrtie toate astea îți ia ceva timp; în realitate, prefacerea s-a petrecut atît de iute, încît privirea a cuprins-o într-o clipită. Pînă să se poată face ceva, transformarea a fost încheiată, iar uriașul șarpe în care se preschimbase Vrăjitoarea, verde și veninos, gros ca talia lui Jill, își și încolăcise de vreo trei ori trupul oribil în jurul picioarelor Prințului. Iute ca fulgerul, șarpele se mai înfășură o dată, cu intenția de a-i imobiliza brațul în care ținea sabia. Numai că Prințul reacționă la timp. Ridică brațele, evitînd strînsoarea: nodul viu i se încinse doar în jurul pieptului – gata să-i frîngă coastele, ca pe niște surcele.

Prințul înșfăcă gîtul lighioanei cu mîna stîngă, încercînd să strîngă pînă ce reușea s-o sugrume. În felul acesta, fața (dacă așa ceva se putea chema față) ajunsese la doar zece centimetri de chipul lui. O limbă despicată la vîrf viermuia cu iuțeală prin aer, fără să-l poată însă atinge. Cu mîna dreaptă, trase sabia în spate, pregătindu-se să izbească din toate puterile. Între timp, Scrubb și Puddleglum își scoseseră și ei armele, repezindu-se în ajutorul lui. Toate trei loviturile căzură deodată: Scrubb (care nu izbuti nici măcar să străpungă solzii) izbi în trupul șarpelui, sub mîna Prințului, însă Prințul și Puddleglum nimeriră amîndoi gîtul jivinei. Chiar și așa, nu reușiră totuși s-o omoare de tot, deși lighioana începu să mai slăbească strînsoarea din jurul picioarelor și al pieptului lui Rilian. Cu lovituri repetate, i-au ciopîrțit capul. Oribila pocitanie a continuat să se încolăcească

şi să se bîţîie ca o bucată de sîrmă, multă vreme după ce murise; iar pe podea, aşa cum vă e greu să vă închipuiţi, se făcuse o mizerie oribilă.

Cînd îşi recăpătă suflul, Prinţul zise:

– Domnilor, vă mulţumesc.

Pe urmă, cei trei învingători se priviră fix multă vreme, gîfîind şi fără să scoată o vorbă. Jill avusese înţelepciunea să se aşeze şi să stea cuminte; acum îşi spunea în sinea ei: „Sper să nu leşin – sau să mă pun pe bocit ori să fac cine ştie ce tîmpenie".

– Mama mea, regina, a fost răzbunată, spuse Rilian, în cele din urmă. Nu încape nici o îndoială că asta a fost reptila pe care am căutat-o zadarnic lîngă izvorul din pădure, în Narnia, cu mulţi ani în urmă. În toţi aceşti ani, am fost robul celei care mi-a ucis mama. Nici nu ştiţi ce mă bucur, domnii mei, că scîrboasa Vrăjitoare şi-a luat pînă la urmă înfăţişare de şarpe. Nu s-ar fi potrivit cu sufletul şi nici cu onoarea mea să omor o femeie. Dar uitaţi-vă la doamna.

Se referise la Jill.

– Mă simt bine, mersi, zise ea.

– Domniţă, făcu Prinţul, plecîndu-se în faţa ei. Eşti o persoană de mare curaj, ceea ce mă face să cred că, în lumea ta, provii dintr-un sînge nobil. Ei, prieteni, uite, a mai rămas nişte vin. Hai să ne înviorăm un pic şi să închinăm paharul în sănătatea fiecăruia dintre noi. După aceea, ne vedem de planurile noastre.

– Excelentă idee, domnule, spuse Scrubb.

13

Tărîmul Adîncurilor fără de Împărătească

Toţi considerau că meritau, cum zicea Scrubb, „o clipă de răgaz". Vrăjitoarea încuiase uşa şi le spusese Oamenilor-de-Pământ să n-o deranjeze, aşa că nu exista nici un risc ca liniştea să le fie tulburată. Primul lucru pe care trebuiau să-l rezolve, firește, era arsura de la piciorul lui Puddleglum. Au făcut un pansament destul de bun, folosind două cămăşi curate din dormitorul Prinţului, rupte în fîşii şi bine unse pe o parte cu unt şi ulei de salată, de pe masă. După aceea, s-au aşezat cu toţii şi şi-au refăcut forţele cu nişte

răcoritoare, făurind planuri cum să evadeze din Împărăţia Adîncurilor.

Rilian le-a explicat că existau o sumedenie de ieşiri, prin care puteau ajunge la suprafaţă; fusese dus aproape prin toate, de-a lungul timpului. Însă nu mersese niciodată singur, doar cu Vrăjitoarea; şi întotdeauna ajunsese la aceste ieşiri călătorind cu o corabie pe Marea-fără-Soare. Nimeni n-avea de unde şti care ar fi putut fi reacţia Oamenilor-de-Pămînt, dacă Prinţul cobora în port fără Vrăjitoare, dar însoţit de trei străini, poruncind pur şi simplu să i se aducă o corabie. Mai mult ca sigur că aveau să-i pună tot felul de întrebări jenante. Pe de altă parte, noua gură de ieşire, cea pregătită pentru cotropirea Lumii-de-Deasupra, se afla pe partea asta a mării, la numai cîţiva kilometri distanţă. Prinţul ştia că lucrările acolo erau aproape gata. Doar cîţiva metri de pămînt mai despărţeau săpăturile de aerul de afară. Ba era foarte probabil chiar ca, acum, totul să fie încheiat. Pesemne că Vrăjitoarea venise să-i spună tocmai asta şi să-i poruncească să înceapă atacul. Chiar dacă ieşirea nu era gata, puteau săpa şi ei în continuare vreo cîteva ceasuri – cu condiţia să ajungă pînă acolo, iar odată ajunşi să nu existe pază pe şantier. Iată aşadar cîte greutăţi îi aşteptau.

– Dacă vreţi părerea mea – începu Puddleglum, dar Scrubb îl întrerupse:

– Ei na, ce-i cu zgomotul ăsta? se miră el.

– Şi eu mă tot întreb de o bucată de vreme! zise Jill.

De fapt, auziseră cu toţii zgomotul, numai că începuse şi crescuse în intensitate atît de lin, încît nu mai puteau preciza momentul cînd îl remarcaseră prima oară. Pentru un timp, fusese doar o agitaţie vagă, aidoma unei brize line sau ca un trafic ce se desfăşoară la mare distanţă. Pe urmă a devenit un murmur continuu, ca vuietul mării. După aceea, au început bubuiturile şi rafalele. Acum, se auzeau parcă şi voci, precum şi un vîjîit separat.

– Lăudat fie numele Leului, zise Prinţul Rilian, se pare că tărîmul ăsta tăcut s-a dezlegat în fine la limbă.

Se ridică, se duse la fereastră şi trase perdeaua. Ceilalţi se îngrămădiră în jurul lui, să privească afară.

Primul lucru pe care l-au remarcat a fost o imensă strălucire roşie. Aceasta se reflecta ca o enormă pată roşie pe tavanul Împărăţiei Adîncurilor, sus la mii de metri deasupra lor, astfel încît acum puteau vedea o suprafaţă stîncoasă, ascunsă pesemne acolo, în întuneric, de cînd fusese creată lumea. Strălucirea aceea venea din celălalt capăt al oraşului, astfel încît nenumărate clădiri, mohorîte şi impresionante, se profilau în tente negricioase pe fundalul luminos. Lumina, totodată, şi numeroasele străzi care duceau spre castel. Iar pe acele străzi se petrecea ceva foarte straniu. Gloatele tăcute şi înghesuite de Oameni-de-Pămînt dispăruseră. Se vedeau, în schimb, siluete foindu-se de colo-colo,

unele izolate, altele cîte două sau cîte trei. Se comportau ca niște oameni care nu vor să fie văzuți: pitindu-se în umbră pe după contraforturi sau în arcade de uși, de unde țîșneau iute în spații deschise spre o nouă ascunzătoare. Cel mai ciudat însă, pentru cine cunoștea comportamentul gnomilor, era zgomotul. Strigăte și țipete veneau din toate direcțiile. Din port, se auzea un vuiet gros și bubuitor, din ce în ce mai tare, zgîlțîind toată cetatea.

– Ce-au păţit Oamenii-de-Pămînt? zise Scrubb. *Ei* sînt cei care ţipă aşa?

– Puţin probabil, spuse Prinţul. În toţi anii cumpliţi de robie, rar i-am auzit pe nenorociţii ăştia vorbind cu glas tare. E vreo nouă magie neagră, presupun.

– Şi ce-i cu lumina aia roşie de-acolo? întrebă Jill. A luat ceva foc?

– Dacă vrei părerea mea, spuse Puddleglum, cred că alea sînt focurile din măruntaiele Pămîntului, gata să izbucnească afară, într-un nou vulcan. Nu m-ar mira să ne trezim drept în mijlocul lor.

– Uitaţi-vă la corabia aia! zise Scrubb. De ce vine atît de repede? Nu e nimeni la vîsle.

– Uite, uite! făcu Prinţul. Corabia a ajuns în port – e pe stradă. Uite! Toate corăbiile intră în Cetate! Extraordinar, marea creşte. Vine potopul. Slavă ţie, Aslan, că acest castel e construit pe un teren înalt. Numai că apa vine sinistru de repede.

– Oh, oare *ce* se întîmplă? strigă Jill. Foc, apă şi toţi oamenii ăia furişîndu-se pe străzi.

– Vă spun eu ce este, zise Puddleglum. Vrăjitoarea aia a făcut un șir de farmece și vrăji, astfel încît atunci cînd ar fi omorîtă, întreaga ei împărăție să se năruie. Cu firea ei păcătoasă n-ar fi deranjat-o prea mult că murea, dacă ar fi știut că tipul care a ucis-o va arde, va fi îngropat de viu sau se va îneca în următoarele cinci minute.

– Întocmai, bine ai grăit, prietene, spuse Prințul. Cînd săbiile noastre au retezat capul Vrăjitoarei, lovitura aceea a pus capăt tuturor vrăjitoriilor ei, iar acum Tărîmul Adîncurilor se prăbușește. Asistăm la sfîrșitul Împărăției Adîncurilor.

– Așa e, domnule, zise Puddleglum. Numai să nu fie și sfîrșitul întregii lumi.

– Eu n-aș fi de aceeași opinie, spuse Prințul. Aș vrea să-mi salvez calul, Tăciune-Negru, și pe cel al Vrăjitoarei, Fulg-de-Nea, care sînt amîndoi în grajdul din curte. După aceea, haideți să ne punem în mișcare, ca să urcăm la suprafață, căci poate avem norocul să găsim o gură de ieșire. La nevoie, pe fiecare cal pot călări două persoane, iar, dacă îi mînăm bine, s-ar putea să o ia înaintea potopului.

– N-ar fi preferabil ca Alteța Ta să-și pună armură? întrebă Puddleglum. Nu prea-mi place mutra ălora – și arătă în jos, spre stradă.

Toată lumea privi în aceeași direcție. Zeci de creaturi (iar acum, cînd erau foarte aproape, se vedea limpede că erau Oameni-de-Pămînt) urcau dinspre port. Însă nu se mișcau ca o gloată care merge la voia

întîmplării, fără nici o ţintă. Se comportau aidoma soldaţilor moderni porniţi la atac, ţîşnind din loc în loc şi punîndu-se apoi la adăpost, nevrînd să fie văzuţi de la ferestrele castelului.

– Nu mă încumet să văd din nou cum arată armura aia pe dinăuntru, spuse Prinţul. Cînd călăream cu armura pe mine, parcă eram într-o temniţă mobilă; pe deasupra, pute a magie şi a robie. Am să iau însă scutul.

Ieşi din cameră, iar cînd se întoarse după cîteva clipe în ochi avea o lumină stranie.

– Ia uitaţi, prieteni, zise el, arătîndu-le scutul. Acum o oră era negru şi fără blazon; iar acum, uite.

Scutul redevenise strălucitor ca argintul, iar pe el, mai roşu decît sîngele sau cireşele, se vedea chipul Leului.

– Neîndoielnic, spuse Prinţul, asta înseamnă că Aslan va fi piaza noastră bună, indiferent dacă vrea să trăim sau să murim. Acum, hai să îngenunchem cu toţii şi să-i sărutăm chipul, pe urmă să dăm mîna unul cu altul, ca nişte prieteni adevăraţi, care s-ar putea ca în scurt timp să fie despărţiţi. Şi, pe urmă, hai să coborîm în cetate şi să îmbrăţişăm aventura care ne e dată s-o trăim.

Şi făcură toţi aşa cum zisese Prinţul. Însă cînd dădu mîna cu Jill, Scrubb spuse:

– Pa, Jill. Scuză-mă dacă am fost atît de dobitoc şi de mizerabil. Sper să ajungi cu bine acasă.

Iar Jill îi zise:

– Pa, Eustace. Iartă-mă că am fost atît de nesuferită. Şi a fost prima oară cînd şi-au spus pe numele de botez, căci la şcoală nimeni nu făcea aşa.

Prinţul descuie uşa şi coborîră cu toţii scările; trei dintre ei cu săbiile scoase, iar Jill cu cuţitul în mînă. Servitorii dispăruseră, iar încăperea impozantă de la picioarele scărilor, care duceau la camerele Prinţului, era pustie. Lămpile cenuşii şi lugubre ardeau în continuare, iar la lumina lor au putut străbate galerie după galerie şi au putut coborî scări după scări. Zgomotele din afara castelului nu se mai auzeau atît de bine aici, cum se auziseră în camera de deasupra. În casă, totul era în continuare mort şi pustiu. Abia cînd au dat colţul şi au pătruns în sala imensă de la parter s-au întîlnit şi cu primul Om-de-Pămînt – o creatură grasă şi albicioasă, cu o faţă ca de porc, care înfuleca de zor resturile de mîncare de pe mese. Cu un guiţat ca de porc, a tulit-o sub o banchetă, trăgîndu-şi coada lungă la ţanc, ca să nu i-o prindă Puddleglum. Pe urmă, o zbughi afară pe uşa din capătul sălii, prea iute pentru a mai putea fi prins din urmă.

Din sală, au ieşit în curte. Jill, care în vacanţă urmase cursuri de călărie, tocmai sesizase mirosul de grajd (ce plăcut, sănătos şi primitor e să simţi mirosul ăsta într-un loc ca Tărîmul Adîncurilor), cînd Eustace zise:

– Sfinte Sisoe! Ia uitaţi-vă la asta!

O rachetă minunată se ridicase de undeva din spatele zidurilor castelului, împrăştiindu-se în stele verzi.

– Artificii! făcu Jill, nedumerită.

– Da, spuse Eustace. Numai să nu-ţi închipui că oamenii aştia de sub pămînt le-ar arunca doar aşa, de distracţie. Trebuie să fie vreun semnal.

– Care sînt sigur că pentru noi nu miroase a bine, zise Puddleglum.

– Prieteni, li se adresă Prinţul, cînd te îmbarci într-o aventură ca asta, trebuie să-ţi iei gîndul de la speranţe şi temeri, căci altminteri şi moartea, şi eliberarea vor veni amîndouă prea tîrziu pentru a-ţi mai salva onoarea şi raţiunea. Ehei, frumuseţile mele! (Deschidea uşa grajdului.) Hei, vere! Cuminte, Tăciune-Negru! Uşurel, Fulg-de-Nea! Cum era să uit eu de voi?!

Amîndoi caii erau înspăimîntaţi de luminile stranii şi de zgomote. Jill, care fusese atît de fricoasă cînd trebuise să se strecoare prin gaura neagră dintre cele două peşteri, a intrat inimoasă în grajd, printre animalele care dădeau din picioare şi nechezau sforăitor, ajutîndu-l pe Prinţ să înşeueze şi să înhame caii. Ce minunat arătau, cînd au ieşit din curte, scuturînd din cap. Jill călărea pe Fulg-de-Nea, avîndu-l în spate pe Puddleglum. Eustace era în spatele Prinţului, pe Tăciune-Negru. Pe urmă, în tropot de copite, au ieşit călare pe poarta principală, ajungînd pe stradă.

– Bine că nu prea există pericol de incendiu, remarcă Puddleglum, arătînd spre dreapta. Acolo, la nici o sută de metri, apa clipocea, izbindu-se de zidurile caselor.

– Curaj! zise Prințul. Drumul coboară abrupt. Apa a urcat doar pînă la jumătatea celui mai înalt deal din cetate. Deși, inițial, a ajuns atît de sus, se poate foarte bine ca nivelul să nu mai crească. Mie mi-e mult mai teamă de ăștia – făcu el și arătă cu sabia spre un Om-de-Pămînt mătăhălos, cu colți de mistreț, urmat de alți șase la fel, care tocmai țîșniseră de pe o stradă laterală, pășind în umbra caselor, unde nimeni nu-i putea vedea.

Prințul mergea în față, mereu în direcția luminii roșii și strălucitoare, însă un pic spre stînga. Planul lui era să ocolească focul (dacă era într-adevăr un foc), mergînd pe teren înalt, cu speranța de a găsi poate drumul spre noile săpături. Spre deosebire de ceilalți trei, el aproape că se amuza. Fluiera, călărind, și cînta crîmpeie dintr-o veche baladă despre Corin-Pumn-de-Fier din Archenland. Adevărul e că se bucura atît de mult că scăpase de lunga vrajă, încît toate primejdiile i se păreau o joacă în comparație cu chinurile dinainte. Celorlalți însă călătoria asta li se părea de-a dreptul sinistră.

Din spate, se auzea zgomot de corăbii care se ciocneau, într-o îmbulzeală neînchipuită, și huruit de clădiri care se năruiau. Deasupra se vedea pata aceea imensă de lumină fantomatică, pe acoperișul Lumii

Adîncurilor. În faţă, strălucirea misterioasă, care nu se mărea parcă deloc. Din aceeaşi direcţie, venea un vacarm continuu de ţipete, urlete, mieunături, rîsete, chelălăieli şi mugete; artificii de tot felul ţîşneau în văzduhul negru. Nimeni n-avea habar care le era rostul. În jurul lor, foarte aproape, cetatea era parţial

luminată de strălucirea roşie şi, parţial, de foarte diferita lumină ce venea de la lămpile sinistre ale gnomilor. În multe locuri însă nu pătrundea nici una dintre aceste lumini, iar acolo era o beznă ca smoala. Şi din toate aceste locuri, ieşeau furişîndu-se siluetele Oamenilor-de-Pămînt, cu ochii pironiţi pe călători, dar încercînd mereu să nu fie văzuţi. Feţe mari şi feţe mici, ochi imenşi ca nişte ochi de peşti şi ochi micuţi ca la urşi. Pene şi ţepi, coarne şi colţi, nasuri ca nişte curele şi bărbii atît de lungi de ziceai că sînt bărbi. Cînd şi cînd, se întîmpla ca vreun grup să se mărească prea mult, sau să vină prea aproape. În momentul acela, Prinţul agita sabia sus şi se prefăcea că vrea să-i atace. Iar creaturile, cu tot soiul de zbierete, scheunături şi cloncănituri se pierdeau în întuneric.

După ce au urcat însă nenumărate trepte dispuse pieptiş şi au lăsat mult în urmă potopul, ieşind aproape din oraş pe partea dinspre uscat, situaţia a început să devină mai gravă. Ajunseseră acum aproape de strălucirea roşie şi cam la acelaşi nivel cu ea, deşi tot nu puteau vedea prea bine despre ce era vorba. Însă la lumina ei, îşi puteau deslusi mai bine duşmanii. Sute – poate cîteva mii chiar – de gnomi veneau înspre ei. O făceau însă deplasîndu-se cu zvîcniri şi întreruperi, iar ori de cîte ori se opreau, se întorceau şi se uitau la călători.

– Alteţă, dacă mi-ai cere părerea, zise Puddleglum, ţi-aş spune că tipii ăştia au de gînd să ne taie calea.

– La asta mă gîndeam şi eu, Puddleglum, spuse Prinţul. Ne-ar fi imposibil să ne croim drum printr-o asemenea puzderie. Ia ascultaţi! Haide să călărim înainte pînă la casa de colo. Şi cum ajungem, te şi piteşti în umbra ei. Eu şi domniţa vom mai face cîţiva paşi. Sînt sigur că păcătoşii ăştia se vor lua după noi; vin cu duiumul în urma noastră. Cînd o să treacă pe lîngă tine, încearcă cu braţele tale lungi să prinzi pe unul de viu. O să ne străduim să aflăm de la el ce au cu noi sau să ne povestească de ce se comportă aşa.

– Dar dacă ăilalţi se năpustesc la noi să-l salveze pe cel pe care l-am prins, zise Jill, cu glasul nu atît de sigur pe cît şi-ar fi dorit ea.

– În cazul ăsta, Domniţă, zise Prinţul, ne vei vedea murind în luptă în jurul tău, şi nu-ţi va mai rămîne decît să-ţi încredinţezi sufletul în mîinile lui Aslan. Haide, bunule Puddleglum!

Omul-Bălţilor coborî de pe cal, strecurîndu-se în umbră, iute ca o pisică. Ceilalţi, timp de cîteva secunde cumplite continuară să meargă înainte. După care, brusc, în spatele lor izbucniră o serie de urlete înfiorătoare, combinate cu glasul familial al lui Puddleglum, care spunea:

– Haide, termină! Urli fără să fi păţit nimic ori vrei *să păţeşti ceva,* zi? Parcă ai fi un porc înjunghiat.

– Vînătoarea a reuşit, exclamă Prinţul, întorcîndu-l în loc pe Tăciune-Negru şi venind înapoi spre colţul casei. Eustace, zise el, fii bun şi treci în faţă pe Tăciune-Negru. După care descălecă, toţi trei privind

în tăcere cum Puddleglum își scotea captura la lumină. Era un gnom mititel ca vai de lume, doar de vreun metru înălțime. Avea un fel de moț, ca o creastă de cocoș (doar că foarte tare) în creștetul capului, niște ochișori roz, o gură și o bărbie atît de mari și de rotunde, încît semăna la față cu un hipopotam pitic. Dacă n-ar fi fost la o asemenea ananghie, ar fi pufnit în rîs văzîndu-l.

– Măi, Omule-de-Pămînt, spuse Prințul, stînd deasupra lui, cu vîrful săbiei lîngă gîtul prizonierului, dacă spui tot, ca un gnom de treabă, îți dăm drumul. Dacă faci pe nemernicul cu noi, ești un Om-de-Pămînt mort. Bunule Puddleglum, cum să vorbească dacă îi ții gura strîns închisă?!

– Da, dar așa nici nu mușcă, replică Puddleglum. Dacă aș fi avut mîini din alea molatice și neputincioase cum aveți voi oamenii (dacă Alteța Ta îmi îngăduie să spun), aș fi fost acum plin de sînge. Dar pînă și Oamenii-Bălților se satură să tot fie morfoliți.

– Băiete, îi zise Prințul gnomului, dacă mai muști o dată, mori cu zile. Lasă-l să deschidă gura, Puddleglum.

– Uu-ii-ii, guiță Omul-de-Pămînt, dați-mi drumul, dați-mi drumul. Nu sînt eu de vină. N-am făcut eu.

– *Ce* anume n-ai făcut tu? întrebă Puddleglum.

– Păi, ceea ce zic Domniile Voastre că *am făcut*, răspunse pocitania.

– Spune-mi cum te cheamă, zise Prințul, și ce tot învîrtiți voi, Oamenii-de-Pămînt, astăzi?

– Oh, vă rog, Domniile Voastre, vă rog frumos, milostiviţi-vă, scheună gnomul. Promiteţi-mi că nu-i veţi spune Preamăritei Împărătese nimic din ce vă voi povesti.

– Preamărita Împărătească, cum îi zici tu, replică Prinţul cu fermitate, a murit. Eu am omorît-o.

– Ce?! strigă gnomul absolut consternat, căscîndu-şi gura caraghioasă tot mai mare şi mai mare. A murit?! Vrăjitoarea a murit? De mîna Domniei Tale? Trase un oftat de uşurare şi adăugă: Păi, înseamnă că Domnia Ta ne eşti prieten!

Prinţul îşi trase înapoi sabia cam cu un centimetru. Puddleglum îi dădu voie pocitaniei să se aşeze în capul oaselor. Gnomul privi de jur împrejur la cei patru călători, cu ochii aceia roşietici şi scînteietori, chicoti de vreo două ori şi începu să povestească.

14

Străfundurile lumii

–Numele meu este Golg, zise gnomul. Şi am să povestesc Domniilor Voastre tot ce ştiu. Cam cu o oră în urmă, ne vedeam cu toţii de treabă – de treaba *ei,* mai bine zis – trişti şi tăcuţi, cum am făcut-o zi de zi, de atîta amar de ani. Cînd, deodată, am auzit un huruit şi o bubuitură groaznică. Fiecare şi-a zis atunci în gînd: „De-atîta vreme n-am mai auzit un cîntec sau o melodie de dans, nu mi-a răsunat în urechi nici o petardă; ce-o fi cu zgomotul ăsta?" Şi fiecare îşi spune în sinea lui: „Păi, sigur că da, am fost vrăjit". După aceea fiecare se dezmeticeşte: „De ce naiba car eu greutatea asta; păi, nu vreau s-o car mai departe: uite-aşa". Şi

ne azvîrlim cu toţii sacii, boccelele şi uneltele. Pe urmă, ne întoarcem cu toţii şi vedem imensa strălucire roşie, acolo departe. Şi fiecare îşi zice în sinea lui: „Ce-o mai fi şi asta?" Şi fiecare îşi răspunde singur: „S-a deschis o crăpătură sau o genune, iar din Adîncurile cele mari, de la vreo mie de stînjeni sub noi, vine în sus strălucirea asta caldă şi plăcută".

– Sfinte Sisoe! exclamă Eustace, mai sînt tărîmuri şi mai adînci decît ăsta?

– Oh, da, Onorate domn, zise Golg. Locuri frumoase; ceea ce noi numim Ţinutul Bism. Ţara asta unde ne aflăm acum, ţara Vrăjitoarei, este ceea ce *noi* numim Ţinuturile Mijlocii. Sînt mult prea apropiate de suprafaţă ca să fie pe gustul nostru. Pfui! E ca şi cum ai trăi sus, la suprafaţă. Vedeţi voi, noi toţi sîntem nişte bieţi gnomi din Bism, pe care Vrăjitoarea i-a chemat sus, prin farmece, ca să muncească pentru ea. Şi uitasem cu desăvîrşire de ţara noastră, pînă ce nu s-a produs huruitul acela, iar vraja s-a destrămat. Habar nu mai aveam cine eram sau de unde veneam. Nu puteam face sau gîndi decît ceea ce ne vîra ea în cap. Or, în toţi anii ăştia ne-a intoxicat numai cu lucruri sinistre şi lugubre. Aproape că şi uitasem să mai glumesc sau să mai dansez. Însă în clipa în care s-a auzit bubuitura şi s-a deschis genunea, iar marea a început să crească, totul ne-a revenit în memorie. Şi, firește, ne-am pornit cu toţii, cît am putut noi de repede, spre despicătura aceea, ca să coborîm jos,

acasă. Îi vedeți și voi acolo lansînd rachete și stînd în cap de bucurie. Și v-aș fi foarte recunoscător, Domniilor Voastre, dacă m-ați lăsa și pe mine să mă duc la ei.

– E pur și simplu minunat, zise Jill. Mă bucur că, tăind capul Vrăjitoarei, i-am eliberat pe gnomi, dar și pe noi totodată. Și ce bucurie că, de fapt, nu sînt oribili și posomorîți, cum în realitate nici Prințul nu era – adică așa cum ni s-a părut nouă atunci.

– Toate bune și frumoase, Pole, zise Puddleglum cu prudență. Numai că gnomii ăștia nu arătau ca niște tipi care ștergeau putina. Dacă vrei opinia mea, mie mi s-a părut că arătau mai degrabă ca niște formații militare. Uită-te în ochii mei, domnule Golg, și jură că nu vă pregăteați de luptă.

– Sigur că ne pregăteam de luptă, Domnia Ta, spuse Golg. Vedeți voi, noi nu știam că Vrăjitoarea murise. Ne gîndeam că stă la pîndă în castel, de unde ne poate vedea. Încercam să ne fofilăm, fără să fim văzuți. Și, cînd ați apărut voi trei, cu săbii și cai, normal că fiecare și-a zis în sinea lui: „Uite-l, vine", fără să știe că Domnia Lui nu era de partea Vrăjitoarei. Și eram hotărîți să ne luptăm cu disperare și pînă la moarte, decît să renunțăm la speranța de a ne întoarce în Bism.

– Pot băga mîna în foc că ăsta-i un gnom de treabă, zise Prințul. Dă-i drumul, prietene Puddleglum. Cît despre mine, bunule Golg, am fost vrăjit și eu, ca voi, aducîndu-mi aminte de mine abia de

curînd. Iar acum, mai am doar o întrebare. Ştii cumva drumul spre săpăturile alea recente, pe unde Vrăjitoarea avea de gînd să scoată o armată împotriva Lumii-de-Deasupra?

– Ii-ii-ii, guiţă Golg. Da, ştiu drumul acela cumplit. Vă arăt de unde începe. Însă nu încercaţi să mă rugaţi să vă însoţesc. Mai bine mor decît să merg pe-acolo.

– De ce? întrebă Eustace, neliniştit. De ce e atît de înspăimîntător?

– E prea aproape de lumea de afară, spuse Golg, înfiorîndu-se. Ăsta e lucrul cel mai oribil pe care ni l-a făcut Vrăjitoarea. Urma să ne scoată la suprafaţă – sus, afară. Se zice că acolo nu există acoperiş; doar o pustietate oribilă şi imensă numită cer. Iar săpăturile sînt atît de avansate, încît cu cîteva lovituri de hîrleţ poţi ieşi afară. Nu m-aş încumeta nici în ruptul capului să mă duc acolo.

– Urrraaa! Extraordinar! strigă Eustace.

Iar Jill spuse:

– Să ştii că nu-i deloc oribil acolo sus. Nouă ne place. Trăim acolo.

– Ştiu că voi, cei din Lumea-de-Deasupra, trăiţi acolo, spuse Golg. Însă mi-am închipuit că asta se datorează faptului că n-aţi putut găsi calea de acces spre adîncurile pămîntului. Nu se poate *să vă placă* aşa ceva – să vă tîrîţi de colo-colo ca muştele pe cupola lumii!

– Ce-ar fi să ne arăți drumul chiar acum? zise Puddleglum.

– Bună idee, strigă Prințul.

Și întregul grup se puse în mișcare. Prințul se urcă la loc în șa, Puddleglum se cocoță pe cal, în spatele lui Jill, iar Golg se postă în față, deschizîndu-le drumul. În timp ce mergea, striga în gura mare vestea cea bună că Vrăjitoarea murise și că cei patru, veniți din Lumea-de-Deasupra, nu erau nicidecum periculoși. Iar cei care îl auzeau strigau și ei altora marea bucurie, astfel încît în cîteva minute întreaga Împărăție a Adîncurilor răsuna de țipete și urale, iar gnomii cu sutele și cu miile, țopăind, dîndu-se roata peste cap, stînd în mîini, jucînd capra și aruncînd pocnitori și petarde imense, se îngrămădeau în jurul celor doi cai: Tăciune-Negru și Fulg-de-Nea. Iar Prințul a trebuit să repete pe puțin de zece ori povestea vrăjirii și a eliberării lui.

În felul acesta, au ajuns la marginea genunii. Măsura în lungime cam nouăzeci de metri, iar în lățime poate vreo șaizeci de metri. Au descălecat de pe cai și s-au apropiat de margine, să privească în jos. O căldură puternică i-a izbit drept în față, combinată cu un miros pentru ei necunoscut. Un miros greu, tăios și iritant, care te făcea să strănuți. Străfundurile genunii erau atît de strălucitoare, încît inițial i-au orbit și n-au mai fost în stare să vadă nimic. Cînd s-au mai obișnuit cu străluminarea aceea intensă, au putut deslușI parcă un rîu de foc, iar pe malurile acelui rîu un fel de lunci și de dumbrăvi de o sclipire insuportabil de arzătoare – deși în comparație cu rîul păreau pale. Nuanțe de albastru, roșu, verde și alb amestecate alandala; un vitraliu de foarte bună calitate, în care bate soarele tropical la amiază ar putea avea cam același efect. În jos, pe malurile accidentale ale prăpastiei, aidoma unor muște negre în contrast cu lumina aceea scînteietoare, coborau anevoios sute de Oameni-de-Pămînt.

– Domniile Voastre, zise Golg (și, cînd se întoarseră să se uite la el, cîteva minute văzură negru în fața ochilor, fiind orbiți de strălucirea din adîncuri). Ce-ar fi să veniți jos cu noi, în Bism? Ați fi mai fericiți acolo, decît sus în țara aia a voastră rece, neprotejată și dezgolită. Sau măcar haideți jos, într-o scurtă vizită.

Jill era sigură că ceilalți n-aveau să îmbrățișeze o asemenea idee. Spre groaza ei, îl auzi pe Prinț spunînd:

– Pe cuvîntul meu, prietene Golg, tare aș înclina să vin jos cu tine, deoarece cred că e o aventură minunată și se prea poate ca nici un muritor să nu mai fi fost vreodată în Bism sau să nu mai aibă vreodată ocazia să meargă acolo. Și nu știu cum aș suporta, în anii ce vor veni, să-mi amintesc că mi-a stat cîndva în puteri să scrutez străfundurile Pămîntului, dar că am renunțat. Dar oamenii pot trăi acolo? Nu cumva trebuie să înoți prin rîul de foc?

– Oh, nu, Domnia Ta. Noi, nu. Doar salamandrele trăiesc în foc.

– Ce fel de animal e salamandra asta a voastră? întrebă Prințul.

– Greu să v-o descriu, Domnia Ta, zise Golg. Asta fiindcă salamandrele sînt atît de incandescente, încît nici nu te poți uita la ele. Dar seamănă foarte mult cu niște mici balauri. Vorbesc cu noi din foc. Sînt foarte iscusite la limbă: foarte deștepte și elocvente.

Jill aruncă o privire spre Eustace. Era sigură că lui îi surîdea și mai puțin decît ei ideea de a-și da drumul în jos în prăpastie. I se înmuiară picioarele, văzînd cît era de schimbat la față. Semăna mai degrabă cu Prințul, decît cu Scrubb cel de la Școala Experimentală. Căci toate aventurile și peripețiile trăite cu Regele Caspian îi reveneau acum în minte.

– Înălţimea Ta, zise el. Dacă vechiul meu prieten, Pişpirici, Şoarecele, ar fi aici, ar spune că nu putem refuza să ne aventurăm în Bism, fără ca onoarea noastră să nu fie grav ştirbită.

– Acolo jos, zise Golg, v-aş putea arăta aur, argint şi diamante veritabile.

– Vax! exclamă Jill cu grosolănie. De parcă n-am şti că aici chiar sîntem sub cele mai adînci mine.

– Da, continuă Golg. Am auzit şi eu de scrijeliturile alea micuţe în crusta Pămîntului, pe care voi, Locuitorii-de-Sus, le numiţi mine. Însă în mine nu găseşti decît aur mort, argint mort, nestemate moarte. Jos, în Bism, sînt vii şi cresc. Am să vă culeg acolo buchete de rubine pe care le puteţi mînca şi am să vă fac suc de diamante. N-o să vă mai trebuiască să puneţi mîna pe comorile voastre reci şi moarte din minele alea de la suprafaţă, după ce aţi gustat echivalentele lor vii, în Bism.

– Tatăl meu a fost pînă la Capătul Lumii, zise Rilian, gînditor. Ce minunat ar fi dacă fiul lui s-ar duce pînă în Străfundurile Lumii!

– Dacă Înălţimea Ta doreşte să-şi mai găsească tatăl în viaţă, ceea ce eu cred că aşa e, zise Puddleglum, e timpul să ne pornim spre drumul care duce la săpături.

– Da, iar eu una nu cobor acolo jos în nici un chip, adăugă Jill.

– Păi, dacă Domniile Voastre sînt într-adevăr hotărîte să se întoarcă în Lumea-de-Deasupra, zise

Golg, să știți că o porțiune a drumului aceluia e ceva mai joasă decît aici. Şi poate, dacă apele continuă să se ridice...

– Oh, vă rog, vă rog din suflet, vă rog *mult,* haideți să mergem! îi imploră Jill.

– Din păcate, cred că are dreptate, zise Prințul, oftînd adînc. Însă voi regreta toată viața că n-am fost în Ţinutul Bism.

– Vă rog! se milogi Jill.

– Pe unde-i drumul? întrebă Puddleglum.

– Sînt felinare pînă acolo, zise Golg. Domnia Ta poate zări unde începe drumul: acolo, pe cealaltă parte a prăpastiei.

– Şi cît timp vor sta aprinse felinarele? se interesă Puddleglum.

În acea clipă, un glas şuierat şi arzător, ca vocea Focului însuşi (s-au întrebat după aceea dacă nu fusese glasul unei salamandre), s-a ridicat ţiuind din adîncurile Ţinutului Bism.

– Repede! Repede! Repede! Treceţi pe stînci, treceţi pe stînci, treceţi pe stînci! zicea glasul. Despicătura se închide. Se închide. Se închide. Repede! Repede!

Şi, în acelaşi timp, cu nişte trosnituri şi pocnituri ce-ţi spărgeau urechile, stîncile se mişcară. Sub ochii lor, genunea se îngusta. Din toate părţile, gnomi sosiţi în ultima clipă se năpusteau înăuntru. Nu mai aveau răbdare să coboare pe stîncile înalte. Se aruncau pur şi simplu cu capul în jos şi, ori fiindcă din străfunduri sufla în sus o rafală foarte puternică de aer fierbinte, ori din cine ştie ce alt motiv, se vedeau plutind în hău, ca nişte frunze. Numărul lor era tot mai mare, pînă ce negreala trupurilor, ca o masă aproape compactă, ajunse să blocheze vederea spre rîul de foc şi crîngurile de nestemate vii.

– Rămas-bun, Domniile Voastre. Am plecat, strigă Golg şi sări în gol.

În urma lui mai rămăseseră doar cîţiva. Genunea era acum doar cît un pîrîu. După aceea, s-a făcut îngustă cît fanta unei cutii de pilule. Iar apoi, n-a mai fost decît ca un fir foarte strălucitor. Pe urmă, ca un şoc produs parcă de ciocnirea a mii de vagoane mari, buzele de stîncă s-au închis. Mirosul acela fierbinte şi înnebunitor s-a risipit. Călătorii se aflau singuri în

lumea subpămînteană, care acum li se părea mai întunecoasă decît înainte. Pale, difuze și lugubre, felinarele arătau încotro se afla drumul.

– Uite ce e, pun pariu pe ce vreți voi că am zăbovit prea mult, zise Puddleglum, însă oricum putem încerca. Felinarele alea se vor stinge în cinci minute, vedeți voi.

Îmboldiră caii la un galop ușor și porniră tropăind zgomotos, pe drumul slab luminat. Imediat însă dădură de un coborîș. Dacă n-ar fi văzut, pe cealaltă parte a văii, cum felinarele urcau în continuare, pierzîndu-se în depărtare, ar fi crezut că Golg îi îndrumase greșit. Însă în fundul văii, felinarele luminau o apă în mișcare.

– Grăbiți-vă, strigă Prințul.

Și o luară în galop la vale. Cinci minute să mai fi trecut și jos ar fi fost cumplit, căci fluxul umplea valea ca un scoc de moară, iar dacă s-ar fi pus problema de înotat, caii n-ar fi putut răzbi. Acum însă, apa avea doar vreo jumate de metru și, deși le șfichiuia cailor picioarele, au ajuns cu bine în cealaltă parte.

Au început apoi să urce povîrnișul anevoios, fără să vadă nimic în față, decît felinarele pale ce urcau și urcau cît vedeai cu ochii. Cînd au întors privirea, au văzut o mare întindere de apă. Toate dealurile din Împărăția Adîncurilor erau acum insule, și doar pe aceste insule mai continuau să ardă felinare. În fiecare clipă, cîte o lumină îndepărtată se stingea. Curînd,

pretutindeni avea să domnească o beznă adîncă, în afară de drumul pe care mergeau ei; iar în urma lor, chiar la vale, cu toate că nici un felinar nu se stinsese încă, lumina lor strălucea pe întinderea de apă.

Deşi aveau toate motivele să se grăbească, totuşi caii nu puteau merge la nesfîrşit fără nici un pic de odihnă. Aşa că au făcut un popas; în tăcerea din jur, se auzea clipocitul apei.

– Mă întreb dacă pe cum îl cheamă – Moş Timpul – l-a acoperit deja puhoiul?! zise Jill. Şi pe toate jivinele alea ciudate, care dormeau.

– Nu cred, erau mai sus decît sîntem noi aici, zise Eustace. Ai uitat cît a trebuit să tot coborîm ca să ajungem la Marea-fără-Soare? Nu cred că apa a pătruns în grota unde zace Moş Timpul.

– Cum o fi o fi, spuse Puddleglum. Pe mine mă preocupă mai mult felinarele de pe drumul ăsta. Par cam bolnăvicioase, nu vi se pare?

– Aşa au fost mereu, zise Jill.

– Aha, confirmă Puddleglum. Dar acum sînt parcă mai verzi.

– Vrei să spui, cumva, că ai impresia că se vor stinge? strigă Eustace.

– Păi, nu ştiu cum funcţionează, dar nu te poţi aştepta să ardă la nesfîrşit, replică Omul-Bălţilor. Dar să nu ne demoralizăm, Scrubb. N-am pierdut apa din ochi nici o clipă, să ştii, şi nu cred că nivelul ei va creşte atît de repede ca pînă acum.

– Slabă consolare, prietene, zise Prințul. Ce ne facem dacă nu mai putem ieși de aici?! Vă cer iertare tuturor. Sînt întru totul de blamat pentru mîndria și fantezia care ne-au făcut să zăbovim la gura Ținutului Bism. Acum, hai să dăm bice cailor!

În ora care a urmat, Jill a avut uneori senzația că Puddleglum nu se înșelase în privința lămpilor, iar alteori s-a gîndit că doar i se năzărea ei. Între timp, relieful se schimbase. Tavanul lumii subpămîntene era acum atît de aproape, încît și la lumina aceea mohorîtă îl putea zări foarte distinct. Iar de o parte și de cealaltă, pereții imenși și stîncoși ai Împărăției Adîncurilor se apropiau tot mai mult. Drumul, de fapt, îi ducea în sus într-un tunel abrupt. Începură să treacă pe lîngă hîrlețe lopeți, roabe și alte unelte ce dovedeau că săpătorii fuseseră de curînd la lucru. Dacă ai fi putut avea certitudinea că exista șansa de a ieși la suprafață, toate uneltele astea ar fi fost un mare motiv de veselie. Însă gîndul de a intra într-o gaură, care se strîmta din ce în ce mai mult, fiind tot mai greu să te întorci înapoi, era nespus de neplăcut.

În cele din urmă, tavanul a ajuns atît de jos, încît Puddleglum și Prințul s-au izbit cu capul de el. Au descălecat și au luat caii de căpăstru. Drumul era accidentat aici, așa că trebuiau să umble cu multă grijă. Așa s-a făcut că Jill a început să remarce bezna tot mai deasă. Acum, nu mai încăpea nici o îndoială. Fețele celorlalți păreau stranii și fantomatice în strălucirea aceea verzuie. Pe urmă, dintr-odată (nu s-a

putut abţine), Jill a scos un urlet scurt. Un felinar, următorul din faţă, s-a stins complet. Cu cel din spate s-a întîmplat la fel. Apoi, au rămas complet pe întuneric.

– Curaj, prieteni, se auzi vocea Prinţului Rilian. Indiferent dacă vom trăi sau vom muri, Aslan ne va fi stăpîn pe veci.

– Aşa e, domnule, spuse şi glasul lui Puddleglum. Să nu uităm că şi capcana asta în care sîntem prinşi are părţile ei bune: ne scuteşte de înmormîntări.

Jill îşi ţinea gura. (Dacă nu vrei ca toţi ceilalţi să-şi dea seama cît eşti de speriat, e mult mai înţelept să procedezi aşa; vocea te trădează întotdeauna.)

– Decît să stăm înţepeniţi aici, hai mai bine să ne mişcăm, zise Eustace.

Şi cînd auzi tremurul din glasul *lui,* Jill se felicită pentru decizia de a tăcea.

Puddleglum şi Eustace mergeau în faţă, cu braţele întinse ca să nu se izbească de ceva; în urmă veneau Jill şi Prinţul, cu caii de căpăstru.

– Ei, se auzi ceva mai tîrziu vocea lui Eustace, ochii mei au luat-o razna sau chiar e acolo sus un petic de lumină?!

Pînă ce vreunul dintre ei să apuce să-i răspundă, Puddleglum strigă:

– Stop. Am ajuns la o fundătură. Şi e pămînt, nu stîncă. Ce ziceai, Scrubb?

– Slavă Leului, spuse Prinţul, Eustace are dreptate. E un fel de...

– Dar nu e lumina zilei, spuse Jill. Doar un fel de lumină rece și albastră.

– Mai bine decît nimic, nu crezi?! spuse Eustace. Putem ajunge sus pînă la ea?

– Dar nu-i deasupra capului, replică Puddleglum. E deasupra noastră, însă în peretele în care m-am poticnit eu. Ce-ar fi, Pole, să te cocoți pe umerii mei și să vezi dacă poți ajunge pînă acolo?

15

Dispariţia lui Jill

De la peticul de lumină aflat acolo sus, în întunecimea unde se aflau ei, nu se deslu-şea nimic. Ceilalţi au putut doar auzi, nu şi vedea, eforturile lui Jill de a se cocoţa în cîrca Omului-Băl-ţilor. Adică, l-au auzit spunînd: „Nu-i nevoie să-mi bagi degetele în ochi" şi: „Şi nici piciorul în gură" sau: „Asta-i culmea" şi „Aşa, te ţin eu de picioare. În felul ăsta, ai mîinile libere să te rezemi de pămînt".

Pe urmă, ridicînd privirea, au văzut forma neagră a capului lui Jill profilată pe acel petic de lumină.

– Ei, ia zi! strigară cu toţii, nerăbdători.

– E o gaură, se auzi glasul lui Pole. Dacă aș fi un pic mai sus, m-aș putea strecura prin ea.

– Și ce vezi prin ea? întrebă Eustace.

– Deocamdată nu prea mult, spuse Jill. Știi ce, Puddleglum, nu mă mai ține de picioare. În felul ăsta, pot să mă așez cu tălpile pe umerii tăi. Și am să-mi mențin echilibrul sprijinindu-mă de marginea găurii.

O auziră mișcîndu-se, după care o bună parte din silueta ei se profilă în cenușiul deschizăturii; de fapt, tot capul și bustul, pînă la brîu.

– Ei – începu Jill, însă brusc scoase un țipăt; dar nu un țipăt ascuțit. Suna mai degrabă ca și cum gura i-ar fi fost astupată sau i s-ar fi înfundat ceva în ea. După aceea, și-a recăpătat glasul și țipa ca din gură de șarpe, numai că ei nu deslușeau ce spunea. În acel moment, s-au petrecut două lucruri simultan. Peticul de lumină a fost complet astupat timp de cîteva secunde; și au auzit un zgomot ca de luptă și încăierare, combinat cu vocea Omului-Bălților care rostea, gîfîind:

– Repede! Ajutor! Țineți-o de picioare. Cineva o trage în sus. Așa! Nu, aici. Prea tîrziu!

Deschizătura și lumina rece care o umplea erau acum perfect libere. Jill dispăruse.

– Jill! Jill! zbierau ei cu disperare, însă nu se auzea nici un răspuns.

– De ce dracu' n-ai ținut-o de picioare? zise Eustace.

– Nu ştiu, Scrubb, mormăi Puddleglum. Sînt un ratat din naştere. Blestemat. Sînt blestemat să fiu cel din cauza căruia Pole moare, aşa cum am fost blestemat să mănînc din Cerbul vorbitor, la Harfang. Ceea ce nu înseamnă, fireşte, că nu e şi vina mea la mijloc.

– Nici că se putea să fim năpăstuiţi de o ruşine şi de o suferinţă mai mare, zise Prinţul. Frumos ne şade! Am trimis o domniţă curajoasă în mîinile duşmanilor, în timp ce noi am stat ca nişte laşi în urmă, teferi şi nevătămaţi.

– Nu mai vedea totul *atît* de negru, zise Puddleglum. Nu ştiu cît de teferi şi de nevătămaţi sîntem noi aici, din moment ce riscăm să murim de foame în gaura asta.

– Oare *sînt* suficient de mic încît să încap în gaura pe care a dispărut Jill? se întrebă Scrubb.

Iată ce păţise Jill în realitate. De îndată ce şi-a scos capul prin gaură, a descoperit că privea în jos, ca de la o fereastră aflată la etaj, şi nu în sus, ca printr-un chepeng. Stătuse atît de mult pe întuneric, încît la început ochii ei n-au putut percepe ce vedeau: doar că nu se uita la lumea însorită pe care şi-o dorise atît de mult s-o vadă. Aerul era cumplit de rece, iar lumina era palidă şi albastră. Se auzea, de asemenea, mult zgomot, iar prin văzduh zburau tot felul de obiecte albe. Acesta fusese momentul cînd strigase în jos, spre Puddleglum, să o lase să stea în picioare, cu tălpile pe umerii lui.

După ce s-a ridicat așa, a putut vedea și auzi mult mai bine. Zgomotele pe care le auzise s-au dovedit a fi de două feluri: tropăitul ritmic, făcut de mai multe picioare, și muzica a patru viori, trei flaute și o tobă. A putut, totodată, să-și dea seama clar unde se afla. Privea afară dintr-o gaură aflată într-un dîmb abrupt, ce cobora la vale pînă la un teren neted, cam la patru metri sub ea. Totul era foarte alb. O mulțime de oameni se mișca de colo-colo. Pe urmă, i s-a tăiat respirația! Oamenii aceia erau mici Fauni dichisiți și Driade cu coroniță de frunze pe părul care le flutura la spate. Cîteva clipe, i s-a părut că pur și simplu se mișcau; după aceea, a văzut că de fapt dansau – un dans cu atît de mulți pași și figuri complicate, încît îți trebuia ceva timp să-l înțelegi. Pe urmă, a străfulgerat-o gîndul că lumina aceea palidă și albastră venea de la lună și că materia aceea albă care acoperea pămîntul era, de fapt, zăpadă. Sigur că da! Pe cerul negru și glacial de deasupra străluceau stelele. Iar chestiile acelea negre și înalte din spatele dansatorilor erau copaci. Nu numai că reușiseră să ajungă, în fine, în Lumea-de-Deasupra, ci avuseseră chiar norocul să nimerească drept în Narnia. Jill simțea că îi vine să leșine de fericire; iar muzica – muzica aceea romantică, teribil de suavă, totuși și un pic cam ireală, plină de o vrajă benefică, la fel cum zdrăngănitul Vrăjitoarei fusese plin de o vrajă malefică – o umplea de încîntare.

Îţi ia mult timp să povesteşti toate astea, însă fireşte că de văzut au putut fi văzute într-o clipită. Jill s-a răsucit aproape numaidecît să strige în jos spre ceilalţi: „Extraordinar! E în regulă. Am ieşit afară şi sîntem acasă". Dar iată motivul pentru care n-a apucat să spună decît „Extraordinar!" În jurul dansatorilor, se învîrtea un cerc de Pitici nespus de frumos înveşmîntaţi; majoritatea aveau straie roşii, cu glugi îmblănite, care se terminau la vîrf cu pompoane aurii, iar în picioare purtau cizme înalte, căptuşite cu blană. În timp ce se învîrteau aşa, azvîrleau cu sîrguinţă bulgări de zăpadă. (Astea erau chestiile acelea albe pe care Jill le văzuse zburînd prin aer.) Nu-i aruncau *în* dansatori, cum se mai întîmplă să facă în Anglia puştii nătărăi. Îi aruncau printre dansatori, în perfectă sincronizare cu muzica şi cu o ţintă atît de precisă, încît nimeni nu era atins. Acesta este Marele Dans al Zăpezii şi are loc în fiecare an în Narnia, în prima noapte cu lună, cînd pămîntul e acoperit de nea. Fireşte că este, totodată, şi o joacă, întrucît, din cînd în cînd, cîte un dansator greşeşte ritmul şi se alege cu un bulgăre de zăpadă în faţă, la care toată lumea rîde cu poftă. Însă o echipă bună de dansatori, Pitici şi muzicanţi, poate dănţui aşa ceasuri de-a rîndul, fără să fie cineva nimerit de vreun bulgăre de zăpadă. În nopţile frumoase, cînd frigul, bătaia tobelor, ţipătul bufniţelor şi lumina lunii le răscolesc sîngele sălbatic de creaturi ale pădurii, făcîndu-l şi mai sălbatic, li se

întîmplă să danseze pînă în zori. Păcat că nu-i puteți vedea și voi.

Ceea ce a oprit-o pe Jill cînd apucase să rostească doar „Extraordinar" a fost pur și simplu un bulgăre de zăpadă mare și frumos, pe care un Pitic l-a azvîrlit printre dansatori, nimerind-o drept în gură. N-a deranjat-o absolut deloc; nici douăzeci de bulgări nu i-ar fi putut strica buna dispoziție în acel moment. Dar, oricît de fericit ai fi, ți-e imposibil să vorbești cu gura plină de zăpadă. Iar cînd, după ce a tot scuipat și împroșcat în jur, a putut vorbi din nou, în entuziasmul ei a uitat că ceilalți, jos în beznă, sub ea, nu aflaseră încă vestea cea bună. S-a aplecat cît a putut de mult afară din gaură, zbierînd spre dansatori:

– Ajutor! Ajutor! Sîntem îngropați în deal. Veniți și săpați ca să ne scoateți afară.

Narnienii, care nici măcar nu remarcaseră mica deschizătură din coasta dealului, au fost, firește, foarte surprinși, privind întîi în cîteva direcții greșite, pînă să descopere de unde venea vocea aceea. Dar cînd au văzut-o pe Jill, au venit cu toții în fugă spre ea, mulți dintre ei căznindu-se să se cațăre pe dîmb, încît pe puțin zece mîini s-au întins curînd spre ea. Iar Jill le-a apucat zdravăn, izbutind astfel să iasă din gaură; s-a rostogolit numaidecît la vale, cu capul în jos, după care s-a ridicat și a zis:

– Oh, vă rog, duceți-vă și săpați acolo, să-i scoatem și pe ceilalți. Sînt trei persoane, în afară de cai. Iar una dintre ele este Prințul Rilian.

Cînd a spus toate astea, se afla deja în mijlocul unei mulţimi, căci, pe lîngă dansatori, veneau în fugă acolo tot felul de făpturi care priviseră dansul şi pe care ea nu le văzuse iniţial. Ploua cu veveriţe şi bufniţe din copaci. Aricii au venit şi ei, legănîndu-se, cît puteau de repede, pe picioarele lor scurte. Urşii şi bursucii se mişcau ceva mai încet. O panteră mare, foind din coadă de emoţie, a fost ultima care li s-a alăturat.

De îndată ce au priceput ce le spunea Jill, au devenit cu toţii activi.

– Hîrleţe şi lopeţi, băieţi, hîrleţe şi lopeţi. Haidem după unelte! au spus Piticii, zbughind-o în pădure.

– Treziţi nişte cîrtiţe. Se pricep de minune la săpat. Sînt la fel de pricepute ca Piticii, a zis un glas.

– Ce-a zis despre Prinţul Rilian? s-a interesat altă voce.

– Ssst! a făcut Pantera. Biata copilă aiurează, ceea ce nici nu-i de mirare, dacă s-a rătăcit în măruntaiele dealului. Nici nu mai ştie ce vorbeşte.

– Aşa e, a zis un Urs bătrîn. Păi, cum să spună că Prinţul Rilian e cal!

– Ba nu, n-a zis aşa, l-a contrazis o Veveriţă, tare dezgheţată.

– Ei na, ba a zis, a spus alta, şi mai obraznică.

– E perfect ad-d-d-evărat. Nu f-f-f-iţi proşti, spuse Jill.

Vorbea aşa, fiindcă acum îi clănţăneau dinţii de frig.

Numaidecît, una dintre Driade a înfășurat-o cu o pelerină îmblănită, aruncată de unul dintre Pitici, cînd se năpustise să-și ia uneltele de săpat, iar un Faun îndatoritor a pornit tropăind printre copaci spre un loc unde Jill vedea un foc la gura unei peșteri, să-i aducă ceva cald de băut. Dar pînă să se întoarcă, toți Piticii și-au făcut din nou apariția, cu cazmale și tîrnăcoape, și s-au repezit să atace coasta dealului. Pe urmă Jill a auzit niște strigăte:

– Hei! Ce te-a apucat? Lasă sabia aia!

Și:

– Măi tinere, termină cu prostiile!

Și:

– Ce rău e ăsta mic!

Jill a dat fuga spre gaura din deal și n-a mai știut dacă să rîdă sau să plîngă, cînd a văzut fața lui Eustace, foarte palidă și murdară, răsărind din bezna dinăuntru, iar pe urmă mîna lui Eustace agitînd sabia, cu care încerca să împungă pe oricine se apropia de el.

Căci, desigur, ultimele cîteva minute fuseseră pentru Eustace cu totul altfel decît pentru Jill. O auzise pe Jill țipînd și o văzuse dispărînd în necunoscut. La fel ca Prințul și Puddleglum, crezuse și el că o înhățaseră niște dușmani. Iar de acolo, de jos, n-avea cum vedea că lumina aceea palidă și albăstruie venea de la lună. Credea că gaura ducea doar în altă grotă, luminată de vreo fosforescență fantomatică și plină de cine știe ce creaturi rele ale Împărăției Adîncurilor.

Aşa că, atunci cînd a izbutit să-l convingă pe Puddleglum să-l lase să i se suie în cîrcă, a făcut în realitate un gest de mare curaj. Ceilalţi doi s-ar fi oferit ei primii, numai că gaura era prea strîmtă şi nu puteau încăpea prin ea. Eustace era ceva mai mare şi mult mai neîndemînatic decît Jill, şi, de aceea, atunci cînd a vrut să se uite afară, a dat cu capul de partea de sus a găurii, trezindu-se cu o mică avalanşă de zăpadă peste faţă. Iar cînd a putut vedea din nou şi a văzut vreo zece făpturi venind în goana mare spre el, nu-i de mirare că a încercat să-i respingă cu sabia.

– Încetează, Eustace, încetează, strigă Jill. Sînt toţi prieteni. Nu vezi?! Am ieşit în Narnia. Totul e în regulă.

Şi atunci Eustace a văzut într-adevăr şi şi-a cerut scuze în faţa Piticilor (iar Piticii au zis că nu făcea nimic); zeci de mîini pitice, groase şi păroase l-au ajutat să iasă la suprafaţă, aşa cum o ajutaseră şi pe Jill cu cîteva minute mai înainte. Pe urmă, Jill s-a cocoţat

pe dîmb și, vîrîndu-și capul în deschizătura neagră le-a strigat celor dinăuntru vestea cea bună. Cînd se întorcea să plece, l-a auzit pe Puddleglum mormăind:

– Ah, biata Pole. Chestia asta de la sfîrșit a dat-o gata. Aiurează, săraca. A început să aibă vedenii.

Jill s-a dus lîngă Eustace, și-au dat mîna și au tras adînc în piept aerul pur al nopții. Lui Eustace i-au adus o pelerină groasă, iar amîndurora ceva cald de băut. În timp ce sorbeau din căni, Piticii curățaseră deja zăpada și smocurile de iarbă de pe o fîșie din jurul găurii inițiale, iar acum tîrnăcoapele și cazmalele săltau și izbeau cu voioșie, la fel ca picioarele Faunilor și ale Driadelor, cînd dănțuiau în urmă cu zece minute. Doar zece minute! Și totuși lui Jill și lui Eustace li se părea că toate primejdiile prin care trecuseră în bezna de dedesubt, căldura și atmosfera sufocantă de sub pămînt nu fuseseră decît un vis urît. Aici afară, în frig, cu luna și stelele acelea uriașe pe cer (stelele narniene sînt mai aproape decît stelele din lumea noastră) și cu chipurile blînde și joviale din jur, nu-ți prea mai venea să crezi că Împărăția Adîncurilor există aievea.

Înainte de a-și termina băuturile calde și gustoase, își făcuseră apariția vreo zece cîrtițe, proaspăt trezite și încă foarte somnoroase, nu prea încîntate de ce li se întîmpla. Însă, de îndată ce au înțeles despre ce era vorba, s-au pus și ele pe treabă. Pînă și Faunii s-au făcut utili, cărînd pămîntul cu roaba, iar Veverițele jucau și țopăiau încolo și încoace foarte emoționate și

agitate, deşi Jill n-a izbutit să-şi dea seama ce-şi închipuiau ele că făceau. Urşii şi Bufniţele se mulţumeau să dea sfaturi şi îi tot întrebau pe copii dacă n-ar vrea să intre în grotă (acolo unde văzuse Jill focul aprins), ca să se încălzească şi să mănînce ceva. Însă copiii nu voiau să se ducă fără să-şi vadă prietenii eliberaţi de sub pămînt.

Nimeni din lumea noastră n-ar fi în stare să facă o treabă ca asta, aşa cum o fac Piticii şi Cîrtiţele vorbitoare în Narnia; însă, desigur, pentru Cîrtiţe şi Pitici asta nu e muncă. Lor le place să sape. Aşadar, nu le-a luat mult pînă ce au reuşit să sape o mare deschizătură neagră în coasta dealului. Şi în lumina lunii, din bezna de dedesubt – ce cumplit ar fi fost dacă lumea n-ar fi ştiut cine e înăuntru – a ieşit, mai întîi, silueta deşirată, cu picioare lungi şi pălărie ţuguiată, a Omului-Bălţilor, iar după aceea, ţinînd cei doi cai de căpăstru, s-a ivit şi Prinţul Rilian.

Cînd a apărut Puddleglum, din toate părţile au izbucnit strigăte: „Ei, e un Om-al-Bălţilor – măi, să

fie, e bătrînul Puddleglum – bătrînul Puddleglum din Bălțile de răsărit – ce-ai făcut Puddleglum? – dacă ai ști cîtă lume a pornit în căutarea ta – Lordul Bunilă a pus peste tot afișe, în care se oferă recompense cui știe ceva despre tine!" Însă toate exclamațiile astea au amuțit într-o clipă, cum se întîmplă cu gălăgia din dormitorul de la cămin, cînd directorul bagă capul pe ușă. Căci acum îl vedeau pe Prinț.

Nimeni nu s-a îndoit vreo secundă de identitatea lui. Erau acolo nenumărate Animale, Driade, Pitici și Fauni, care îl știau dinainte de a fi vrăjit. Ba unii dintre cei bătrîni își aminteau chiar cum arăta tatăl lui, Regele Caspian, cînd era tînăr, și se mirau ce asemănare era între ei. Însă eu cred că l-ar fi recunoscut oricum. Deși era palid de la lunga sa întemnițare în Împărăția Adîncurilor, îmbrăcat în negru, prăfuit, ciufulit și obosit, avea un aer inconfundabil. Expresia pe care o vezi la toți regii adevărați ai Narniei, care domnesc prin voia lui Aslan și stau pe tronul lui Peter, Marele Rege, din palatul de la Cair Paravel.

Instantaneu, toți și-au descoperit creștetul și au îngenuncheat; în clipa următoare, lui Jill i-au dat lacrimile, văzîndu-i pe toți cum ovaționează și strigă de bucurie, cum țopăie și dănțuie, cum își dau mîna, se sărută și se îmbrățișează fericiți. Misiunea lor de căutare meritase toate chinurile pe care le îndurară.

– Rogu-te, Înălțimea Ta, zise cel mai bătrîn dintre Pitici, am încercat să pregătim niște bucate pentru cînd urma să se încheie dansul zăpezii...

– Cu multă plăcere, taică, zise Prințul. Căci nicicînd n-a existat Prinț, Cavaler, Boier sau Urs care să fie mai înfometat decît sîntem noi, cei patru rătăcitori.

Toată mulțimea aceea a pornit printre copaci spre peșteră. Jill l-a auzit pe Puddleglum spunîndu-le celor care se înghesuiau în jurul lui:

– Nu, nu, povestea mea mai poate aștepta. Nu merită să discutăm despre ceea ce mi s-a întîmplat mie. Vreau să aud noutățile. Nu încercați să mă menajați. Prefer să-mi spuneți totul pe șleau. Regele a pierit cumva în valuri? Vreun incendiu prin pădure? Război la granița cu calormenii? Sau niscaiva balauri?

Și toate făpturile au izbucnit în hohote de rîs, zicînd:

– Tipic pentru Oamenii-Bălților!

Cei doi copii aproape cădeau din picioare de oboseală și foame, însă căldura din peșteră, umbra flăcărilor dansînd jucăuș pe pereți, servantele pline de cupe, farfurii, platouri, ca într-o bucătărie de la țară, i-au mai înviorat un pic. Totuși, au adormit buștean în timp ce se pregătea masa. Iar cît au dormit ei, Prințul Rilian le-a povestit toate pățaniile lui Animalelor și Piticilor mai în etate și cu mai multă înțelepciune. Acum toți pricepuseră ce se întîmplase; cum o Vrăjitoare afurisită și rea (desigur, de același soi ca

Vrăjitoarea Albă, care adusese Iarna cea grea peste Narnia, cu multă vreme în urmă) ticluise totul, ucigînd-o întîi pe mama lui Rilian şi vrăjindu-l pe Rilian. Au înțeles că Vrăjitoarea săpase exact sub Narnia, unde voia să iasă la suprafață şi să domnească prin intermediul lui Rilian. Iar Prințul nici nu visase măcar, pe atunci, că țara în care ea voia să-l facă rege (rege după nume, însă în realitate sclavul ei) era chiar țara lui. Iar din ce le-au povestit copiii, au înțeles că Vrăjitoarea era în cîrdăşie cu uriaşii periculoşi din Harfang.

– Învățătura pe care trebuie să o tragem de aici, Înălțimea Ta, a spus cel mai bătrîn Pitic, este că Vrăjitoarele alea din Nord urmăresc întotdeauna acelaşi lucru, însă în fiecare veac urzesc planuri diferite pentru a-şi atinge scopul.

16

Răul făcut e acum îndreptat

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă şi a constatat că se afla într-o peşteră, Jill s-a gîndit îngrozită că se întorsese în lumea subpămînteană. Însă cînd a observat că stătea lungită pe un pat de ierburi moi, cu o mantie îmblănită peste ea, şi a văzut un foc jucăuş pîrîind şi trosnind (ca şi cum abia ar fi fost aprins) pe o vatră de piatră, iar ceva mai încolo, soarele matinal intrînd pe gura peşterii, şi-a amintit fericită tot adevărul. Avuseseră parte de o cină încîntătoare, toţi laolaltă în peşteră, deşi li se cam făcuse somn, înainte ca masa să ajungă la bun sfîrşit. Ştia vag că Piticii se tot foiseră în jurul focului cu nişte tigăi mai

mari decît ei, în care sfîrîiau nenumărați cîrnați cu un miros delicios. Și nu cîrnați din aceia prăpădiți, plini de pîine și soia, ci cîrnați adevărați, cu multă carne, bine condimentați, grași și doar un pic de tot arși și rumeniți. Și urmaseră, apoi, căni mari cu cremă de ciocolată bătută spumă, cartofi copți și castane coapte, mere coapte cu stafide înfipte în locul sîmburilor, și pe urmă înghețată să te mai răcorești după toate bunătățile acelea servite fierbinți.

Jill se așeză în capul oaselor și privi în jur. Puddleglum și Eustace erau lungiți nu prea departe de ea, amîndoi dormind buștean.

– Hei, voi doi de-acolo! strigă Jill, în gura mare. N-aveți de gînd să vă treziți odată?

– Șu, șu! zise o voce somnoroasă, de undeva de deasupra ei. Fii cumintică. Trage un pui de somn. Nu face tărăboi. Bu-hu-hu!

– Păi, cred că e Pană-Luminată! zise Jill, ridicînd privirea spre ghemul de pene înfoiate, cocoțat pe pendula din colțul peșterii.

– Așa-i, așa-i, zbîrnîi Bufnița, scoțîndu-și capul de sub aripă și deschizînd un ochi. Am venit cu un mesaj pentru Prinț, pe la ora două. Veverițele ne-au adus vestea cea bună. Un mesaj pentru Prinț. El a plecat. Trebuie să vă duceți și voi. Bună ziua – și capul dispăru din nou.

Cum se părea că nu mai există nici o speranță de a obține mai multe informații de la Bufniță, Jill se

ridică în picioare şi începu să caute prin jur, vrînd să se spele şi să mănînce ceva. Însă aproape numaidecît, în peşteră intră un mic Faun tropăind pe pietre cu copitele lui de capră.

– Ah, în sfîrşit te-ai trezit, Fiică a Evei, zise el. Poate n-ar strica să-l trezeşti şi pe Fiul lui Adam. Trebuie să porniţi la drum în cîteva minute, iar cei doi Centauri au avut bunătatea să vă lase să călăriţi în spinarea lor, pînă la Cair Paravel. După care a mai adăugat cu voce joasă: Fireşte, vă daţi seama ce favoare nemaipomenită vi se face, fiind lăsaţi să călăriţi pe un Centaur. N-am mai auzit pînă acum de aşa ceva. Nu-i frumos să-i lăsaţi să aştepte.

– Unde-i Prinţul? a fost prima întrebare pusă de Eustace şi de Puddleglum după ce au făcut ochi.

– A plecat să-l întîmpine pe Rege, tatăl lui, la Cair Paravel, răspunse Faunul, al cărui nume era Orruns. Corabia Maiestăţii Sale urmează să intre în port din clipă în clipă. Se pare că Regele s-a întîlnit cu Aslan – nu ştiu dacă doar i s-a arătat într-o viziune sau s-au întîlnit faţă în faţă – înainte de a naviga mai departe, iar Aslan l-a întors din drum şi i-a spus că, atunci cînd va ajunge înapoi în Narnia, îl va găsi acolo, aşteptîndu-l, pe fiul pierdut de mult.

Eustace se sculase şi împreună cu Jill îl ajutau pe Orruns să pregătească micul dejun. Lui Puddleglum i s-a spus să rămînă în pat. Un Centaur pe nume Cloudbirth, care era un tămăduitor celebru sau (cum

zicea Orruns) un „vraci", venea să-i vadă arsura de la picior.

– Ah! spuse Puddleglum, parcă aproape satisfăcut, să vedeți că o să vrea să-mi taie piciorul de la genunchi în jos. Să vedeți voi dacă n-o fi așa.

Dar îi părea bine că putea să mai stea în pat.

Micul dejun a constat din ouă jumări și pîine prăjită, iar Eustace a înfulecat cu poftă, de parcă n-ar fi mîncat nimic înainte de culcare.

– Ehehei, Fiu al lui Adam, zise Faunul, privind cu un fel de admirație ce bucățoaie își înfunda Eustace în gură. Nu-i nevoie să te grăbești *chiar* atît de cumplit. Cred că *nici* Centaurii n-au isprăvit încă de mîncat.

– Păi, înseamnă că s-au trezit foarte tîrziu, spuse Eustace. Pun pariu că e trecut de ora zece.

– Oh, nu, zise Orruns. Ei s-au sculat înainte să se lumineze de ziuă.

– Atunci au așteptat pesemne al naibii de mult pînă să mănînce, spuse Eustace.

– Nu, n-au așteptat deloc, replică Orruns. Au început să mănînce în clipa în care s-au deșteptat.

– Ei, drăcia dracului! exclamă Eustace. Dar ăștia halesc atît de mult la micul dejun?

– Ehehei, Fiu al lui Adam, cum de nu pricepi tu? Centaurii au un stomac de om și un stomac de cal. Și, firește, ambele cer mîncare. Așa că mai întîi mănîncă griș cu lapte, rinichi, șuncă, omletă, friptură rece, pîine prăjită, marmeladă, cafea și bere. Și, pe

urmă, se ocupă de partea din ei, care e cal, păscînd cam o oră, după care încheie cu nişte păsat cald, ovăz şi un sac cu zahăr. Iată de ce e aşa o problemă să inviţi un Centaur să stea la tine peste weekend. Mare problemă, efectiv.

În clipa aceea, se auzi zgomot de copite tropăind pe piatră, la gura peşterii, iar copiii ridicară privirea. Cei doi Centauri, unul cu o barbă neagră, altul cu o barbă aurie fluturîndu-le peste pieptul gol şi robust, stăteau afară şi îi aşteptau, cu capul uşor plecat pentru a putea privi în peşteră. În acel moment, copiii deveniră foarte politicoşi şi îşi terminară iute micul dejun. Nimeni cînd vede un Centaur nu se gîndeşte că e caraghios. Sînt nişte făpturi solemne şi maiestuoase, pline de o înţelepciune străveche, învăţată de la stele; nu-i uşor să-i înveseleşti, şi nici să-i înfurii. Însă mînia lor e cumplită, revărsîndu-se ca un val nimicitor.

– La revedere, dragă Puddleglum, spuse Jill, ducîndu-se lîngă patul Omului-Bălţilor. Îmi pare rău că te-am făcut pesimist.

– Şi mie îmi pare rău, zise Eustace. Ai fost cel mai bun prieten din lume.

– Sper din suflet să ne mai întîlnim, adăugă Jill.

– Nu prea sînt şanse, replică Puddleglum. Nu cred nici că am să apuc să-mi revăd vechiul meu wigwam. Şi Prinţul ăla – drăguţ băiat –, dar credeţi că e destul de puternic? Nu m-ar mira să aibă o constituţie distrusă după ce a trăit atîţia ani sub

pământ. Te poți alege cu o boală care izbucnește când nici nu te aștepți.

– Puddleglum! zise Jill. Mare farsor ești. Ești lugubru ca la înmormântare, când, în realitate, nu-ți mai încapi în piele de fericire. Și vorbești de parcă ți-ar fi frică de orice, când de fapt ești viteaz ca un – ca un leu.

– Păi, dacă tot a venit vorba de înmormântare, începu Puddleglum, însă Jill, care îi auzea pe Centauri izbind cu copitele în piatră, îl surprinse enorm aruncându-se de gîtul lui și sărutându-l pe fața care semăna a noroi, în timp ce Eustace îi strîngea mîna voinicește. Pe urmă, se repeziră amîndoi spre Centauri, iar Omul-Bălților, lăsîndu-se la loc în pat, își zise în sinea lui: „Ei bine, nici în vis nu m-aș fi gîndit că fața asta ar fi putut face așa ceva. Deși, de ce să nu fim drepți, *sînt* și eu destul de arătos".

A călări pe un Centaur este, negreșit, o mare onoare (și în afară de Jill și Eustace nu există nimeni astăzi pe lume care să o fi făcut), însă este teribil de inconfortabil. Căci cine ține la viața lui nu s-ar încumeta să pună șaua pe un Centaur, iar a călări direct pe spatele lui nu-i deloc distractiv; mai ales dacă, așa cum era cazul lui Eustace, n-ai mai călărit niciodată. Centaurii erau foarte politicoși și serioși, cu un fel de a fi matur și distins, iar în timp ce străbăteau la galop pădurile Narniei, fără să întoarcă deloc capul, le povesteau copiilor despre însușirile ierburilor și ale rădăcinilor, despre influențele

plantelor, despre cele două nume ale lui Aslan, cu sensurile lor, şi tot felul de lucruri de acest fel. Dar oricît de tare i-a durut şi au fost hurducaţi, cei doi oameni ar da acum orice să mai facă o dată călătoria aceea: să vadă poienile şi pantele strălucind sub zăpada de peste noapte, să fie întîmpinaţi de iepuri, veveriţe şi păsările, care îţi urau bună dimineaţa, să mai respire iarăşi aerul Narniei şi să audă glasul copacilor narnieni.

Au ajuns la rîu, ale cărui ape strălucitoare şi albastre curgeau repede sub soarele de iarnă, mergînd de-a lungul lui pînă după ultimul pod (care se află la micul orăşel Beruna, tihnit şi cu acoperişuri roşii); au trecut dincolo cu un şlep condus de un luntraş, adică de un Om-al-Bălţilor, căci ei sînt cei care se îndeletnicesc cu navigaţia şi pescuitul în Narnia. Şi, după ce au traversat rîul, au continuat să călărească de-a lungul malului sudic, ajungînd curînd la Cair Paravel. Şi, exact cînd au sosit acolo, au văzut corabia aceea sclipitoare pe care o văzuseră cînd veniseră la început în Narnia. Vasul plutea în susul rîului, ca o pasăre uriaşă. Din nou, toată curtea se adunase pe peluza verde dintre castel şi chei, pentru a-l întîmpina şi a-i ura bun venit acasă Regelui Caspian. Rilian, care îşi schimbase hainele negre şi se îmbrăcase acum cu o mantie purpurie peste cămaşa de zale din argint, stătea foarte aproape de marginea apei, cu capul descoperit, pentru a-şi primi tatăl; şi Piticul Bunilă şedea lîngă el, în mica

şaretă trasă de un măgar. Copiii îşi dădură seama că nu aveau cum răzbate pînă la Prinţ prin toată mulţimea aceea şi, oricum, se simţeau acum destul de timizi. Aşa că îi rugară pe Centauri să-i mai lase să stea un pic în spinarea lor, ca să poată vedea şi ei ce se întîmplă, peste capetele curtenilor. Iar Centaurii se arătară de acord.

De pe puntea corăbiei se auzi peste apă un sunet de trîmbiţe de argint: marinarii aruncară o funie; nişte şobolani (Şobolani vorbitori, fireşte) şi nişte Oameni-ai-Bălţilor ajunseră repede la mal, unde amarară corabia. Muzicanţii, ascunşi undeva prin mulţime, începură să cînte o melodie triumfală şi solemnă. Şi, în scurt timp, galionul Regelui atinse cheiul, iar Şobolanii urcară la bord, pe pasarelă.

Jill se aştepta să-l vadă coborînd pe bătrînul Rege. Însă, se pare că se ivise o încurcătură neaşteptată. Un Lord, palid la faţă, veni pe ţărm şi îngenunche în faţa Prinţului şi a lui Bunilă. Discutară toţi trei, cu capetele apropiate, timp de cîteva minute, fără ca nimeni să poată auzi ce vorbeau. Muzica răsuna în continuare, însă se vedea că toată lumea simte că s-a întîmplat ceva. Pe urmă, patru Cavaleri, cărînd ceva şi mergînd foarte lent, îşi făcură apariţia pe punte. În momentul în care începură să coboare pasarela, se putu vedea ce cărau: un pat pe care zăcea bătrînul Rege, foarte palid şi nemişcat. Îl aşezară jos. Prinţul îngenunche lîngă el şi îl îmbrăţişă. Regele Caspian ridică mîna să-şi

binecuvînteze fiul. Şi toată lumea ovaţionă, dar uralele acelea erau cam fără vlagă, căci simţeau cu toţii că era ceva în neregulă. Pe urmă, brusc, Regelui îi căzu capul pe perne, muzicanţii se opriră şi se lăsă o tăcere de moarte. Prinţul, îngenunchind lîngă patul Regelui, îşi puse capul lîngă părintele său şi plînse amarnic.

Se auzeau şoapte şi foşnete de peste tot. Jill băgă de seamă că toţi care aveau pe cap pălării, bonete, coifuri sau glugi şi le scoteau – inclusiv Eustace. Pe urmă, de deasupra castelului se auzirăun fîşîit şi un fîlfîit de pînză; cînd se uită într-acolo, văzu că marele stindard, cu Leul auriu pe el, era coborît în bernă. Şi după aceea, lent, nemilos, cu strune plîngăreţe şi cu sunete de corn deznădăjduite, muzica începu din nou: de data asta, o melodie sfîşietoare.

Se dădură amîndoi jos de pe Centauri (care nici nu-i băgară în seamă).

– Aş vrea să fiu acasă, zise Jill.

Eustace încuviinţă din cap, fără să spună nimic, şi îşi muşcă buza.

– Am venit, rosti un glas profund în spatele lor. Se întoarseră şi îl văzură pe Leu în carne şi oase, atît de strălucitor, de real şi de puternic, încît totul în jur începu numaidecît să pară şters şi mohorît în comparaţie cu el. Şi, în mai puţin timp decît îţi trebuie să respiri o dată, Jill uită de Regele Narniei, care murise, şi nu-şi mai aminti decît cum îl făcuse

ea să cadă de pe stîncă pe Eustace, cum din cauza ei o zbîrciseră aproape cu toate semnele, şi totodată îi veniră în minte toate ciondănelile şi certurile. Şi simţea nevoia să spună „Îmi pare rău", însă nu putea vorbi. Pe urmă, Leul îi trase spre el, din priviri, se aplecă şi le atinse obrajii palizi cu limba, spunînd:

– Nu vă mai gîndiţi la asta. Nu voi fi întotdeauna mustrător. V-aţi îndeplinit misiunea pentru care v-am trimis în Narnia.

– Te rog, Aslan, zise Jill. Putem merge acasă acum?

– Da. Am venit să vă duc Acasă, răspunse Aslan. După care, deschise botul larg şi suflă. De data asta, nu mai avură senzaţia că zburau prin aer; simţeau, în schimb, că stăteau nemişcaţi, iar răsuflarea sălbatică a lui Aslan împingea tot mai departe corabia, pe Regele mort, castelul, zăpada şi cerul de iarnă. Căci toate astea pluteau pierind în aer, ca nişte rotocoale de fum, şi dintr-odată se treziră în lumina strălucitoare a unei zile din miezul verii, pe o iarbă moale şi mătăsoasă, printre copaci falnici, lîngă un pîrîu răcoros. Văzură, atunci, că se aflau iarăşi pe Muntele lui Aslan, sus de tot, deasupra şi dincolo de Capătul Lumii unde se întindea Narnia. În mod straniu însă, muzica funebră, în amintirea Regelui Caspian, răsuna în continuare, deşi nu-ţi dădeai seama de unde venea. Păşeau de-a lungul pîrîului, iar Leul mergea în faţa lor: şi Leul se făcu atît de frumos, iar

muzica atît de sfîşietoare, încît Jill nici nu mai ştia ce o impresionase mai mult, de-o podidise plînsul.

Pe urmă, Aslan se opri şi copiii se uitară în pîrîu. Şi acolo, pe prundişul auriu de pe fundul pîrîului, zăcea Regele Caspian, mort, iar apa curgea peste el ca o oglindă lichidă. Barba lungă şi albă flutura prin apă ca o algă. Toţi trei rămaseră acolo, în picioare, şi plînseră. Chiar şi Leul: lacrimi mari de Leu, fiecare lacrimă mai preţioasă decît ar putea fi tot Pămîntul, dacă n-ar fi decît un diamant solid şi unic. Şi Jill observă că Eustace nu arăta ca un copil care plînge şi nici ca un băiat care plînge, dar n-ar vrea să se bage de seamă, ci ca un adult care plînge. Cel puţin aşa i s-a părut ei; şi într-adevăr, cum zicea ea, oamenii nu par a avea o vîrstă anume pe acel munte.

– Fiu al lui Adam, spuse Aslan, du-te în desişul acela, smulge ghimpele pe care îl vei găsi şi adu-mi-l mie!

Eustace se supuse. Ghimpele avea cam treizeci de centimetri şi era ascuţit ca o floretă.

– Vîră-mi-l în labă, Fiu al lui Adam, zise Aslan, ridicînd laba din faţă şi întinzînd talpa imensă spre Eustace.

– Chiar trebuie? ezită Eustace.

– Da, îi răspunse Aslan.

Şi atunci, încleştîndu-şi dinţii, Eustace înfipse ghimpele în talpa Leului. Iar de pe locul înţepăturii ieşi o picătură imensă de sînge, roşie cum n-a fost nimic din tot ce aţi văzut sau v-aţi imaginat voi

vreodată mai roșu pe lumea asta. Și picătura aceasta căzu, pleoscăind, în apă peste trupul Regelui mort. În acel moment, muzica cea jalnică încetă. Iar Regele mort începu să se transforme. Barba albă i se făcu cenușie, iar din cenușie galbenă, pe urmă tot mai scurtă, pînă dispăru complet; iar obrajii scofîlciți i se rotunjiră rumeni și frumoși, ridurile se netezirâ; ochii, acum deschiși, îi rîdeau vesel, la fel ca buzele. Brusc, sări în sus și rămase în picioare în fața lor – un bărbat foarte tînăr sau un băiat. (Jill nu-și dădea seama exact, întrucît oamenii din țara lui Aslan nu au vîrstă distinctă. Chiar și în lumea aceasta, firește, copiii cei mai prostovani sînt și cei mai copilăroși, la fel cum adulții cei mai prostovani sînt și cei mai maturi.) Și se repezi spre Aslan, aruncîndu-se cu brațele, cît putea el de bine, de gîtul uriaș al acestuia; și îl sărută pe Aslan, cu sărutul lui puternic de Rege, iar Aslan îl sărută la rîndul lui, cu sărutul său sălbatic de Leu.

În cele din urmă, Caspian se întoarse spre ceilalți. Și, uimit, începu să rîdă de bucurie.

– Ei! Eustace! zise el. Eustace! Deci pînă la urmă tot ai ajuns la Capătul Lumii. Mai ții minte sabia mea grozavă, pe care ai rupt-o pe Șarpele-de-Mare?

Eustace făcu un pas spre el, cu amîndouă mîinile întinse, însă pe urmă se trase înapoi cu o expresie cam uimită.

– Ia te uită, extraordinar, se bîlbîi el. Toate bune și frumoase. Dar nu ai?... Adică nu ești?...

– Oh, nu fi nătărău, zise Caspian.

– Dar, făcu Eustace, uitîndu-se la Aslan. N-a... n-a murit, parcă?

– Ba da, zise Leul foarte încetişor, aproape (aşa i se păru lui Jill) ca şi cum ar fi rîs. A murit. Mulţi oameni au murit, să ştii. Chiar şi eu. Foarte puţini sînt cei care n-au murit.

– Oh, zise Caspian. Înţeleg ce te frămîntă. Crezi, pesemne, că sînt vreo stafie sau vreo prostie din asta. Dar nu-ţi dai seama? Aş fi asta dacă aş apărea în Narnia acum: fiindcă locul meu nu mai e acolo. Însă nu poţi fi o stafie în propria ţară. Aş putea fi o stafie, dacă m-aş duce în lumea voastră. Nu ştiu. Dar presupun că nu-i nici a voastră, din moment ce sînteţi aici.

O mare speranţă încolţi în inimile copiilor. Aslan însă îşi scutură capul mitos.

– Nu, dragii mei, spuse el. Cînd vă veţi mai întîlni cu mine aici, va fi pentru a rămîne. Dar nu acum. Trebuie să vă întoarceţi în lumea voastră pentru un timp.

– Domnule, zise Caspian. Mi-am dorit dintotdeauna măcar să întrezăresc lumea *lor*. E ceva rău în asta?

– Acum, că ai murit, fiule, nu mai poţi dori ceva rău, spuse Aslan. Vei vedea lumea lor – pentru cinci minute din timpul *lor*. Nu-ţi va trebui mai mult ca să îndrepţi lucrurile acolo. Pe urmă, Aslan îi explică lui Caspian ce îi aştepta pe Jill şi pe Eustace cînd se

întorceau în lumea lor, povestindu-i totul despre Şcoala Experimentală; se părea că ştia şi el la fel de bine ca ei.

– Fiica mea, îi zise Aslan lui Jill, rupe o nuieluşă din tufişul acela.

Jill aşa făcu; şi de îndată ce avu nuieluşa în mînă, aceasta se preschimbă într-o cravaşă de călărie nouă şi frumoasă.

– Acum, voi, Fii ai lui Adam, scoateţi săbiile, spuse Aslan. Dar folosiţi doar partea fără tăiş, căci nu împotriva războinicilor vă trimit acum, ci împotriva laşilor şi a copiilor.

– Vii şi tu cu noi, Aslan? întrebă Jill.

– Nu-mi vor vedea decît spinarea, spuse Aslan.

Îi călăuzi rapid prin pădure şi, nu după mulţi paşi, în faţa lor apăru zidul Şcolii Experimentale. Pe urmă, Aslan trase un răget, de soarele se zgîlţîi pe cer, iar zece metri de zid se năruiră sub ochii lor. Prin spărtură, se zăreau tufişurile şi arbuştii, precum şi acoperişul sălii de gimnastică, toate sub acelaşi cer mohorît de toamnă, pe care îl văzuseră înainte ca aventurile lor să înceapă. Aslan se întoarse spre Jill şi Eustace, suflînd spre ei şi atingîndu-le frunţile cu limba. Pe urmă, se lungi prin crăpătura pe care o făcuse în zid, cu spinarea sa aurie spre Anglia şi cu faţa sa domnească înspre tărîmurile lui. În aceeaşi clipă, Jill văzu alergînd spre ei, printre dafini, figuri pe care le cunoştea prea bine. Aproape toată banda era acolo – Adela Pennyfather, Cholmondely Major,

Edith Winterblott, Sorner „Bubosul", Bannister babanul şi urîcioşii de gemeni Garret. Brusc însă, se opriră. Expresia de pe feţele lor se schimbă şi toată răutatea, înfumurarea, cruzimea şi nemernicia dispărură aproape complet, în locul lor instalîndu-se o mare groază. Căci văzură zidul prăbuşit şi un leu, mare cît un elefant, zăcînd în spărtură, precum şi trei siluete în haine strălucitoare, cu arme în mînă, năpustindu-se spre ei. Şi, avînd în mădulare puterea lui Aslan, Jill lovea cu cravaşa în fete, în timp ce Caspian şi Eustace izbeau cu dosul săbiilor în băieţi, astfel încît în două minute toţi huliganii fugeau înnebuniţi, zbierînd:

– Ne omoară! Fasciştii! Leii! Aşa ceva *nu* se face.

Şi pe urmă Directoarea ieşi în fugă afară, să vadă ce se întîmplă. Iar cînd văzu leul, zidul spart, pe Caspian, pe Jill şi pe Eustace (pe care nici nu-i recunoscu măcar), o apucară pandaliile şi intră înapoi în clădire, unde telefonă la poliţie, spunîndu-le tot felul de bazaconii cu un leu scăpat de la circ şi cu nişte puşcăriaşi evadaţi, care dărîmaseră zidurile şi umblau cu sabia scoasă. În toiul acestei tevaturi cumplite, Jill şi Eustace se strecurară tiptil înăuntru, unde îşi schimbară straiele strălucitoare, îmbrăcîndu-se cu hainele lor obişnuite, iar Caspian se întoarse în lumea lui. Şi zidul, la porunca lui Aslan, se făcu întreg, ca înainte. Cînd sosi poliţia şi nu găsi nici urmă de leu, zid spart sau puşcăriaşi, văzînd-o,

în schimb, pe Directoare comportîndu-se ca o dementă, se porni numaidecît o anchetă generală. Iar cu ocazia acestei anchete au ieşit la iveală tot felul de lucruri despre Şcoala Experimentală; vreo zece persoane au fost exmatriculate. După aceea, prietenii Directoarei au constatat că nu mai era bună de Directoare, aşa că au făcut-o Inspectoare, ca să aibă de-a face cu alţi Directori. Şi cînd au constatat că nu era bună nici măcar de aşa ceva, au băgat-o în Parlament, unde de atunci a trăit fericită.

Eustace şi-a îngropat hainele frumoase, în mare taină, într-o noapte, undeva pe terenul din incinta şcolii, însă Jill s-a fofilat cu ale ei acasă şi le-a purtat la un bal mascat, în vacanţa următoare. Iar începînd din acea zi, situaţia s-a ameliorat mult la Şcoala Experimentală, care a devenit o instituţie de învăţămînt destul de bună. Jill şi Eustace au ramas mereu prieteni.

Departe de tot însă, în Narnia, Rilian l-a înmormîntat pe tatăl lui, Caspian Navigatorul, al Zecelea după nume, purtînd doliu după el. Rilian a cîrmuit cu destoinicie, iar ţara a fost fericita în vremea lui, deşi Puddleglum (al cărui picior a fost ca nou în trei săptămîni) atrăgea adesea atenţia că după o dimineaţă însorită, după-amiaza plouă, aşa că nu te poţi aştepta ca un lucru bun să dureze.

Deschizătura din coasta dealului n-a mai fost astupată şi adesea, în zilele fierbinţi de vară, narnienii intră acolo, cu felinare şi corăbii, coborînd

pînă la apă, unde navighează încolo şi încoace, cîntînd pe marea subterană rece şi întunecoasă, istorisindu-şi unii altora poveşti despre oraşe care se află la mari adîncimi, dedesubt. Dacă aveţi vreodată norocul să vă duceţi în Narnia, ţineţi minte să vă uitaţi la peşterile acelea.

NARNIA®

UN PRINȚ ÎNTEMNIȚAT, UN REGAT ÎN VREMURI DE RESTRIȘTE

Narnia... uriașii fac prăpăd în Regat... unde forțele Răului pun întotdeauna ceva la cale.

Într-o școală experimentală din Anglia, o bandă de copii teribili îi persecută crunt pe cei silitori și cuminți. Jill se află printre aceștia din urmă și nu arareori fetița își plînge amarul în spatele sălii de gimnastică. Noroc cu Eustace Scrubb, cunoștința noastră din *Călătorie pe mare cu Zori-de-zi*. Eustace îl invocă pe Aslan și amîndoi copiii se pomenesc în tărîmul fermecat al Narniei. Aici, leul le va încredința misiunea de a-l găsi pe prințul Rilian, fiul lui Caspian Navigatorul, dispărut cu ani în urmă în Ținuturile îndepărtate ale Nordului...

www.narnia.com

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-897-6
9 789735 768973
www.rao.ro
www.raobooks.com